

Claudio Freidzon

DUCHU SVATÝ, HLADOVÍM PO TOBĚ

Přeloženo podle prvního vydání *Holy Spirit, I Am Hungry for You* vydaného Kingsway Publications Ltd., Eastbourne 1996

© 1996 Claudio Freidzon

© 1997 Křesťanský život 735 43 Albrechtice 504

119-005-97

ISBN 80-7112-040-5

Není-li uvedeno jinak, byly použity biblické citace z Ekumenického překladu Bible z r. 1985.

Další překlady: NS Nová Smlouva (1994)

KP Kralický překlad (1613)

Pánu Ježíši Kristu, který mě zachránil v pravý čas.

Mé ženě Betty, za všechny ta léta naplněná láskou a za její bezvýhradnou podporu. Mým dětem Daniele, Sebastianovi a Ezequielovi, za sdílení naší služby národům a obětování části našeho rodinného času.

Rád bych poděkoval mým spolupracovníkům pastorům, Macelu Doyne-ovi, Sergiovi Marquetovi a Danielu Perottimu, za jejich oddanost a každodenní práci v našem sboru. Také bych rád poděkoval svým bratrům a sestrám ve sboru Krále králů za jejich lásku a jednotu víze.

Claudio Freidzon je úžasný a uznávaný Boží muž, kterého Pán mocně používá při evangelizaci a uzdravování. Na počátku devadesátých let, po letech služby v Assemblies of God v Argentině, na něho hluboce zapůsobila přítomnost Ducha Svatého a použila ho k vybudování velkého sboru v Buenos Aires. Má žena Carol a já jsme se s ním setkali v listopadu roku 1993. Tou dobou přicházeli do Argentiny lidé z mnoha zemí, které tam přiváděly příběhy o Božím zázračném působení. Claudio se modlil za Carol a za mne, abychom přijali mocné a nové pomazání mocí Ducha Svatého. A Bůh se nás úžasně dotkl. Věříme, že tato událost byla důležitým faktorem, který vedl k vylití přítomnosti Ducha Svatého v našem sboru, o kterém mnozí hovoří jako o ‚torontském požehnání‘. Je mi potěšením doporučovat Claudiovy zkušenosti a porozumění proměňující Boží síle v knize Hladovím po tobě, Duchu Svatý.

John Amott starší pastor Toronto Airport Christian Fellowship

Slovo na úvod

Od prvního okamžiku, kdy jsem se setkal s Claudiem Freidzonem, jsem věděl, že jsem potkal muže, který hladoví po Bohu. Poprvé navštívil Orlando několik měsíců poté, co byla do španělštiny přeložena má kniha Dobré ráno, Duchu svatý. Tehdy mi oznámili, že na sborovém shromáždění je kazatel z Argentiny a že požádal, abych se s ním modlil.

Během nedělního večerního shromáždění jsem na něho vložil své ruce a modlil jsem se, aby na jeho životě a službě spočinulo pomazání Ducha svatého a aby Bůh skrze něho dělal v Argentině velké činy.

V následujících měsících jsem začal od svých přátel ve službě slýchat úžasné zprávy o tom, jak Bůh používá Claudia v Argentině na velikých shromážděních. Když zvěstoval poselství o proměňující moci Ducha svatého, zaplavilo zemi probuzení. To, co začalo jako osobní dílo Ducha svatého v Claudiově životě, nyní působilo na jiné.

Mé další setkání s Claudiem bylo na jedné z našich Miracle Crusades (tažení zázraků) ve Spojených státech. Doprovázelo ho několik pastorů z Argentiny, aby byli svědky Boží moci v akci. To se opakovalo, až více než dva tisíce kazatelů z Argentiny bylo bezprostředními svědky Boží moci.

R. A. Torrey kdysi řekl: „Dříve, než člověk správně pochopí dílo Ducha svatého, musí především znát Ducha samého.“ Viděl jsem, že to se v životě Claudia Freidzona stalo skutečností. Řekl mi, že od chvíle, kdy začal číst Dobré ráno, Duchu svatý, v něm něco hluboko v jeho nitru začalo volat: „Duchu svatý, hladovím po tom, abych tě poznal.“

Claudio Freidzon zná Ducha svatého a důkaz tohoto vztahuje vidět na jeho pomazané službě. Je nejen mým přítelem, ale je také Božím mužem, který zná hlas Ducha svatého a slouží s mocí a autoritou.

Na stránkách této knihy je příběh Claudiovy výpravy za poznáním Ducha svatého. A je to také příběh o naplnění a společenství, které jsou výsledkem osobního vztahu s Duchem svatým. Jeho osobní svědectví o cestě k nasycení velikého vnitřního hladu pro vás bude zdrojem inspirace. Tatáž proměňující moc je dostupná i vám, když Ducha svatého pozvete do svého života slovy: „Duchu svatý, hladovím po tobě.“

Benny Hinn pastor World Outreach Center v Orlandu

Předmluva

Z deníku superintendenta Assemblies of God v Argentině:

Duben 1992

Právě jsem obědval s pastorem Claudiem Freidzonem a jeho manželkou. Vyprávěli mi o novém působení Ducha svatého v jejich sboru, které pro ně bylo nové a úžasné současně. Říkali, že když se Bůh bratrů a sester dotýká, někteří padají na zem a jiní se smějí. Tyto a ostatní projevy se odehrávají při hlubokém uctívání. Po obědě jsme se domluvili, že se znovu setkáme.

Červenec 1992

Jsou to čtyři měsíce, co jsem naposledy mluvil s Claudiem Freidzonem. Dnes, ve čtvrtek, jedu se svou manželkou Isabel navštívit jeho sbor, abych se sám podíval, co se tam děje. Slyšel jsem totiž o sboru Krále králů tolik věcí, že jsem se rozhodl to zhodnotit osobně.

Nechali jsme naše auto nedaleko od sboru. Když jsme vyšli směrem k budově, všimli jsme si, že se nám třesou nohy. Mysleli jsme, že je to jen sugesce v důsledku poznámek, které jsme slyšeli. Když jsme vešli, sál byl nabitý lidmi a někteří čekali dokonce venku na chodníku. Nezbyvalo tam místo ani pro Jednoho člověka navíc. Jeden z pastorových spolupracovníků nás poznal a tak nás zavedl do první řady v pravé části sálu. Lidé stáli, zpívali, skákali a vzájemně se objímali v jednotě. Když se pastor Freidzon zeptal: „Chcete přijmout více?“ zaznělo spontánní „ano“ jako mohutný zvuk mnoha vod. V tom okamžiku zvolal: „Přijměte,“ a polovina shromáždění padla pod radostí Ducha na zem a někteří s výrazem, jako by byli opilí. Pak zavolal na pódium asi padesát dětí, které na tomto setkání byly se svými rodiči. Zeptal se jich: „Chcete něco přijmout od Boha?“ Odpověděly kladně. Když se pastor se zvednutýma rukama modlil, padly všechny děti na pódium, a zůstaly tam, jako by usnuly s úsměvem na tváři.

Nemohl jsem najít logické vysvětlení toho, co se dělo a modlil jsem se k Bohu: „Pane, je-li to od tebe, prosím, dej mi to poznat.“ V tu chvíli začal pastor Claudio Freidzon chodit mezi lidmi a modlit se za ně. Když jsem otevřel oči, uviděl jsem, že moje manželka padá na zem poté, co na ni pastor Claudio vložil ruce.

Pak přišel ke mně. Objal mne a modlil se: „Otče, požehnej tomuto svému služebníkovi.“ V tu chvíli mě něco zahalilo od hlavy až k patě. Měl jsem příjemný pocit závratě a cítil jsem, jak mě zaplavuje ohromná radost. Když jsem otevřel oči, zjistil jsem, že ležím na podlaze. Nemohl jsem se zvednout, a myslím, že jsem ani nechtěl. To, co jsem prožíval, bylo tak vzácné, že jsem se nechtěl pohnout, abych o to nepřišel.

Když jsme s manželkou odcházeli ze sboru, měli jsme tak obrovský pocit radosti, že jsme tu noc nemohli spát. Ještě v posteli jsem se modlil v jazycích téměř do svítání.

Září 1992

Měli jsme druhé setkání všech presbyterů a Claudio Freidzon byl jedním z nich. Během toho setkání nám Claudio vyprávěl, že někteří další pastoři z Argentiny měli ve

svých sborech podobné zkušenosti poté, co byli na jeho shromážděních.

Tu noc většina starších zůstala, aby navštívili večerní bohoslužbu ve sboru pastora Freidzona.

Následujícího dne jsme pokračovali v setkání starších a jediným tématem, o kterém jsme mluvili, byly různé zkušenosti, které každý z nás předešlé noci zažil: radost, pomazání, závrat', smích. Spolu s dalšími dvěma sty jinými pastory jsme si navzájem popisovali tyto zkušenosti.

Prosinec 1992

Na národní konferenci Assemblies of God ve městě Mar del Plata bylo tolik svědectví pastorů, kterým Claudio Freidzon posloužil, že by bylo velmi obtížné je všechny vyjmenovat. Byli mezi nimi pastýři, kteří trpěli hlubokou depresí a kteří byli úplně vysvobozeni; druzí, kteří byli vyčerpaní a kterým jejich lékaři doporučili, aby opustili službu, byli Duchem svatým obnoveni a měli chuť pracovat, jako by začínali znovu; také sklesli kazatelé – jejichž sbory nebyly s to se rozrůst nad šedesát nebo sedmdesát členů, ale nyní mají čtyři nebo pět set - zakusili příliv darů Ducha ve svých životech.

Stadiony a sály se plnily dušemi žíznícími po Bohu. Jedno shromáždění se konalo v sále Luna Park v Buenos Aires. Odhadovali jsme, že se při této příležitosti sešlo na 50 000 lidí, aby se setkali s Duchem svatým. Bylo nutné uspořádat dvě setkání, a přesto se mnoho lidí nedostalo dovnitř.

Má vlastní služba byla požehnána pomazáním Ducha svatého, které plyne skrze službu Claudia Freidzona. Sbor, ve kterém jsem pastorem, se jen za šest měsíců rozrostl ze čtyř set na osm set členů. Změnily se i mé děti. Mé dvě dcery ve věku patnáct a sedmnáct let byly pokřtěny v Duchu svatém a povolány do služby. Starší z nich začala studovat biblickou školu a nejmladší, která dokončuje školu, také plánuje, že se bude připravovat na službu.

Tato změna se stala jednoho večera, když se za ně pastor Freidzon modlil. Můj osmiletý syn, který velmi rád hraje fotbal, přestal s fotbalem a modlí se a hledá Boha jako nikdy předtím.

Děkuji Bohu za tuto vzácnou službu, která proměňuje životy, služebníky i sbory, a troufám si říct, že bude mít vliv na naši zemi.

Květen 1993

Pastor Claudio Freidzon cestuje do různých zemí a nese s sebou zkušenosti a ovoce Ducha svatého této služby. Byl v mnoha městech ve Spojených státech, Německu, Kanadě, Španělsku, Austrálii a jiných zemích.

Znám Claudia od roku 1973. Od mládí hledal Boha a byl mu ochoten sloužit. Jeho první působení jako pastora sboru na předměstí Buenos Aires bylo velmi těžké, ale Pán ho vedl a přivedl do Belgrana. Tam jeho prostřednictvím Duch svatý vybudoval sbor, který se naučil modlit, postit a mít společenství s Tím, kdo mu později dá takovou úžasnou službu.

Dnes tato služba Ducha svatého získává pro Kristovo království tisíce duší. Oživuje

pastýře, uzdravuje nemocné, rozděljuje dary a přivádí do sborů knížata a krále, o kterých mluvil prorok Izajáš: představitele vlády, podnikatele, odborníky, poslance a vedoucí sdělovacích prostředků. Dokonce prezident naší země používá ve svých projevech Písmo a svá veřejná prohlášení uzavírá slovy: „Bůh vám žehnej.“

Prosinec 1993

Pastor Claudie Freidzon byl pozván, aby sloužil na výroční všeobecné konferenci Assemblies of God. Mezi přítomnými pastory bylo velké očekávání.

Když konference skončila, mnoho pastorů se vrátilo do svých sborů s novým nadšením a s novou vizí. Pán si pastora Freidzona skutečně použil. Schválili jsme jeho službu. Assemblies of God v Argentině ho podporují v jeho životě a službě.

Osobně, jako superintendent Assemblies of God, považuji za čest, že náš bratr Claudio nás reprezentuje v různých částech světa nejen jako pastor, ale také jako Argentinec.

Bůh žehnej jeho životu, jeho rodině a sboru, který vede.

Jose Manuel Carlos

Úvod

Před několika lety mne Bůh podnítl, abych začal žít novou etapu svého vztahu s ním. Mé oči se otevřely jako nikdy předtím, abych viděl skutečnost Ducha svatého. „Klíč“, o kterém jsem měl pocit, že mi chybí, byl konečně v mých rukou a odmykal poklady nebe! Můj osobní vztah s Duchem svatým začal zaujímat nejpřednější místo v mém životě.

„Ta bohoslužba byla báječná,“ říkali bratři na konci shromáždění. Ale já jsem byl v nitru stále nespokojen. Uháněl jsem domů, kde jsem poklekal a modlil se: „Pane, vím, že existuje víc, vím, že jsou dosud nevyužité řeky a zřídla. Hladovím po tobě, potřebuji tě lépe znát...“ A Bůh mě vedl k tomuto novému vztahu, vztahu, ze kterého se nyní raduji a ve kterém toužím dál růst.

Toto společenství s Bohem změnilo můj život a mou službu. Byl jsem důkladně proměněn. Má zkušenost byla tak silná, že jsem celé noci nespal, abych byl s ním. Dokonce dnes mne jeho přítomnost tak přitahuje, že střežím své oči a srdce, aby mě o ni nic nepřipravilo. Když nás naplňuje Duch svatý, všechno je najednou nové a obnovené. Bůh vyhledává lidi, kteří hladovějí po Duchu svatém a kteří ho vášnivě touží poznat.

Apoštol Pavel prošel úžasnými zkušenostmi s Pánem a v celé své službě byl v každodenním styku s nadpřirozenými věcmi. A přesto se jeho oči a jeho nejhlubší touha upíraly na Boha samého. Jeho cílem bylo znát Krista! A pro tuto stravující vášeň byl připraven vzdát se všeho ostatního.

Stejná vášeň by měla charakterizovat nás všechny, kdo jsme křesťané, tak, abychom hledali Boží tvář. Máme hořet stejným plamenem, jaký hořel v Pavlovi, Jeremjášovi, Mojžíšovi. To byli lidé, kteří se nespokojili sami se sebou. Pořád chtěli víc! Hladověli po Bohu a toužili vidět jeho slávu.

Národ Izraele chodil mocným způsobem ve světle Boží přítomnosti. Nicméně v průběhu putování pouští nehledali Boha, aby ho milovali a poslouchali. Jak odlišný byl Mojžíšův postoj! Když lid volal: „Chceme vodu! Chceme jídlo!“ Mojžíš se modlil: „Ukaž mi svou slávu, chci tě poznat, miluji tě...“ Žalm 103,7 v souvislosti s Božím zjevením říká: „Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky.“ Zamysleli jste se, proč bylo poznání Božích cest dáno Mojžíšovi a ne lidu? Z prostého důvodu: Mojžíš o to žádal. Podle 2. Mojžíšovy 33,13 volal: „Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe.“ A Bůh tak učinil. Pán se v našem životě touží zjevit slavným způsobem; ale bude to záviset na tom, jak mnoho hladovíme po Duchu svatém.

Naléhavě se modlím, aby se ve vás, až dočtete tuto knihu, zrodila obnovená láska k Bohu a neuhasitelná touha ho znát a být s ním. A také, abyste mohli z hloubi svého nitra volat: „Hladovím po tobě, Duchu svatý,“ a to s vědomím, že pro vás začaly nové časy.

1. Škola na poušti

Stadion atletického klubu Vélez Sarsfield je impozantní masou cementu, která vyrůstá z malebné čtvrti města Buenos Aires nazývané Liniers. Je to lidnatá čtvrť s významnými obchodními aktivitami a také s velkým pohybem vozidel, která vjíždějí a vyjíždějí z hlavního města do okolních míst Velkého Buenos Aires.

Při přípravách na světový šampionát ve fotbale byl tento stadion renovován a rozšířen tak, aby tam mohlo pohodlně sedět 65 000 diváků. Nikdy mě nenapadlo, že by takové místo představovalo historický milník v Božím plánu pro můj život. Večer 9. dubna 1993 měla být překročena kapacita tohoto stadionu více než pětadesát tisíc lidí, které Duch svatý shromáždil, aby slavili nebývalý duchovní svátek.

Bylo to na velikonoční pátek. Usilovně jsme pracovali, abychom se na tuto chvíli připravili a zvláště si vzpomínám na určité obtíže, které jsme museli překonat. Do dne, kdy mělo tažení začít, zbýval jen jeden týden. Když jsme udělali veškerou propagaci, výbor klubu Vélez Sarsfield změnil datum a posunul událost na následující den. Kvůli změně, kterou na poslední chvíli udělala Argentinská fotbalová asociace, bylo rozhodnuto, že se ve stejný den, kdy mělo začít tažení, budou hrát zápasy.

V mém srdci nastal vnitřní boj. Zbýval jen týden na to, abychom v celé zemi oznámili nové datum! Původně se nám nezdálo vhodné, aby se tažení konalo na Velký pátek vzhledem k tomu, že sbory obvykle organizují své vlastní zvláštní aktivity. Ale nyní jsme neměli na vybranou kromě toho, že jsme ještě mohli všechno zrušit. Byl to krok, který bylo nutné vykonat ve víře, a Duch svatý mě vybízel, abych šel dál.

Nakonec nadešel ten den. Navzdory tomu, že byla polovina podzimu, počasí nemohlo být lepší. Bůh nám daroval jarní den.

O půl třetí odpoledne jsem zavolał Danieli Perottimu, jednomu z mých nejbližších spolupracovníků, a zeptal jsem se ho: „Danieli, jak to všechno vypadá? Kolik je tam lidí?“ Odpověděl: „Výborně, pastore. Přijíždějí zástupy lidí.“ Řekl to proto, že je muž víry. Když jsem se ptal ostatních, dostal jsem jinou zprávu - ve skutečnosti spíše pesimistickou. Ale udatní lidé vidí očima víry a prohlašují za skutečné to, co Bůh řekl jejich srdci: „Uvěřil jsem, a proto jsem také promluvil.“ (2. Korintským 4,13) A zástupy skutečně začaly přicházet.

Z celé země přijížděly autobusy s pastory a celými sbory. Zrušili vlastní akce, aby se s námi spojili k nezapomenutelné oslavě.

To místo naplnila Boží sláva a věci, které toho dne Bůh učinil, byly ohromné: zázraky, uzdravení, projevy Ducha svatého. Byl to nádherný svátek - šest velmi intenzivních hodin pod Boží slávou. Toho podzimního dne, kdy bylo teplo jako na jaře, námi v úžasné atmosféře jednoty hýbal Bůh.

Jako chlapec jsem měl sen být profesionálním fotbalistou. Mnoho lidí si myslelo, že „na to mám“, abych byl dobrým hráčem, a to mě podněcovalo v mém snu triumfovat

na poli sportu.

Onoho 9. dubna jsem se ocitl na stadionu před neuvěřitelným množstvím více než šedesáti pěti tisíc lidí, kteří slavně uctívali Boha, a to zdaleka předčilo všechny mé dětské sny. „Hrál“ jsem jako Pánův služebník ten nejúžasnější zápas a měl jsem obrovskou zodpovědnost dát několik gólů ďáblovi!

Procházel jsem pod zářící oblohou a pozoroval tisíce Pánových pastýřů a pracovníků s pozvednutýma rukama, jak pijí z Ducha svatého. Přitom jsem mohl říct jedině: „Děkuji, Pane, toto je tvůj svátek!“

Působivá byla také svědectví o uzdravení. Celé plné tribuny byly pohnuty Duchem svatým, který naplňoval srdce lidí. Všichni jsme si jasně uvědomovali, že jsme tam, abychom se s ním setkali sjednoceni k jeho oslavě. Byly to hodiny hlubokého uctívání.

Věřte mi, nikdy jsem si nepředstavoval, že prožiji něco takového. Bylo to, jako bychom se rukama dotýkali nebe. Prostě úžasné!

Boží plány jsou ohromující. Pán kromě tohoto setkání na fotbalovém stadionu Vélez Sarsfield připravil v různých částech světa množství tažení přinášejících probuzení a zázraky. V El Salvadoru za velké podpory pastorů navštívilo dvoudenní kampaň pětasedmdesát tisíc lidí. V Miami na stadionu Orange Bowl na setkáních, která se konala během čtyř po sobě jdoucích dnů, se shromáždilo osmdesát tisíc lidí, aby od Ducha svatého přijali nové pomazání. V tomto městě to byla jedinečná a historická událost. Na podporu tohoto tažení se spojila asi dvě sta pastorů v úžasné jednotě. Pán mocně působil a konal zázraky uzdravování. Dlouhé řady lidí na stadionu čekaly, až se na ně dostane řada, aby mohli říct svá svědectví o Boží moci. Měli jsme velkou radost, když jsme mohli vidět zaplombované zuby spravené Pánem! Mladý narkoman poté, co odevzdal svůj život Ježíši, přišel se slzami v očích na pódium a prohlásil: „Vím, že má matka je tady, a chci ji veřejně požádat o odpuštění všeho zármutku, který jsem jí způsobil.“ Bylo dojemné vidět jak se matka a syn objímají a odpouštějí jeden druhému, a jak se přitom obnovuje jejich vztah. Tyto dny v Miami si budu navždy pamatovat. Doufám, že Bůh nám dovolí takovou událost zopakovat. Nedávno se po dva dny setkávalo čtyřicet tisíc lidí, kteří zaplnili arénu „La Monumental“ ve španělském Madridu. Bylo to poprvé, kdy se Boží slovo četlo v této slavné a tradiční aréně pro býčí zápasy. Je tolik jiných míst, která bychom mohli uvést a kde jsme viděli projevy Boží slávy: Asuncion (Paraguay), Berlín, Stuttgart a Ludenscheid (Německo), Budapešť (Maďarsko), Vídeň (Rakousko), Montevideo (Uruguay), San Francisco, Los Angeles, Dallas a New York (USA), Toronto (Kanada) a přibližně každé provincii Argentiny. Jen za tři roky se našich tažení zúčastnilo přes 850 000 lidí. Bůh nás nikdy nepřestává překvapovat.

Avšak ne všechny chvíle v mé službě byly slavné. Když Bůh člověku něco dává, a vidíme, že ho pozvedá a odměňuje, málo z nás se zamyslí nad jeho minulostí. Mluvím o ceně, kterou je třeba zaplatit, aby člověk stál na takovém místě. Úrodnější stromy často mívají hluboké kořeny.

Chci mluvit o svých kořenech, o svých selháních - o tom, čím jsem musel projít a co jsem se v té nádherné škole Ducha svatého musel naučit. Ujišťuji vás, že po přečtení

této kapitoly nezůstanete stejní. Budete chtít padnout na tvář a chválit Boha za to, co prožíváte. Věřte tomu, protože je to Boží poselství pro váš život.

„Pane, pokud skutečně existuješ...”

Těmito slovy jsem oslovil Boha jednoho nezapomenutelného odpoledne na osamělém místě za městem. Byla to modlitba, která proměnila můj život. Začnu však svůj příběh o něco dříve.

Když mi bylo sotva devět let, navštívil jsem jeden evangelikální sbor. Nikdy na to nezapomenu. Přišel ke mně pastor a řekl: „Budeš pastorem stejně jako já.”

Přeběhl mi mráz po zádech. S hrůzou jsem se na něho podíval a pomyslel jsem si: „Nikdy!” Chtěl jsem být fotbalistou, a kdybych v životě musel být něčím jiným, bylo by pastorství bezpochyby na konci mého žebříčku. V devíti letech jsem nebyl s to chápat teologické rozdíly. Klášterní mnich a evangelikální pastor pro mě byli jedno a to samé. A tak jsem z toho sboru odešel v šoku.

Jednoho dne se pak obrátila k Ježíši Kristu moje matka. Byl jsem tehdy velmi mladý. Matka byla citově zničená a topila se v depresi v důsledku smrti své matky. Toho dne jsem ji však viděl přicházet ze sboru s rozzářenou tváří. Řekla mi: „Claudio, Kristus mě zachránil. Nyní jsem křesťankou a ty musíš jít se mnou do sboru.”

Představte si mou odpověď: „Ani za nic bys mě nepřinutila tam jít!” Ona však neprotestovala. Jediné, co udělala, bylo, že si klekla na kolena a volala po mém spasení. Nakonec jsem s určitými výhradami její pozvání přijal. S těžkým oddychováním, které ukazovalo na mou povahu, jsem v neděli šel do toho malého sboru. Sedl jsem si co nejdál vzadu a byl jsem připraven utéct těsně před koncem shromáždění nebo dokonce dřív, kdyby to šlo. Jakmile jsem překročil práh, otočilo se okolo šedesáti lidí (prakticky celý sbor), aby se na mě podívali.

Tehdy byly sbory velmi malé a měly sotva padesát členů. Rostly nesmírně pomalu a příchod nového člověka - to byla událost. Všechny oči byly upřeny na mě. Lidé hned začali přicházet a zdravit mě a dávali mi najevo, že o mě mají zájem.

„Pokrytci,” myslel jsem si. „Chtějí mě dostat!”

Pravda je, že jsem měl velmi tvrdé srdce. Avšak dál jsem navštěvoval shromáždění. Mladí lidé ve sboru se mě snažili zapojit do svých aktivit a zvali mě, abych s nimi po shromáždění hrál stolní tenis. Moje odpověď zněla: „Ne, děkuji, čeká na mě svět.”

Můj život se omezoval jen na velmi málo činností: studium a práce a o víkendech chození ven, užívání si času s přáteli a vykládání o všech možných nesmyslech; někdy jsem se v neděli na stadionu díval na fotbal a pak upadal do deprese, protože měl začít další týden. To pro mě skutečně byl svět!

Moje máma vyplakala na modlitbách mnoho slz za mé spasení. Jak pravdivé je zaslíbení v Žalmu 126,5: „Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet!”

Kousek po kousku jsem se začal poddávat Duchu svatému.

Vtom sboru mě přece jen něco *přitahovalo*. Byla to radost, kterou jsem viděl na

tvářích bratrů a sester, a jejich pokojný pohled. To jsem u jiných lidí nenacházel. Také začala ustupovat moje počáteční nedůvěra, když jsem objevil, že láska, kterou ti lidé sdíleli, byla upřímná.

Jednoho večera se můj život zásadně změnil. Jako obvykle jsem šel do práce do kanceláře, kde jsem dělal administrativní práci. V té firmě jsem začal úplně dole. Každý mi dával příkazy, abych šel tam nebo onam nebo udělal to či ono; dělal jsem tam poslíčka. Pak jsem byl povýšen, byl mi přidělen stůl a mé postavení v práci se značně zlepšilo. Ale téhož dne jsem dostal špatnou zprávu: člověk, který dělal obchůzky po městě, se nedostavil a já jsem ho měl nahradit!

V dešti jsem odešel z kanceláře a chrlil přitom nadávky. Měl jsem vybrat nějaké množství peněz na okraji města, kde začínala otevřená krajina.

Kvůli té situaci jsem byl velmi rozhněvaný a těžce to urazilo mou ješitnost. Když jsem dorazil na místo, úřednice zodpovědná za platbu mi řekla: „Ještě ty peníze nemáme. Budete se muset vrátit za tři hodiny.“ Tři hodiny! A uprostřed neznámé pustiny. Vůbec jsem nevěděl, že mi tu chvíli připravil Bůh, aby se se mnou o samotě setkal.

Začal jsem se tou čtvrtí bez cíle procházet a litoval jsem sám sebe. A potom mě poznenáhlu Duch svatý přivedl k tomu, abych pozvedl své oči k nebi a modlil se.

V mém životě bylo potřeba něco změnit a já jsem to věděl. Upřímně jsem řekl: „Pane, jestli skutečně existuješ a jestli je pravda, co jsem slyšel a četl ve tvém slově, pak vejdi do mého života. Já se chci změnit a mít nový život!“ A vzápětí jsem dodal: „Ale nechci být jenom nábožným člověkem.“

V průběhu svého krátkého kontaktu s církví jsem si všiml, že tam byli takoví lidé, a o nic podobného jsem nestál. A tak jsem Bohu řekl: „Jestli mi dáš příležitost tě poznat, tak jenom za předpokladu, že ti budu sloužit. Jinak bych raději byl člověk ze světa.“

Tehdy a tam na mne sestoupila Boží sláva. Cítil jsem, jak mou tvář ovívá vítr a Pán Ježíš Kristus vstupuje do mého srdce jako můj Pán a Spasitel. Smál jsem se a poskakoval na ulici, díval jsem se na stromy a volal: „Jak jsou nádherné!“ Děkoval jsem Bohu za přírodu a za všechno. V nitru jsem cítil Boží život. Byl jsem šťasten a zakoušel jsem opravdový pokoj.

Tři hodiny uplynuly a já jsem šel vyzvednout peníze jako úplně proměněný člověk. Když jsem nastupoval do autobusu, který mě bral zpátky do kanceláře, pozdravil jsem řidiče s poněkud neobvyklou měrou náklonnosti: „Přeji vám velmi dobré odpoledne!“ Podíval se na mě a divil se, protože byl zvyklý na jiné zacházení, které se pohybovalo od lhostejnosti k agresivitě. Díval se na mě, jako bych se zbláznil. Já jsem však cítil Boží slávu a chtěl jsem se o to, co jsem prožíval, nějak podělit s někým jiným.

Toho dne jsem z kanceláře odcházel zničený a bez cíle pro svůj život. Nyní jsem se vracel s jedním jediným záměrem: poznávat Ježíše a sloužit mu. Sláva Bohu! Od tohoto dne mě nikdy nepustil ze své dlaně.

Další shromáždění jsem ve sboru seděl v přední řadě a pozvedal své ruce k nebi. Nikdo tomu nemohl věřit. Pastor, který mě vídal sedět vzadu lhostejného ke všemu, co se dělo, byl překvapenější než kdokoliv jiný.

Od okamžiku obrácení jsem se rozhodl, že se budu potápět hluboko do Boží řeky. Nikdy jsem se nespokojil se včerejším vítězstvím; chtěl jsem dál postupovat podle jeho vůle a brát všechno, co pro mě podle svého úžasného plánu připravil. Nevyhnul jsem se přitom samozřejmě pouštím, kde mě Bůh formoval.

Poušť

Poušť v Bibli souvisí s obdobím přípravy. Jsou to chvíle velmi hlubokého osobního učení, které nás v nejhlubším nitru připravují, abychom mohli stát v boji - ve službě.

5. Mojžíšova 8,2-3 říká: „Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti, aby tě pokořil a vyzkoušel a poznal, co je v tvém srdci, zda budeš dbát na jeho přikázání, či nikoli. Pokořoval tě a nechal tě hladovět, potom ti dával jíst mannu, kterou jsi neznal a kterou neznali ani tvoji otcové. Tak ti dával poznat, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst.“

Toto je hluboký text. Učí nás důležité pravdy týkající se školy Ducha svatého, a zvláště nás učí „k čemu“ jsou zkoušky a jaké jsou Boží záměry, když nás přivádí na poušť.

Jak nás Bůh učí? Učí nás prostřednictvím životních okolností. Prostřednictvím nich nás formuje, očišťuje a posiluje ve víře.

Dříve, než jsme znali Pána, vítězily okolnosti nad námi a nemilosrdně nás drtily. Neviděli jsme za nimi žádný jasný záměr - jediné naše vlastní zničení. Nyní Bible prohlašuje: „Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí.“ (Římanům 8,28)

Někdy tento text vykládáme špatně a myslíme si: „Všechno bude napomáhat mému dobru podle mého rozhodnutí.“ Ale to se tady neříká. Pán prohlašuje, že všechno dopadne dobře podle *jeho* rozhodnutí. Musíme mít na mysli slova Izajáše 55,9: „Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.“

Boží záměr pro můj život se objasňuje v následujícím verši: „Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími.“ (Římanům 8,29)

Bůh slibuje těm z nás, kdo ho milujeme, že za každých okolností, kterými snad budeme muset projít, bude oslaven a bude nám vtiskávat svůj obraz - svůj charakter a svou svatost - a šířit tak své království.

Mé vlastní plány a návrhy mohou selhat, ale ty Boží neselžou nikdy: „ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista.“ (Filipským 1,6)

Na poušti zkoušek se Bůh zabývá naším charakterem. Jsou to chvíle, kdy jsme zlomeni tak, aby z našeho nitra mohla volně plynout vzácná vůně Ducha.

Pátá Mojžíšova 8 rozhodně říká: „Připomínej si celou tu cestu, kterou tě Hospodin, tvůj Bůh, vodil po čtyřicet let na poušti.“ Byla však období v mém životě, kdy jsem se

považoval za ztroskotance a nešťastného člověka a kdy jsem v sobě měl mnohá vnitřní zranění. Tato období byla tak těžká, že - lidsky řečeno - bych se raději vyhnul tomu, abych se je připomínal.

Nicméně, jak šly roky, Bůh mi ukázat hodnotu těchto chvil. Vzpomínám na ně jako na cenné Boží lekce pro můj život a mohu za ně Pánu děkovat. Víím, že tyto nezdary jsou také součástí našeho úspěchu.

Když jsem absolvoval seminář, byl jsem impulsivní jako každý mladý člověk. Říkával jsem: „Až se naskytne příležitost, budu kázat a Argentina pozná, kdo je to pastor Freidzon.“ Tou dobou mi jeden misionář nabídl svou podporu, abych mohl koupit domek a otevřít sbor v malé čtvrti Buenos Aires s nádhernými domy a točitými ulicemi, která se nazývala Parque Chas.

První, co jsem uviděl, když jsme to místo s manželkou navštívili, bylo náměstí, kde bylo mnoho dětí a mladých lidí. Začali jsme plánovat evangelizační kampaň. Řekl jsem Betty: „Za dva nebo tři měsíce otřeseme celou čtvrtí!“

Psal se rok 1978 a země se silně bránila evangeliu, ale já jsem si myslel, že to zvládnou. Modlil jsem se k Bohu: „Pane, nevím kolik lidí absolvovalo tento seminář, ale já odcházím, abych s evangeliem otřásl a pohnul celou zemí.“

Na náměstí jsme postavili židle a začali kázat, a sen o úspěchu velmi brzy skončil fiaskem.

Ani *jediný* člověk nepřišel blíž, aby poslouchal. Naše židle zůstávaly den za dnem prázdné.

Někdo navrhl: „Proč nepromítnete film?“ Mysleli jsme, že je to dobrý nápad, a tentokrát se nám podařilo získat pozornost sousedů. Několik starých babiček, kterým bylo okolo devadesáti, přišlo a posadilo se do přední řady. Několik dalších sousedů se zájmem sledovalo. To nám dávalo naději. Byly to dobré filmy, a na konci byla příležitost rozsvítit a nabídnout divákům kázání. S pocitem nadšení a s Biblií v ruce jsem čekal na ten velký okamžik.

Film skončil, a když se rozsvítila světla - překvapení! Všichni ve spěchu odešli! Kromě ubohých starých babiček, které jednoduše neměly dost fyzické síly na to, aby unikly. Cítil jsem se naprosto bezmocný. Hledal jsem další možnosti. Nehodlali jsme se smířit s porážkou. Po rozebrání situace jsme si s manželkou mysleli, že jsem možná na konci filmu neskočil dost rychle na pódium. A tak jsme si doma náš plán vyzkoušeli: Schoval jsem se za strom se zapnutým mikrofonom v ruce, a jakmile film skončil, moje žena zapnula světla a já jsem vyskočil zpoza stromu, skočil na pódium a začal kázat mocné kázání!

Ten večer přišlo mnoho lidí. Byl jsem na svém místě s mikrofonom v ruce, a tak jsem v okamžiku, kdy se rozsvítilo, pohotově skočil na pódium a zavolal: „Neodcházejte!“

Víte co se stalo? Všichni utekli přímo před mým nosem. Bylo to skutečně kruté. Pán se s mou pýchou vypořádával nanejvýš důkladně.

Po třech měsících můj sbor tvořila má drahá tchyně, můj tchán, manželka a tři babičky. Babičky se mnou jednaly spíše jako s vnukem než jako s pastorem a snažily se mne

svou láskou povzbudit. Teď už jsou u Pána.

Dále jsme museli koupit budovu, kde by se sbor scházel. Byla skoro před náměstím.

Parque Chas je obytnou čtvrtí a uprostřed ní stál dům, o kterém si každý myslel, že by se měl zbourat, protože byl starý a rozpadal se na kusy. Lidé se ptali: „Kdy ten dům zmizí? - Kdy už postaví nový, nebo kdy ho zrenovují?“ Pro sousedy bylo velkým překvapením, když kolem domu procházeli a viděli ceduli, na které stálo: „Evangelikální sbor“. Náš rozpočet neumožňoval víc.

Dům postrádal teplou vodu v koupelně a léta jsme se museli koupat tak, že jsme ohřívali vodu v hrncích. Použitelná byla jen jedna místnost a přes den to byla místnost, kde se scházel sbor. Urovnali jsme židle a kazatelnu a pořádali jsme bohoslužebná shromáždění, přičemž někdy jsem kázal své ženě jako jedinému posluchači. Večer jsme židle odnesli a dali na místa postele a taky dětskou postýlku a všechno, co jsme měl jako majetek. Tak jsme začínali.

Tehdy to vypadalo, že se nic nedaří. Dokonce jsme měli ledničku, která místo chlazení věci ohřívala!

Moje finanční situace byla žalostná. Dělali jsme světská zaměstnání, abychom to vyrovnali, ale pořád nám přicházelo do cesty velmi málo peněz. Styděl jsem se, že nemohu Betty a děti uživit důstojnějším způsobem.

Ale myslím, že to, co mě nejvíc ranilo, byla skutečnost, že jsem byl pastýřem bez ovcí. Sedm let můj sbor zůstával na sedmi lidech. Byla shromáždění, kdy jsem byl úplně sám. Dokonce ani moje žena se nemohla zúčastnit. Někdy přijeli na návštěvu jiní pastoři, kteří byli našimi přáteli, a našli mě na setkání samotného. Měl jsem chuť umřít a přál bych si zmizet. Považoval jsem se za oběť. Procházel jsem mezi prázdnými lavicemi a d'ábel se mi smál a skákal kolem mě, přičemž mi šeptal do ucha: „Nestojíš za nic; nikdy neuděláš žádný pokrok; vždycky to bude takové.“ A naneštěstí jsem mu věřil. Jednoho dne jsem si pomyslel: „Tohle není pro mě. Vzdám se pastorské služby. Vrátím se ke svému inženýrskému studiu a seženu si práci.“ Ale hluboko uvnitř jsem věděl, že to není Boží plán.

Šel jsem navštívit superintendenta své organizace se záměrem předat mu svou výpověď. Byl jsem pořád velmi pyšný, cítil jsem se zklamaný a raději jsem nechtěl být součástí těla, kde ostatní dělají pokroky a já ne. Cítil jsem se pokořený a zraněný. Ve svém srdci jsem se hněval na celý svět, protože jsem se domníval, že ostatní na mě zapomněli a zavinili mou situaci. Nechápal jsem, že Bůh mě chce naučit, abych byl závislý *pouze* na něm.

Přijel jsem do ústřední kanceláře Assemblies of God na naléhavý rozhovor se superintendentem. Hned mě nechal vstoupit a posadil mě naproti svému stolu. Řekl: „Nějakou dobu jsem tě neviděl.“ Byla to pravda. Nenavštěvoval jsem setkání pastorů, protože jsem se ve srovnání s ostatními cítil méněcenný a nechtěl jsem, aby věděli, jak se mému sboru vede. Moje vnitřní krize mě izolovala od ostatních tak, že jsem před lidmi utíkal.

(Tohle uprostřed zkoušky nikdy nedělejte! Vyhledávejte společenství církve.

Neuzavřete se a neříkejte: „Já chudák!“ Možná si všímáte, že ostatní dělají pokroky, zatímco vám se zdá, že jdete od špatného k horšímu. A tak říkáte: „Jak je to možné? Dal jsem svůj život Kristu, ale nezdá se, že by moje rodina, služba i práce postupovaly vpřed.“ Musíte se pevně chytit Krista Ježíše a věřit, že má pro váš život úžasný plán, který musí být splněn, i kdyby mu mělo bránit peklo.)

Toho dne superintendent začal mluvit dříve, než jsem mu mohl říct, proč jsem přišel. „Claudio, musím ti něco říct. Bůh pro tebe má něco úžasného. Ty to nevidíš, ale Bůh si tě obrovsky použije.“ Tento muž nebyl z těch, kdo takové věci říkají dokola jenom tak. Pokračoval: „Podívej, já jsem začal ve velmi nejisté situaci a nikdo mi nepomáhal. Někdy jsem neměl co jíst a hodně jsem zakusil. Ale modlili jsme se a Bůh se postaral o každý den a my jsme byli vděční. Věděl jsem, že děláme Boží vůli. A když přemýšlím o tobě, Claudio, vím, že budeš pro Boha užitečný a že jsi v jeho vůli. Nevím, jaké jsou tvoje problémy, ale vytrvej.“ Potom dodal: „Mimochodem, co tě dnes přivedlo?“

Zastrčil jsem svou rezignaci zpátky do kapsy a řekl: „No, nic zvláštního. Myslel jsem, že se prostě zastavím a budu chvíli s vámi.“ Neměl jsem mu už co říct.

Když jsem přišel domů, Betty plakala a já jsem jí řekl: „Betty, budeme pokračovat.“ Pevně jsem ji objal a začali jsme od začátku.

Každý plán nebo záměr, který Bůh má pro naše životy, s sebou nese duchovní proces - Boží jednání s člověkem. Tato léta porážky mi pomohla si uvědomit, že všechno, o co se pokouším ze sebe je marné. Bůh mi ukázal, že mé schopnosti a mé teologické vzdělání nestačí. Svět nepotřebuje teologii, Svět potřebuje život. Od tohoto okamžiku jsem začínal prožívat žízeň a hlad po síle a touhu znát Ducha Svatého. Potřeboval jsem pomazání, které by zlomilo zatvrzelá srdce; pomazání, které rozbíjí ďáblové řetězy a dává zazářit Kristovu světlu.

Všechno má svůj účel. Věci se nestávají náhodou. Bůh je věčný, je naším Otcem a připravuje nás takovým způsobem, abychom mu byli příjemní a užiteční. Zápasy a těžkosti jsou součástí tohoto duchovního procesu.

Proto List Jakubův říká, že máme pokládat za velikou radost, když čelíme jakýmkoliv zkouškám (Jakub 1,2), a také v Izajáši 51,1 čteme: „Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvučně plesej a výskej, která ses v bolestech nesvíjela, protože synů osamělé bude více než synů provdané, praví Hospodin.“

Máme Boha zázraků! Radujme se v něm!

Výchova na poušti

Bůh se více zajímá o to, kdo jsme, než o to, co děláme. Naše postavení jako Božích synů je věčné, kdežto naše služba je dočasná. Bůh nás nechá dozrát jako učedníky dříve, než nám ve službě uloží větší zodpovědnost. Růst někdy bolí, ale na prvním místě musí do našeho srdce vstoupit království.

V 5. Mojžíšově 8 Bůh říká, že vyvedl Úd na poušť, aby ho pokořil a poznal, co je v jeho srdci. Musíme to chápat jako Boží výchovný prostředek.

Obvykle spojujeme slovo kázeň s trestem, ale není to ten nejlepší význam. Etymologicky (např. v angličtině - pozn. překl.) sdílí stejný slovní základ se slovem učedník a v zásadě se to slovo týká procesu vyučování. Židům 12,5 - 6 říká: „Synu můj, podrobuj se kázni Páně a neklesej na mysli, když tě kára. Koho Pán miluje, toho přísně vychovává, a trestá každého, koho přijímá za syna.“

Adresáti tohoto dopisu procházeli soužením a pronásledováním a byli v srdcích pokoušeni vrátit se a odejít z Boží cesty. Pán je tímto dopisem nabádá, aby nepodceňovali čas Boží kázně a neodvraceli se, a burcuje je, aby chápali výsadu, ze které se radujeme a která spočívá v tom, že jsme učiněni Božími syny a že jsme jím ukázněováni a vyučováni.

Desátý verš stejného textu nám zjevuje účel kázně: Je to „k užitku, abychom dostali podíl na jeho svatosti“ (NS). A verš 11 hovoří o „ovoci spravedlnosti“, která přichází po Božím láskyplném jednání s námi.

Pavel si toho byl dobře vědom: „Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy. (2. Korintským 4,17) „Proto rád přijímám slabost, urážky, útrapy, pronásledování a úzkosti pro Krista. Vždyť právě když jsem sláb, jsem silný.“ (2. Korintským 12,10)

Zkoušky jsou prostředkem ke slavnému cíli. Jak ochotně bychom se měli ve víře radovat z vítězství, která mají přijít.

Zkoušky nám umožňují získat nová odhalení o Bohu a nás samotných.

A nejen to. Kdybychom v životě neměli potíže, naše víra by přestala růst.

Potok

Boží muži jako Elijáš měli svá období přípravy. Při jedné příležitosti Bůh přivedl Elijáše k potoku uprostřed velkého období sucha a tam ho živil. Elijáš měl čerstvou vodu a hojnost jídla, které mu Bůh posílal prostřednictvím havranů (1. Královská 17,1-7). Všechno bylo prostě úžasné, až potok náhle vyschl.

Kdyby potok nevyschl, Elijáš by se sotva hnul z takového příjemného místa. Ale Bůh pro něho měl větší věci a proto způsobil, že potok vyschl, aby Elijáš na tom místě nezůstal.

Ten potok může posloužit jako příklad životních okolností. Bůh nám velmi často „vysouší potok“ a vede nás, abychom se modlili, postili a hledali jeho tvář, protože poměry, ve kterých žijeme, začaly být nepříznivé. Je velmi snadné říct: „Sláva buď Bohu!“ když nám jde všechno dobře. Ale důležitá věc je být schopen zachovat víru, když jsme doslova vyvedeni z rovnováhy a ptáme se: „Pane, co mě tím chceš naučit?“ Možná si Elijáš myslel, že potok je pro něho to nejlepší. Ale Bůh měl pro něho víc a nemohl mu to dát, dokud neopustil místo u potoka.

Pamatuji si na ta léta, kdy můj vlastní potok byl suchý, úplně suchý: Díval jsem se na svůj téměř neexistující sbor a ten pohled mě deprimoval. Spíše bych padl pod trnitý keř jako Elijáš, než abych měl odvahu věřit ve větší věci.

Jednoho dne mě přišel navštívit bratr Nicanor, muž víry, který byl Bettiným příbuzným. Vybídl mě, abychom šli ven, daleko od sboru, a pak se mě zeptal: „Co vidíš, Claudio?“ Odpověděl jsem: „Nic.“ On řekl: „Musíš vidět to, co já. Vidím tisíce duší!“ A tak jsem mu znovu řekl: „Nevidím nic.“ Podíval se mi do očí a trval na svém: „A přece ti říkám, Pán ti je dal.“

Když se to právě tehdy a tam stalo, když jsem poslouchal slovo tohoto bratra, zdálo se mi, že požehnání je v mé duchovní práci velmi daleko. Prožíval jsem období růstu a očišťování. Nicméně jsem se svou malou víru shromáždil své babičky a řekl jim: „Sestry, budou nás v tomto sboru tisíce.“

Podívaly se na mě, asi jako by říkaly: „Chudák náš pastor se asi zbláznil!“ Ale já jsem nezešílel.

Jestliže náš potok vysychá, volejme k Bohu, hledejme a připravujme se na něco velkého!

Zkoušky nás zkoušejí

Zkoušky nás zkoušejí (a to je víc než pouhá slovní hříčka). Když jsme na poušti, vychází navenek, co je v našem srdci. Pán říká v 5. Mojžíšově 8,2: „...aby... poznal, co je ve tvém srdci.“ Ptám se sám sebe: Copak Bůh neví, co je v našem srdci? Nebo nás snad potřebuje zkoušet, aby to zjistil?

Vpravdě jsme to my, kdo si prostřednictvím zkoušek s pomocí Ducha svatého uvědomuje, co je v našem srdci. Potřebujeme to vědět a potom to vyznat před Bohem.

Velmi snadno si o sobě vytvoříme nějakou představu, která neodpovídá skutečné situaci. Srdce je zrádné a Bůh ukazuje jeho pravou tvář prostřednictvím zkoušek. Myslíme si, že máme lásku - dokud nás někdo neurazí. Myslíme si, že jsme pokorní - dokud nám není řečeno, abychom udělali něco ponižujícího.

Když jsem začal studovat na biblické škole, byl jsem prudký mladík. „Jsem jedním ze studentů biblické školy z našeho sboru,“ myslel jsem si nadšeně.

První den vyučování ředitel semináře oznámil: „Takže teď si rozdělíme naše úkoly.“ Přišla řada na mě. „Claudio Freidzon má...“ (myslel jsem si: „...vést pěvecký sbor.“) Ale ředitel dodal: „Má uklízet záchody.“ Nemohl jsem tomu uvěřit! Velmi rozhněván jsem zašel za ředitelem. Byl také mým pastorem ve sboru a myslel jsem si, že budu mít v semináři nějaké výsady. Řekl jsem: „Angeli, proč jsi mi dal za úkol čistit koupelny?“ Odpověděl: „Protože tě znám a vím, že je to něco, co se musíš naučit.“ Řekl jsem: „Já studuji teologii, Bibli, homiletiku... Jsem tady kvůli něčemu jinému, ne abych uklízel koupelny.“ Trpělivě mi odvětil: „Jsi tady, aby z tebe byl Boží člověk a je nejvyšší čas, abys přestal být maminčiným mazánkem.“ Odpověděl jsem: „Nebudu to dělat. Chci nějaký jiný úkol, který nezabere tolik času.“ Náš rozhovor skončil, když můj pastor nakonec řekl: „Jestli to nebudeš dělat ty, budu to dělat sám.“

Sklesle jsem opustil jeho kancelář. Čekal jsem od svého pastora něco lepšího. Dnes jistě vím, že pro mě dělal to nejlepší. Jak jsem to potřeboval!

Následujícího dne se přichystal a vyrazil na záchody s kbelíkem a vším ostatním, co je potřeba na umývání. Zavřel za sebou a začal dělat práci, kterou jsem měl dělat já. Přecházel jsem sem a tam. Nakonec jsem šel a našel svého pastora na kolenou, jak umývá toaletu. Učil mě jednu velkou lekci. V ten okamžik jsem si vzpomněl, že jsem mnohokrát Pánu říkal: „Pane, zlom mě, chci být tvůj služebník.“ A Bůh vzal má slova velmi vážně. Přišel jsem ke svému pastorovi a řekl: „Nedělej to. Je to můj úkol.“

Zkoušky nám pomáhají poznat, co skutečně je v našem srdci, a tímto způsobem růst ve svatosti.

Závislost na Bohu

Lid Izraele po odchodu z Egypta na poušti vyhladověl. A když si vzpomněli, že v Egyptě jedli chleba dosytosti, začali proti Mojžíšovi a Áronovi reptat. A Bůh jim dal manu. „A ráno spatříte Hospodinovu slávu.“¹ (2. Mojžíšova 16,7)

V šesté kapitole Janova evangelia se Ježíš dává poznat jako „pravý chléb z nebe“ (verše 32-35), přičemž se ztotožňuje s obrazem many.

Poušť je neobydlené místo, kde chybí většina základních prvků pro přežití. Tam Bůh zkouší naši víru: „Pokořoval tě a nechal tě hladovět, potom ti dával jíst manu, kterou jsi neznal a kterou neznali ani tvoji otcové. Tak ti dával poznat, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst.“ (5. Mojžíšova 8,3)

Tímto způsobem nás Bůh přivádí k tomu, abychom k němu volali, a tak abychom uznali jeho nadpřirozené a každodenní zaopatření.

Mohl bych strávit hodiny vyprávěním o Boží věrnosti uprostřed mých hrozných pouští. Také já jsem si někdy stěžoval jako lid Izraele, když jsem doslova nebyl schopen zajistit jídlo pro svou rodinu. Kolikrát se můj tchán, který vlastnil obchod s potravinami, ukázal s potravinami, když naše spíž zela prázdnotou! Je mnoho pravdy na populárním rčení, že Bůh platí v den splatnosti. Chce, abychom rostli ve víře!

Avšak chci se s vámi podělit o ještě hlubší lekci z tohoto oddílu. Stojí před vámi volba mezi materiálními věcmi („chlebem“) a duchovními věcmi (tím, „co vychází z Hospodinových úst“).

Otázka zní: Jaké budou naše priority uprostřed pouště? Pokud nedočkavě pracujeme, abychom vyřešili naše problémy a pobíháme sem a tam předtím, než obrátíme tvář k Bohu, pak stavíme vůz před koně.

Poušť nabízí úžasnou příležitost setkat se s Bohem a přijmout jeho slovo. Je to Bůh, kdo soustřeďuje naši pozornost: „Proto ji přemluvím, uvedu ji na poušť, budu jí promlouvat k srdci.“ (Ozeáš 2,16) Bůh nám dává pocítit hlad, abychom se sytili jeho Duchem svatým, a pak nás zahrnuje svou přízní a milosrdenstvím.

Jste zkoušeni? Postěte se, modlete se, úpějte k Bohu. Hledejte skutečný chléb, který přišel z nebe! To je vaše hlavní potřeba.

Když Pán odešel, aby se postil a modlil na poušti (Matouš 4,1 -11), objevil se ďábel, aby ho pokoušel. Chtěl využít této chvíle a Ježíšovo soustředění na věci nebeské

odvrátit k soustředění se na věci pozemské (tím, že ho vyzval, aby proměnil kameny v chléb). Ježíš ho odmítl a citoval přitom právě tento text: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ (Matouš 4,4) Ďábel ti bude na tvé poušti nabízet stovky řešení a možností kromě jedné: abys opravdově hledal Boží tvář.

Při jedné příležitosti mi během těch velmi obtížných let mé služby nabídl pomocnou ruku presbyter naší oblasti. Vzal si seznam sborů v oblasti, na které dohlížel a ptal se: „Který sbor je v tomto regionu nejpotřebnější? Který z pastorů je na tom nejhůř?“ Odpověď přišla záhy: „Claudio Freidzon.“

Jednoho dne se objevil a zaklepal na dveře mého sboru v doprovodu velmi známého evangelisty. „Přišli jsme ti pomoci,“ řekl. „Tento bratr je ochoten s tebou uspořádat velkou evangelizační kampaň.“ Bylo to pro mě jako sen. Ten evangelista - plamenný člověk, který vzbuzoval velkou důvěru - se na mě podíval a řekl: „Kolik chcete?“ Nerozuměl jsem. „Promiňte, kolik chci čeho?“ Okamžitě odpověděl: „Kolik duší chcete pro váš sbor? Pro méně než tisíc to neděláme!“ Byl jsem nadšen. Konečně se věci změní! Byli jsme se podívat na náměstí a jemu se to místo zamlouvalo. Před odchodem mi řekl: „Nedělej si starosti. Brzy budu zpátky se svým evangelizačním týmem a naplníme tvůj sbor.“ Byl jsem nadšen myšlenkou, že by se dělo něco tak velkolepého. Vyřítel jsem se hledat Betty, abych jí řekl dobrou zprávu.

Uplynul týden a ten bratr se se mnou nespojil. „Dobrá, brzy zavolá,“ pomyslel jsem si. Minulo několik dalších týdnů, dva měsíce, tři měsíce - už jsem to nemohl vydržet, a tak jsem ho šel navštívit k němu domů.

Když jsem se tam dostal, zazvonil jsem na zvonek a on vyšel, aby se se mnou přivítal. Pozdravil jsem ho s úsměvem: „Dobrý den! Pamatujete si na mě?“ Podíval se na mě a řekl: „Opravdu ne.“ Udivilo mě to. „Ale určitě si musíte pamatovat... přijel jste mě navštívit do Parque Chas Nepamatujete? - Tisíc duší... Náměstí naproti sboru...“ Konečně řekl: „Ach, ano. Je mi líto. Je to, jako by mi někdo vymazal vaše jméno z paměti.“ Odpověděl jsem: „Nedělejte si starosti. Řekněte mi, kdy můžeme uspořádat evangelizaci?“ Jeho odpověď mě šokovala: „Odpusťte, ale můj program je plný - možná někdy jindy. A nyní mě, prosím, omluvte, čekají na mě další lidé...“ A zavřel mi dveře před nosem.

Kousek po kousku mě Bůh na mé poušti učil, že jediným pramenem je on sám a že nemám skládat naději v člověka. Řešení mělo přijít z nebe.

Začal jsem hledat Boží tvář, začal jsem se jím sytit. Potřeboval jsem znát Ducha svatého; potreboval jsem jeho pomazání. To byla moje skutečná potřeba! A když jsem ho hledal, proměnil mé nařikání v tanec! Úplně proměnil můj život a službu, přičemž mě vodil po cestách, na které jsem předtím ani nepomyslel.

Po sedmi letech pouště mě Bůh skrze vidění vedl, abych založil vzkvétající sbor, který dnes má přes čtyři tisíce členů. Dal mi také výsadu vést službu oživení na celosvětové úrovni. Sláva buď Bohu! Prožíval jsem a prožívám slavné a nadpřirozené zkušenosti s Pánem.

Děkuji Bohu za mé pouště. Jejich prostřednictvím jsem se naučil vážit si toho, co

mám. Musel jsem za ta léta na poušti poznat Claudia Freidzona v jeho slabém lidství. Bojoval jsem s jeho pýchou, jeho plachostí a jeho omezeními. Kousek po kousku jsem ho musel usmrcovat a každý nový den ho chci vidět mrtvého na kříži.

Beze stínu pochybnosti všechny ctnosti a schopnosti, které na mě ostatní vidí, jsou výhradně dílem Ducha svatého. Je to výsledek mého obecenství s ním. Vím, že všechno, co mám, mám skrze jeho milost, a že jenom on je hoden vši slávy.

Před dvěma lety jsme udělali historickou kampaň v Hialeah na Floridě (USA) v jednotě a s podporou stovky hispánských pastorů. (Tato kampaň byla „odrazovým můstkem“ pro tažení na stadionu Orange Bowl v Miami následujícího roku.) Evangelikální věřící v Hialeah nikdy nepořádali setkání takové velikosti. Více než deset tisíc lidí se scházelo každý večer na otevřeném stadionu, a z tohoto důvodu tuto událost navštívil také městský starosta. Když tento vládní úředník zdravil shromáždění, prohlásil: „Toto je poprvé, kdy jsem na takové události, a myslím, že budu na mnoha dalších. Děkuji Bohu, že přivedl pastora Claudia Freidzona do našeho města.“ A pak mi vlastnoručně udělil poctu převzetí klíčů od města. Cítil jsem velkou radost a když jsem se vrátil do svého sboru, chystal jsem se, že se o toto požehnání podělím s mými drahými bratry a sestrami. Chystal jsem se říct: „Podívejte, co jsem dostal.“ A v tu chvíli ke mně Duch svatý promluvil a jasně mi řekl: Nedali je tobě. Ty klíče jsem dostal já.“ Je to pravda. Jedině Bůh je hoden přijmout veškerou slávu!

Mé pouště tvoří součást mých kořenů a mého chození s Kristem. Nikdy bych je nemohl zapřít. Protože jsem jimi procházel, mohu vás pochopit a povzbudit z celého srdce. Jděte dál! Bůh má úžasný plán pro váš život, a až přijde čas, poznáte ho. Okamžik, který právě prožíváte má pro Boha velkou hodnotu. Připravuje vás a vystrojuje, aby vás mohl mocně použít.

Pamatujte však na jednu věc - tu nejdůležitější. Hledejte ho. Jezte živé slovo; zvykněte si mít obecenství s Duchem svatým. Možná nebudete moci urychlit Boží plány, ale jistě je zdržíte, pokud nebudete hladovět po Duchu svatém.

Brzy přijde den, kdy budete svědky práce Ducha svatého ve vašem životě, kdy skrze vás bude slavně působit a vy budete celým srdcem volat: „Úžasné!“

Pokud byste to rádi chtěli, modlete se se mnou slovy této modlitby:

Věčný Otče, tolik ti děkuji za to, že jsi mne učinil svým synem, a za to, že mě den za dnem vychováváš a proměňuješ skrze svého Ducha svatého. Toužím být jako Ježíš. Formuj mě a naplň svůj věčný záměr v mém životě.

Děkuji ti za mé pouště a zkoušky. Raduji se nad tím, co jejich prostřednictvím vykonáváš. Očisti mě tak, abych byl mocným nástrojem ve tvých rukou.

Duchu svatý, hladovím po tobě. Naplň má ústa dobrotou. Prosím tě o to v Ježíšově jménu. Amen.

2. Vytrvej!

Za každým člověkem, kterého Bůh pozvedá je příběh, který zná jen málo lidí. Nějaká minulost, nějaká přípravná škola, a nadto - a zejména -rodina.

Úspěch ve službě je skutečný, má-li služebník rodinu, která ho podporuje. Nemůžeme budovat Boží dílo na troskách vlastní rodiny. Nic nevytěžíme tím, že získáme svět a ztratíme ty, které nejvíc milujeme.

Musíme projít naším vlastním „Nazaretem“. Pán Ježíš Kristus čekal třicet let, než se zjevil světu. Během té doby zůstal ve městě Nazaretu jako „syn. tesaře“. Nakolik můžeme říct, v těch letech nedělal veřejně žádné zázraky. Z tohoto důvodu byli Ježíšovi bratři po jeho křtu a zahájení jeho veřejné služby první z těch, kdo byli překvapeni, a dokonce měli o svém bratrovi pochybnosti.

Co Ježíš v Nazaretu dělal? Učil nás, že první místo, kde má být vidět naše svatost je náš domov, náš vlastní rodinný kruh. Byl dokonalým synem, dokonalým bratrem, dokonalým pracovníkem. „Nazaret“ symbolizuje náš každodenní život; to, co děláme každý den.

Mnoho křesťanů by rádo začalo svou veřejnou službu, aniž by prošli Nazaretem, ale Pán nás chce vyzkoušet nejprve v rodině a teprve potom nám dá to, co pro každého z nás má.

Malachiáš 4,5-6 je klíčovým textem pro tuto dobu. Hovoří o Božím záměru obnovy rodiny: „Hle, posílám k vám proroka Elijáše, dříve než přijde den Hospodinův veliký a hrozný. On obrátí srdce otců k synům a srdce synů k otcům, abych při svém příchodu nestihl zemi klatbou.“

Těmito slovy končí Starý zákon.

Nikdo nemůže pochybovat, že jsme blízko posledních dnů. Pán k nám mluví prostřednictvím proroka Malachiáše a říká nám, že na tuto zemi pošle službu Ducha podobnou té Elijášově - sešle na rodinu prorocký plášť obnovení. Obvykle zdůrazňujeme službu znamením, která Elijáše doprovázela, ale moc nemluvíme o službě smíření, kterou konal.

Eliáš obnovil uctívání pravého Boha. Přivedl srdce lidí zpět k Bohu. Bojoval s jejich nezájmem a odpadlictvím. I v těchto dnech Pán klepe na dveře vlažných srdcí, která říkají: „Jsem bohat - a nic už nepotřebuji!“ (Zjevení 3,17) Poselství laodicejskému sboru je pro nás jasným ponaučením: Když se začínáme cítit příliš spokojeně sami se sebou, upadneme do stavu duchovní vlažnosti a odsuneme Krista z našich srdcí. Eliášovo pomazání dále působí v církvi prostřednictvím Ducha svatého a vede ke smíření s Bohem. Pán v těchto dnech mocným způsobem obnovuje naše společenství s ním.

Když čteme Malachiášovo proroctví, všimneme si, že Bůh si přeje rozšířit své obnovující působení do všech rodin na zemi - aby smířil otce s jejich dětmi a děti s

otci, manžely s manželkami a bratry a sestry navzájem. Jsem si jist, že se nemýlím, když říkám, že největší rána, kterou může člověk utřít, je ta, kterou dostane v rodině. Pán varoval, že v posledních dnech budou našimi nepřáteli členové naší vlastní rodiny (Matouš 10,36); Bible mluví také o neposlušných dětech (2. Timoteovi 3,2), lidech bezcitných (2. Timoteovi 3,3), cizoložnících (1. Korintským 6,9) a všech druzích hořkosti a hříchů, které mají za následek, že rodiny volají po naléhavé obnově. Tyto věci se také týkají křesťanských rodin.

Po *tažení* pořádaném v zahraničí mi napsala jedna sestra a popsala mi, co se tam dělo. Jeden z jejích příběhů na mě velmi zapůsobil. Byl to případ člověka, který byl mnoho let křesťanem a zúčastnil se těchto shromáždění. Zde přetiskuji část jejího vyprávění:

V neděli ráno mi telefonoval..., který byl večer předtím na shromáždění. Na začátku shromáždění, byl k celé věci velmi skeptický, ale toho večera ho Duch svatý „porazil“ a on strávil dlouhou chvíli na podlaze. Když byl na zemi, Pán s ním jednal, a usvědčil ho z hříchu v jeho životě. Pak ze shromáždění odešel a neovladatelně plakal až do půl sedmé ráno. Právě tehdy zavolal ženě, se kterou měl jedenáct let cizoložný poměr. Když večer předtím ležel natažený na podlaze, Bůh mu řekl, že je to jeho poslední příležitost, aby napravil svou cestu, nebo jinak všechno ztratí. O týden později pak zavolal mně. Svě manželce i svým autoritám ve sboru řekl celou pravdu a současně se tam vzdal všech zodpovědností. Chtěl nějaký čas na to, aby věci ve svém životě urovnal. Včera se se mnou zase spojil a prosil mě, abych se setkala s ním a jeho manželkou, abych jim posloužila. Dnes ráno mi jeho žena řekla, jak je Pánu vděčná za to, že její manžel navštívil tu kampaň. Když jí řekl, že se chce shromáždění zúčastnit, byla proti tomu. Měla pocit, že něco není v pořádku, v jeho životě je jiná žena; ale pak, když svolila, aby šel, pocítila Boží pokoj a předala ho Bohu. Sejdu se s nimi znovu příští týden

Je zajímavé, že v souvislosti se smířením rodiny je řeč o Elijášově službě. Jedním z rysů tohoto Božího člověka bylo, že vážil svá slova. Vdova ze Sarepty mu řekla: „Nyní jsem poznala, že jsi muž Boží a že slovo Hospodinovo v tvých ústech je pravdivé.“ (1. Královská 17,24) Eliáš neříkal lehkovážně jen tak něco bezcenného; pronášel Hospodinova slova. Jak je to důležité! Kolikrát naše domovy zaplňují bezcenná slova, slova, která zraňují, kdežto slovo od Boha chybí! Pán nás povolává, abychom žehnali: „Požehnám tobě... a budeš požehnání.“ (1. Mojžíšova 12,2 KP) Nejdoslovnější překlad slovesa žehnat je „dobře mluvit o [někom]“, říkat to, co je dobré: slova povzbuzení a slova naděje.

Pamatuji si na jednu příležitost, kdy jsem se pokoušel opravit starý dům, ve kterém jsme bydleli, a kdy jsem dělal nějakou zednickou práci. Neměl jsem s takovou prací *žádné* zkušenosti, ale neměl jsem ani peníze, abych najal někoho kvalifikovaného. Snažil jsem se připravit maltu s cementem, ale byla příliš tekutá a v důsledku toho stékala ze zdi a vůbec na ní nedržela. Zaneřádl jsem celý dům skrz na skrz... A zrovna když jsem byl nejvíce frustrovaný, přišla Betty, aby mi nabídla pití a roztomile řekla: „Jak to jde, miláčku? - Netrap se, jen vytrvej.“ Nikdy neřekla: „Ty budižkničemu, neumíš nic udělat!“ Naopak za všechna naše léta manželského života mi vždy dávala

slova požehnání.

Z našich úst by měla plynout slova dobrořečení našim dětem. Bible učí, že rodiče mají svým dětem žehnat. Toto žehnání bylo v historii Izraele velmi důležité: Židům 11,21 říká: „Vírou Jákob, když umíral, požehnal každému ze synů Josefových, a poklonil se Bohu nad vrcholem své berle.“ (NS) Jákob za svého života zakusil mnoho neštěstí, ale jeho konec byl slavný. Měl před sebou svého milovaného syna Josefa a své vnuky Efrajima a Manasesa a ti všichni se drželi Boží cesty! A požehnal jim: „Bůh, před nímž ustavičně chodívali moji otcové Abraham a Izák, Bůh, Pastýř, který mě vodí od počátku až dodnes, Anděl, Vykupitel, jenž před vším zlým mě chránil, ať požehná těm chlapcům. Ať se v nich hlásá mé jméno.“ (1. Mojžíšova 48,15 -16)

Jak by mohl neuctívat Boha! Bůh jeho praotce Abrahama, Bůh jeho otce Izáka, Bůh, který ho provázel, Bůh jeho syna Josefa byl také Bůh jeho vnuků Efrajima a Manasesa!

Jak byste si přáli ukončit své dny na této zemi? Kéž nám Bůh dopřeje, abychom mohli skončit jako Jákob: klanět se Bohu, až uvidíme celý náš dům chodit po jeho cestách. V ten den bude důležité, jakou vzpomínku zanecháme v našich dětech a rodině. Mám naději, že mé děti budou moci říct: „Táta byl velký Boží muž. Naučil nás, co to znamená být křesťan.“

Pán ve svém slově říká: „Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě.“ (Skutky 16,31) Pokud právě nyní prochází vaše rodina nesnázemi, pevně se chyťte Božího zaslíbení. Postavte se obviněním toho zlého a věřte, že uvidíte ve vaší domácnosti Boží slávu.

V těchto posledních časech Bůh zaslíbil pomazání na obnovu rodiny.

Betty, Boží žena

Mezi těmi, kdo mi žehnají, má u mne své zvláštní místo člověk, kterého po Pánu miluji nejvíce, a člověk, kterému bezpochyby nejvíc dlužím. Samozřejmě mám na mysli Betty, mou milou ženu.

Bůh mi dal skvělou manželku, ženu, která mě vždy povzbuzuje a zahrnuje svými modlitbami. Nikdy jsem ji neslyšel říkat: „Je to špatné; nedokážeš se postarat o mé potřeby.“ Naopak má tu ctnost, že na mě čeká a že ví, jak čekat na Boží dílo v našich životech. Má v sobě nádhernou kombinaci něžnosti a pevnosti, která z ní mocným způsobem dělá skutečnou oporu mé služby. Po skončení bohoslužebných shromáždění se Betty ptám, jak to šlo, a ona poukazuje na některé nedostatky nebo chyby a pomáhá mi udržet duchovní rovnováhu. Nepřítel se snaží „nafouknout“ naši hlavu pýchou, ale Pán mi dal manželku, svůj nástroj, abych se na sebe nedíval chybně. Kdybych měl manželku, která trpí depresivními stavy, žili bychom nyní jako ztroskotanci. Musíme být vděční za Boží ženy.

Když jsem byl mladý, modlil jsem se konkrétně za to, aby mi Pán ukázal svou vůli ohledně mé budoucí manželky. S Betty jsem se setkal na táboře a zapůsobila na mě. Pozoroval jsem ji, jak vede pěvecký sbor a rozhodl jsem se, že bych se s ní rád setkal.

Sotva jsme si vyměnili pár slov, poznal jsem, že tato mladá žena miluje Pána více než já a že je oddána činit jeho vůli.

Betty zasvětila svůj život Ježíši Kristu už jako mladá dívka. Vždycky slyšela o Ježíši Kristu na kříži, ale nechápala opravdový význam jeho smrti, dokud jí její strýc, Boží muž, nezvěstoval ve třinácti letech evangelium. Přes svůj nízký věk už věděla, co je to strach a beznaděje. Zvláště ji tížil strach a v noci mívala hrůzu. Někdy se jí, neznámo proč, zmocňovaly záchvaty hysterie a agresivnosti. Její matka při hledání řešení rodinných problémů navštěvovala mnoho okultních seancí a jejich domov byl peklem urážek a hádek, kde se volně proměňoval nepřítel. Až jednoho dne zazářilo do těchto srdcí světlo evangelia. Betty byla první, kdo měl přijmout Pána jako Spasitele svého života, a pak i ostatní členové rodiny zakusili jeho lásku. Betty okamžitě začala sloužit Bohu a eváγγελizovala ve velmi chudých oblastech.

Uchvátila mě duchovní autorita, kterou měla i přesto, že byla tak mladá. Pán ji používal (a dále ji úžasně používá) při uctívání a chválách. V těch dnech byla také vedla mládež v jejím sboru a náš krátký rozhovor ve mě vzbudil touhu vidět ji znovu. Jednoho dne, aniž bych pořádně znal její adresu (znal jsem jen jméno ulice), jsem se vydal ji hledat. A našel jsem ji! Po mnohém vyptávání jsem dorazil k obchodu s potravinami, který patřil „Donu Victoriovi“, nedůvěřivému Italovi, který nebyl ochoten dát svou dceru jen tak jakémukoliv mladíkovi: „La nena no se toca!“ říkával (a míchal přitom italštinu se španělštinou). Jinými slovy: „Mé malé se nikdo nedotkne!“ Pozdravil jsem muže, který se měl stát mým tchánem (je to úžasný Boží muž) a vytáhl jsem všechny své trofeje: „Jmenuji se Claudio Freidzon. Jsem student semináře a vedoucí mládeže v našem sboru. Rád bych mluvil s Betty.“

„Haleluja!“ řekl. „Betty je na modlitebním setkání u nás doma, ale pokud byste chtěli zůstat, můžete se s námi podělit s myšlenkami z Božího slova.“ A tak jsem odpověděl: „Ne děkuji! Nechám vám své telefonní číslo a doufám, že mi vaše dcera zavolá.“

Ten týden se nekonečně vlekl. Jednoho dne hlasité reproduktory v našem semináři oznámily, že mám telefon. Běžel jsem si ho vzít. Byla to Betty. Vyhýbal jsem se zvědavosti svých spolužáků a rozhodl se, že si s ní začnu známost. Navázali jsme přátelství, které skončilo našimi námluvami a nakonec manželstvím. Betty a já jsme se do sebe zamilovali před mnoha lety. Vydržela po mém boku všechno: od toho, že neměla kamna, přes to, že se musela dělit o koupelnu s celým sborem, až po to, že si oblékala půjčené šaty. Nikdy na mě žádným způsobem netlačila. Její otec pracoval od rána do večera, aby jí dal to nejlepší; vždy s ní zacházel, jako kdyby byla princezna,

ale když si Betty vzala mě, neměl jsem jí co nabídnout. Chyběly nám tak základní věci jako je sprcha v koupelně nebo vhodné místo na praní prádla. Ale nejkrásnější věc na našem vztahuje, že po tolika letech zkoušek a vítězství je Bettina láska stejně bezpodmínečná jako vždycky. Po slavných chvílích, jako bylo shromáždění na stadionu Vélez Sarsfield s pětadesáti tisíci lidí, mi neřekla: „Claudio, teď tě miluji víc.“ Miluje mě stejně jako tehdy, když nám chyběly základní věci, protože mě nemiluje pro to, co mám, ale pro to, co jsem.

Nyní je tomu osmnáct let, co jsme se vzali a nikdy nebudu umět vyjádřit slovy, co pro

mě Betty znamená. Máme vzácný vztah; víme jak komunikovat, pracovat a jak spolu být.

Při jedné příležitosti jsem byl pozván do křesťanského televizního pořadu Klub 700 a jeho moderátor se mě zeptal: „Jak se dostaneme od běžných modliteb dál k důvěrnému vztahu s Duchem svatým?“ Odpověď, kterou jsem mu dal, souvisela s životem v manželství. Můžeme spolu být jako manžel a manželka, ale přitom můžeme nerozvíjet náš vztah a neříkat si navzájem o své lásce jednoho k druhému. Betty mi někdy připomíná: „Claudio, řekni, že mě miluješ.“ Stejně je to s naším vztahem k Bohu. Chce od nás každý den slyšet: „Pane, miluji tě. Jsi pro mě důležitější než cokoliv jiného.“

Pán chce vidět, že jsme si ho zamilovali - a že jsme si zamilovali také naše manželky.

Největší poklad, který mi Bůh dal, je moje rodina; má žena a mé drahé děti: Daniela, Sebastián a Ezequiel.

Pohled dovnitř

Někdy děláme chybu tím, že si myslíme, že nejlepší věci jsou mimo domov nebo vně církve a nevážíme si dostatečně těch, kteří nás skutečně milují, kteří se o nás starají a povzbuzují nás, a těch, kteří pro nás pláčou.

Před nějakým časem mi ve sboru někdo podal dopis. Jsem zvyklý mít kapsy plné dopisů a žádostí o modlitby, které mi bratři a sestry předávají, a všechny je přepečlivě čtu. Sestra, která nechtěla uvést své jméno, v tomto dopisu napsala: „S náležitou vážností a po šesti měsících modliteb vám chci dát následující oddíl z Bible.“ Byla to 2. Samuelova, kapitola 19. Rychle jsem vyhledal ten text v Bibli, a když jsem to slovo četl, stalo se pro mne vnitřním hlasem - bylo to zvláštní slovo do mého života.

Dva roky jsem cestoval po naší zemi a po světě do takové míry, že jsem byl někdy doma jen o víkendech. Věci se děly rychle. Sotva jsem měl čas pro své děti a spolupracovníky ve sboru. Vracel jsem se ze svých cest a vyprávěl jim o svých taženích v Evropě nebo Africe. Mé srdce a mysl se upínaly na tyto aktivity. Cítil jsem, jako bych svůj domov jen míjel.

Jsem vděčný Bohu za skutečnost, že to sbor vydržel a rostl.

Když jsem se vracel z tažení v Africe, kde jsem úspěšně sloužil, cítil jsem v srdci, že něco není v pořádku a že bych měl některé věci napravit a změnit kurs.

A tehdy jsem dostal toto slovo od Boha.

Zápis v Bibli uvádí strašnou rodinnou aféru, která postihla krále Davida. Jeho syn Abšalóm se vzbouřil proti jeho autoritě a zorganizoval armádu se záměrem sesadit Davida z trůnu a ustanovit se za nového krále. Davidova armáda vedená generálem Jóabem svedla bitvu a porazila ho. Abšalóm zemřel na bojišti. Když král David slyšel, že jeho odbojný syn zemřel, truchlil pro něho. A tak když jeho vojáci, kteří v té bitvě zvítězili, vstoupili do města, cítili se kvůli této situaci spíše zaraženě.

Tak se toho dne proměnilo vysvobození ve smutek všeho lidu, neboť lid slyšel toho dne slova: „Kráľ se trápí pro svého syna.“ A lid se toho dne kradl do

města, jako se ukrádá lid, který se stydí, že utekl z bitvy. Král si zavinul tvář a velmi hlasitě křičel: „Můj synu Abšalóme, Abšalóme, synu můj, synu můj!“ (2. Samuelova 19,3-5)

Když generál Jóab poznal, co se děje, šel navštívit krále Davida a ostře ho pokáral:

„Dnes jsi způsobil hanbu všem svým služebníkům, kteří dnes zachránili život tvůj i životy tvých synů a tvých dcer i životy tvých žen a životy tvých ženin. Miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kdo tě milují. Vždyť jsi dnes dal najevo, že ti nejsou ničím ani velitelé ani služebníci. Dnes jsem poznal, že kdyby zůstal naživu Absalom a my všichni byli dnes mrtvi, měl bys to za správné. Vstaň nyní, vyjdi a vlídně promluv ke svým služebníkům! Přísahám při Hospodinu: Nevyjdeš-li, nebude této noci s tebou nocovat ani jeden muž. A bude to pro tebe horší než všechno zlo, které na tebe dolehlo od tvého mládí až do nynějška.“ (2. Samuelova 19,6-8)

Když jsem četl tyto verše, vzpomněl jsem si na „zlo mého mládí“; připomenul jsem si samotu, věci, které jsem neměl - a které nyní mám: úžasné spolupracovníky, drahou rodinu, nádherné děti. Musíme uznat, že někdy máme mylnou představu a vykládáme si ji tak, že musíme dát to nejlepší, co máme, těm, kdo jsou mimo naše každodenní prostředí, a to nejhorší dát těm uvnitř. Jóab řekl králi Davidovi: „Dnes jsi mi ukázal, že miluješ ty, kdo tě nenávidí, a nenávidíš ty, kdo tě milují.“ Je mnoho mužů, kteří mají přízeň a úsměvy pro každého, kromě své vlastní rodiny! Mimo domov jsou laskaví, každému naslouchají, půjčují své peníze; ale pro vlastní rodinu mají jen netrpělivost, podrážděnost a lhostejnost. Myslí si, že to, co je důležité, je mimo domov, ale když něco potřebují, zůstávají jim skutečně nablízku jen jejich děti a rodina. Když jsem o těchto věcech přemítal, pomyslel jsem si: Jak jsem byl hloupý! Uvědomil jsem si, že můj sbor a moji spolupracovníci, kteří brali mou službu jako svou vlastní, mě také potřebují; že bych jim měl říct: „Mám vás rád, děkuji vám za to, co jste udělali, děkuji, že jste mi chránili záda, že jste se starali o mé děti, když jsem byl pryč. Jste pro mě důležití a nemám nic báječnějšího než vás.“ Protože ve světě mě mnozí milují pro to, co mám, ale doma jsem milován pro to, co jsem.

Boží prioritou je rodina. Kdo je dobrý křesťan doma, bude dobrý křesťan všude. Kdo skutečně jsme, dáváme najevo v skrytu, tam kde máme soukromí. V našich životech máme Pánovu přítomnost, aby nám pomohla vážít si toho, co nám dal. Bůh od nás žádá, abychom se starali o rodinu a uznávali ty, kdo jsou vždy po našem boku.

Během tažení, které jsme pořádali ve městě Salta na severu Argentiny, se stalo něco obrovského, co ukázalo Boží ocenění pro manželky pastorů.

Když pořádám svá tažení, obvykle věnuji zvláštní chvíli modlitbám za manželky pastorů. Ony konají významnou službu ve prospěch Božího království a snášejí se svými manžely tlaky Pánova díla. Raduji se, když je Pán obnoví Duchem svatým, protože vím, jak mnoho to potřebují. Manželky všech pastorů přišly dopředu a chválily Pána. Sloužili jsme společně s Betty a sestry hodně přijímaly od Pána, když náhle začal foukat vánek a bylo nutné, aby si sestry držely své sukně, protože jimi ten větřík hýbal. Úžasné bylo, že to místo bylo docela uzavřené!

Věřím, že toto jsou malá znamení Boží lásky. Pán jim sloužil, přičemž každé z nich říkal: „I když ostatní tě možná neberou v úvahu, pro mě máš velkou hodnotu a já ti žehnám svou přítomností.“ Přišel čas, abychom jednali podobně.

3. Chci ten oheň!

Bůh mě vždycky stavěl po boku velkých služebníků, kteří mě naučili mít obecnství s Duchem svatým, znát Krista a uctívat ho. Byli to Boží muži a ženy, skrze jejichž životy mě Bůh inspiroval a motivoval, abych postupoval dál navzdory svým pouštím.

Jedním z těchto lidí byl evangelista Carlos Annacondia. Vzpomínám, jak jsem ho potkal. Bylo to v roce 1983. Tehdy jsem učil teologii na semináři River Plate. Vstával jsem každý den v šest ráno a vyrážel jsem učit. Při jedné příležitosti během vyučování jsem si všiml, že většina studentů usíná. Chvíli jsem si myslel: Musí mi to jít hodně špatně, že všichni začínají podřimovat! Ale naštěstí byl důvod jiný. „Je to tím, že jsme minulou noc šli spát v šest ráno a pak jsme museli brzy vstávat na přednášky," řekl jeden ze studentů. Jak mohli nebýt unavení, když spali jen pár hodin! Večer předtím pomáhali při evangelizační kampani, kterou ve městě La Plata (padesát kilometrů od Buenos Aires) vedl bratr Carlos Annacondia. Do té doby jsem ho nepotkal. Právě tehdy totiž začínal své první kampaně.

„Dějí se úžasné věci," dodal jiný ze studentů. „Každý večer přijímají Ježíše Krista tisíce lidí a jeho osvobozující moc je tak veliká, že jsme byli nuceni zůstat až do časných ranních hodin, abychom pomáhali lidem posedlým demony." Okamžitě jsem se rozhodl, že musím jít a vidět tohoto muže, který způsobil, že moji studenti při přednášce usínali.

Jednou večer jsem jel do města La Plata s nadějí, že se kampaně zúčastním. Překvapilo mě, když jsem uviděl zástup, který se tam shromáždil. Asi hodinu po začátku shromáždění jsem viděl ve spěchu přijet bratra Annacondiu. Pilně pracoval ve svém podniku a večer vyrážel sloužit. Vystoupil na pódium s Biblií v ruce a natáhl se po mikrofonu. Jakmile začal mluvit, pocítil jsem obrovské pomazání Ducha svatého. Když dokončil kázání, udělal evangelizační výzvu a lidé začali přebíhat přes hřiště směrem k pódiu. Plakali a vzývali Boha. Úpěnlivě prosili o své spasení.

Duchovní autorita toho člověka na mě zapůsobila. Když se modlil za lidi, mnozí padali na zem poté, co se jich dotkl Bůh. Mou pozornost také upoutalo, když jsem viděl velké množství demonizovaných, kteří padali s hlasitými výkřiky a byli odváděni, aby se jim posloužilo odděleně. Mnoho dalších lidí svědčilo o tom, že byli uzdraveni. Když shromáždění skončilo, šel jsem se s ním pozdravit a on mi potřásl rukou. Odcházel jsem z toho místa hluboce pohnut.

Když cestuji po celém světě, mnoho lidí se mě ptá, jak to probuzení s evangelistou Carlosem Annacondiou v Argentině v roce 1982 začalo. Byly to žal a utrpení našeho národa, které připravily srdce pro evangelium. Malvínská válka zanechala v našem lidu hroznou ránu. Prožívali jsme dny napětí a hlubokého smutku v důsledku smrti mnoha nevinných mladých chlapců, kteří tam zemřeli. Porážka otrásla naší pýchou. Na duchovním poli vedla tato situace k otevření mnoha srdcí pro Pána. Brzy po vojenské porážce bylo dosaženo obrovského vítězství evangelia. Při pohledu na pět tisíc lidí,

kteří během jednoho shromáždění odevzdali své životy Ježíši Kristu, nás naplňovala radost. Následujícího dne se stalo to samé. Byly večery, které jsem prostě nechtěl propásnout. Šel jsem všude, kam chodil tento evangelista, protože jsem se radoval, když jsem viděl, co Bůh dělá, navzdory tomu, že můj sbor byl dál prázdný.

Jednoho dne na jednom z těch slavných shromáždění, které se konalo na velkém otevřeném prostranství pod širým nebem, jsem přistoupil k bratru Annacondiovi a řekl mu: „Poslyšte, vy mě neznáte, ale máte ve svém životě něco úžasného, co já nemám - mocný oheň. Modlil byste se za mě?“ Vložil na mě své ruce a bylo mi požehnáno.

Následující čtvrtek v poledne jsem šel do jeho domu. V ruce jsem nesl malý balíček cukroví, abychom si ho mohli dát k šálkům argentinského mate, což je typický nápoj vnaší zemi. Vyšel jsem ke dveřím a zaklepal. Když Carlos Annacondia otevřel, hned jsem mu řekl: „Bratře, přišel jsem se s vámi modlit. Chci duchovní oheň, který máte, chci se učit.“ Udělal jsem první krok k vítězství.

Od té doby jsem spolu se skvělou skupinou jiných přátel pastorů chodil každý čtvrtek do jeho domu, abych s ním měl obecnství. Bylo jedno, jestli byla zima nebo horko, prostě byli jsme tam. Během těchto setkání nám vyprávěl své svědectví a pak jsme se v jeho pokoji modlili. Pamatuji, jak jsme před nás pokládali mapu Argentiny a prosili Boha o probuzení v každé části naší země.

Byly to nepopsatelně občerstvující duchovní chvíle. Začal jsem v sobě prožívat revoluci. Do mého života přicházela nová Boží milost.

V mém malém sboru se začaly dít změny. Pán působil na jeho shromážděních. Byla tam vroucnost, evangelizační nadšení a úžasná svědectví. Kousek po kousku se sál, kde se sbor scházel, naplňoval lidmi a s radostí jsem si všímal, že období porážek zůstalo za námi. Ale Bůh mě chtěl překvapit ještě většími věcmi.

Vize nového pole

V roce 1985 jsem měl ve svém pokoji vidění od Boha. Musely být dvě nebo tři hodiny ráno. Spal jsem. Náhle mě Bůh probudil a ukázal mi vidění na zdi přímo před mýma očima. Viděl jsem obraz veřejného náměstí, které bylo ve čtvrti Belgrano (také ve městě Buenos Aires). Ve vidění bylo náměstí plné lidí, kteří slavili Boha při evangelizační kampani podobné těm, které pořádal Carlos Annacondia. A Pán mi řekl: „Toto je tvé nové působiště.“

Bůh mi ukázal, že chce zjevit svou slávu na tom místě a že nás chce přestěhovat z místa, kde jsme tolik let pracovali.

Když jsem to řekl své ženě, zprvu tomu nerozuměla. Teď, když se v Parque Chas začíná dařit, bychom se měli stěhovat do jiné čtvrti? Nicméně byl jsem si jist tím, co mi Bůh ukázal. Člověk, který má vidění, je velmi často samotný. Málo lidí ho chápe. V té době Bůh promluvil jen ke mně a všichni ostatní byli proti této myšlence. Byla to obtížná a velmi náročná situace. Zatímco jsem nad těmito věcmi v srdci přemítal, chodily bez Boha na tomto světě, ztracené a beznadějně stovky mužů a žen, které jsem předtím neviděl, ale které jsem měl potkat na onom náměstí. Daniel Perotti byl jedním

z nich.

Když jsem koncem roku 1985 měl Boží vidění, bylo Danielovi dvacet osm let. Měl manželku Adrianu, kterou znal od dvanácti let, a byla to jediná dívka kterou kdy měl. Měl tehdy tříletého syna, který ho naplňoval pýchou, dobrou práci - jako majitel tří taxíků, přátele a silné rodinné svazky. Málokdo si dovedl představit, že za tímto zdáním síly a úspěchu je v hloubi své duše osamělý, ztracený a smutný člověk a že uvažuje o sebevraždě. Když bylo Danielovi čtrnáct let, zemřel mu otec. O mnoho let později mi řekl: „Byl jsem druhý ze tří bratrů a ten, který byl ztrátou otce nejvíce zraněn. Neuměl jsem se přenést přes tátovu smrt, Byla to otevřená rána, která vypadala, že se nikdy nezahojí. Když se v roce 1982 narodil můj první syn, pojmenoval jsem ho Aido Daniel na památku nejlaskavějšího muže, kterého jsem kdy znal; muže, který byl mým přítelem, mým společníkem, mým učitelem. Někdy jsem si představoval, že se jednoho dne vrátí a znovu se setkáme, jako kdyby se vracel z dlouhé cesty.“

Vzal si Adrianu s myšlenkou, že znovu vytvoří šťastný domov, který kdysi tvořili jeho rodiče; domov charakterizovaný láskou a společenstvím. Ale jeho naděje se velmi brzy rozpadly. Jeho manželství nefungovalo.

Rozhodl se, že Adrianu na několik týdnů opustí. Pak se znovu dali dohromady. „Několikrát jsme se oddělili a znovu dali dohromady,“ vzpomíná Daniel, „ale naše vztahy se nezlepšily. Prostě jsem nechápal, co se děje. Když jsem byl pryč, chtěl jsem být zpátky doma, ale když jsem se vrátil, chtěl jsem odejít.“ Tou dobou se s Adrianou sotva vídal, a když byli spolu, byl mezi nimi jen křik a výčitky. Aby naplnil svou vnitřní potřebu najít odpověď na své manželské problémy, začal chodit na úplně všechny okultní seance, o kterých slyšel. Utrácel peníze za šarlatány a hadače; navštěvoval afro-brazilské kultury, ale všechno to bylo k ničemu.

Během jedné z těch osamělých nocí, když řídil svůj taxík, si Daniel přál mít odvalu ukončit svůj život.

Mnoho jiných bylo ve stejné situaci jako Daniel a Adriana, kteří zoufale potřebovali slavné poselství evangelia. Byly to životy, které jako ten Makedonec v Pavlově vidění volaly k mému srdci: „Přijď do Belgrana a pomoz nám.“ (Skutky 16,9 -10)

I když odpor, který jsem zakoušel, byl značný, i když to byla velká výzva, rozhodl jsem se, že nemohu neposlechnout to nebeské vidění (Skutky 26,19).

Příprava na dobývání

Šel jsem se podívat na náměstí, které mi bylo ukázáno. Na ceduli se psalo: „Plaza Noruega“. Na zemi tam posedával houf narkomanů. Začal jsem si místo měřit a hledat, kde bych vzal elektřinu na svou evangelizační kampaň. Někdo ze sousedství sledoval mé pohyby, přišel za mnou a řekl: „Podívejte, nevím, co chystáte, ale doufám, že to náměstí vyčistíte, protože tady máme ty nejhorší. Je to shromaždiště těch nejhorších ztroskotanců v Belgranu. Minulý týden zabili člověka...“

Tiše jsem se modlil: „Otče, jsi si jist, že toto je náměstí, které jsi mi ukázal?“ Muž

pokračoval: „Toto je území ‚El Frances‘ [‚Francouze‘], je to nebezpečný člověk.“

Když mluvil, zuřila ve mně prudká bitva. Na jedné straně jsem měl pohodlí ve svém malém stádečku, které se začínalo rozrůstat, a na druhé straně byla velká výzva neznámého.

Byla také potíž najít evangelistu, který by byl ochoten na tomto náměstí kázat. Všichni kazatelé, které jsem zval, nebyli schopni pozvání z různých důvodů přijmout.

Jednoho dne, když jsem se modlil k Pánu, jsem se ptal: „Pane, kdo bude sloužit?“ A Pán odpověděl: „Ty.“ Zprvu jsem oněměl a pak jsem se začal s Pánem přát: „Pane, nikdy jsem nekázal na taženích pod širým nebem. Víš, jak jsem nesmělý.“ V tomto období svého života jsem byl tak plachý, že jsem zavíral okna ve sboru, aby se sousedé nedívali dovnitř. A Bůh chtěl, abych dělal práci evangelisty!

Pán mi poslal zprávu prostřednictvím setkání skupinky nově obrácených mladých lidí. Zatímco se modlili, jedna dívka začala říkat něco v jazycích, které sama vykládala. Je zajímavé, že tato sestra nikdy takový projev nezažila. Nikdo jí neřekl o daru jazyků a potřebě výkladu, ale Pán si ji použil, aby mi řekl: „Řekni pastorovi, že mu dám moc působit uzdravení, že budu s ním a že mnozí budou zachráněni.“ Toto slovo bylo za daných okolností velkým povzbuzením.

Zašel jsem na policejní stanici a na městské úřady, abych dostal povolení ke shromážděním, a oni mi řekli: „Vy tam budete kázat? Pak jste ještě větší blázen, než ti narkomani.“ Tehdy se ti mladí lidé shromažďovali na náměstí bez elektrického osvětlení v osm večer, a ve tmě dělali, co se jim zlíbilo. Dokonce ani lidé, kteří bydleli v blízkém okolí, tudy po této hodině neprocházeli.

Rozhodli jsme se naši evangelizační kampaň začít 7. února 1986. Osvětlili jsme náměstí girlandami žárovek a postavili pódium. Někteří lidé přicházeli a ptali se: „Kdy ta paráda začne?“ Protože byla karnevalová sezóna, mysleli si, že připravujeme slavnostní přehlídku nebo něco podobného.

Spasení a moc ve čtvrti Belgrano

Nakonec přišel ten den. Jeden z bratrů vedl čas chval a shromážděnému zástupu řekl: „A nyní, za několik okamžiků - náš pastor a poselství z Božího slova.“ Někdo mě šel hledat. Byl jsem za stromem, bál se té odpovědnosti a přál si, aby se okamžik, kdy mám vstoupit na pódium, co nejvíce oddálil. Ale když jsem vystoupil na pódium, stalo se něco úžasného: do mého života vstoupilo mocné hnutí Ducha svatého. Začal jsem mluvit a kázat s jeho pomazáním. Lidé se zastavovali a dívali se, protože Bůh upoutával jejich pozornost.

Toho dne, když jsem udělal výzvu k přijetí Ježíše, přišla na pódium žena, která bydlela přes náměstí. Její oči byly úplně šikmo. Modlili jsme se za ni a ona padla na zem, a když vstala, byla dokonale uzdravena. Bylo uzdraveno mnoho dalších lidí, kteří trpěli plochýma nohama; a někdo přišel dopředu, aby svědčil o tom, že mu Bůh zaplomboval zub, který potřeboval léčení. Bylo to prostě slavné! Bylo vzrušující vidět tolik lidí odpovídat na Pánovo volání, obracet se a činit pokání ze svých hříchů.

Jednoho z těch úžasných večerů Daniel Perotti odjel za prací se svým taxíkem a rozhořčeně uvažoval o pozvání své matky. Jak by se mohl zúčastnit nějakého setkání evangelikálů na náměstí! Když tak přemýšlel, míjely minuty a zdálo se, že žádný cestující jeho taxík nepotřebuje, a byly to jen dva bloky od náměstí... Zaparkoval svoje auto a přišel na místo, kde jsme kázali. Toto byla jeho zkušenost:

Sledoval jsem všechno kritickým okem. Nevěřil jsem svědectvím o uzdravení a věci, které se lišily od mého vlastního náboženského přesvědčení, ve mě úplně budily odpor; ale po dvou hodinách se ve mě něco změnilo. Všiml jsem si, že ti lidé se cítili skutečně šťastně. Nebyli jako já, který jsem byl zvyklý předstírat, že jsem šťastný, zatímco uvnitř jsem se cítil, jako bych žil v pekle. Když pastor lidi pozval, aby přijali Ježíše, šel jsem k pódiu. „Zkusím to,“ řekl jsem si. „Byl jsem na tolika místech a tady po mně nic nechtějí.“ Jakmile jsem zopakoval tu modlitbu, už jsem nebyl stejný člověk. Prožil jsem nepopsatelný pokoj. Nevšímal jsem si pozvání mých přátel a šel jsem odtamtud rovnou domů, abych se zavřel ve svém pokoji a četl evangelium podle Jana, které jsem dostal. Na druhý den moje žena našla doma traktáty, které ten sbor rozdával, a místo toho, aby šla ke své matce, čekala, aby mohla posnídat se mnou. Tak jsem jí řekl, co se stalo, a poprosil ji, aby mi dala novou příležitost. Ten večer jsme tam šli spolu jako rodina a vydali jsme naše srdce Ježíši Kristu.

Adriana mu mohla odpustit. V jejich životech začínalo něco nového. Během těchto slavných večerů Bůh uzdravil Daniele ze všech jeho zranění a řekl mu: „Od této chvíle jsem já tvůj táta, mě miluj a žádej o to, co potřebuješ.“

Uplynulo devět let od chvíle, kdy Daniel dal svůj život Pánu. Spolu s Adrianou jsou nádherný manželský pár a mají dvě pěkné děti: jmenují se Aldo Daniel a Pablo Ezequiel, narodil se poté, co se obrátili). Daniel je muž víry, který slouží ve sboru jako vedlejší pastor, a je pro každého velkým požehnáním. Máme úžasného Boha!

Na jedné straně pódia na Plaza Noruega bylo každý večer vidět narkomany. Když jsem se jich zeptal, jestli chtějí poznat Ježíše Krista, vyběhli nahoru.

Každého překvapilo, že první, kdo přišel, byl „Francouz“.

„Francouz“

Sergio Marquet, známý jako „Francouz“ zaujímá v mém životě velmi zvláštní místo. Tento muž přešel ze tmy do světla, přičemž se zcela zasvětil Pánu. Jeho změna byla tak velká, že tomu nikdo nemohl uvěřit. Policie si myslela, že je to „maska“, nějaká nová strategie, aby si mohl dál dělat svoje. Po obrácení trávil všechn svůj čas v budově sboru. Modlil se, četl Bibli a uklízel. Odevzdal se službě Pánu. Prostřednictvím jeho svědectví mnozí poznali Boží moc. Sám vypravuje:

Narodil jsem se v Paříži roku 1963 jako syn Francouzky a Argentince. Nikdy se nevzali, a kam až sahá moje paměť, žili odděleně. Když mi bylo pět let, byly vztahy mezi mými rodiči nesnesitelné. Otec matku obviňoval z duševní poruchy a z násilných postojů vůči němu. Jednoho dne jí řekl, že jede do Argentiny na

prázdniny a že si mě vezme s sebou, protože chce, abych se seznámil s jeho rodinou.

Ty prázdniny nikdy neskončily. Nikdy se do Francie nevrátil a nikdy se nespojil ani s mou matkou ani s mým mladším bratrem. Jen dvakrát moje matka přicestovala do Argentiny a snažila se mě silou dostat nazpět, ale bez úspěchu. V obou případech to skončilo hádkou na ulici nebo na policejní stanici.

Když mi bylo třináct, můj otec úplně zešlel. V takovém stavu jsem s ním žil až do svých šestnácti let, kdy zemřel. Celé moje rodinné prostředí mě vedl k hledání uspokojení v různých zkušenostech. Všiml jsem si, že ti, kdo pracují a snaží se mít úspěch, také nevypadají šťastně, a tak jsem se rozhodl, že nechci být jedním z nich. Odmítl jsem žít jako otrok rutiny. Ještě před smrtí svého otce jsem začal pít alkohol. Když zemřel, myslel jsem si, že budu konečně svobodný, abych žil svým vlastním životem, a od alkoholu jsem rychle pokračoval k drogám. Kouřil jsem marihuanu a šňupal kokain, ale slíbil jsem si, že si drogy nikdy nebudu píchat. Jednou jsem si však píchl do žil morfiem a tato droga, ve mě probudila hlubokou vášeň (a závislost) po všech drogách získávaných z opia. Nacházel jsem v nich hluboké uspokojení. Začal jsem je potřebovat dokonce na to, abych chodil. Každý věděl, že „Francouz“ kupuje a prodává drogy ve čtvrti Belgrano. Když někdo v severní části města „něco“ potřeboval, věděl, že „Francouz“ má doma nebo na náměstí to, co hledá.

Žil jsem ve dvoupokojovém bytě zděděném po otci, který byl skutečným odrazem mého života: neměl okna, podlahovou krytinu ani osvětlení; stěny byly v havarijním stavu a dveře se nezavíraly. Dělal jsem se o svůj byt se skupinou narkomanů a recidivistů. Ráno jsme vstali a chodili za svými aktivitami: někdo šel krást a jiný shánět drogy. Sousedí v našem bloku bydleli ve strachu a každý z nich proti mě podal čtyři stížnosti na patřičná místa. Policie mi v Belgranu kladla za vinu všechno, co mělo něco společného s drogami, a měl jsem několik nevyřešených soudních případů za držení narkotik, kšeftování, krádeže a padělám dokladů. Dvakrát mi prohledávali byt a zvykl jsem si na zatýkání někdy i dvakrát denně.

Věděl jsem o Boží existenci, protože několik přátel se mnou o tom mluvilo a říkali mi, že Ježíš je pravda. Pokaždé, když mě zavřeli, jsem prosil Boha, aby mě dostal ven, a sliboval jsem, že se změním. A Bůh odpovídal. Nevysvětlitelně jsem byl propuštěn. Říkal jsem svým „klientům“, že Ježíš je pravda, a ne ta droga, kterou jim prodávám. Měl jsem však v jedné ruce Nový zákon a ve druhé pořád drogy.

Naše skupina se pravidelně zdržovala na Plaza Noruega. V lednu 1986 tam policie provedla třicet razíí. Jednoho dne - nikdy na to nezapomenu - jsem viděl nějakého muže procházet po náměstí s rukama zkříženými za zády. Nejprve jsem si pomyslel, že je policajt, ale o něco později stejný muž stál na osvětleném pódiu a mluvil o Bohu. Moji přátelé a já jsme zdálky poslouchali. Myslel jsem, že Ježíše znám, ale kousek po kousku jsem si začal uvědomovat, že tito lidé mají světlo a že já jsem ve tmě. Byl jsem tam každý den a poslouchal jsem. Jednoho

dne jsem slyšel, jak mi Bůh říká: „Toto je tvoje poslední šance.“ Nechtěl jsem přestat užívat drogy, protože jsem nic jiného neznal, ale cítil jsem jakousi velkou vnitřní potřebu. A tak jsem na pastorovo pozvání šel dopředu. Následujícího dne jsem byl znovu na drogách a šel na shromáždění pod jejich vlivem. Přišel jsem dopředu se modlit. Zvláštní bylo, že když jsem skončil, byl jsem zcela střízlivý a cítil se dobře. To se dělo den za dnem. Jednoho večera, když ke mně Bůh mluvil, jsem byl pod vlivem drog ještě více než kdykoliv předtím. Ani nevím, o čem pastor mluvil, ale okamžitě jsem pochopil, že Ježíš za mě zemřel. Nemohl jsem tomu uvěřit! Ježíš mě miloval, i když jsem byl narkoman odmítaný svou rodinou, policií, sousedy, společnostmi! A on mě nejen miloval, ale dal za mne svůj život. Cítil jsem se tak nehodný a tak špinavý, že jsem začal plakat. Plakal jsem celý večer. Jen jsem si na to vzpomněl, plakal jsem znovu a znovu. Na sklonku dne jsem už nebyl stejný člověk.

Už jsem nikdy nepotřeboval drogy a se stejnou vášní, která mě doháněla ke drogám, jsem se nyní obrátil k Pánu. Musel jsem čelit tlaku ze strany přátel, kteří mě odsuzovali za mou změnu a odešli ode mě. Ale časem ve mně museli poznat Kristovu práci. Byl jsem jiný člověk. Mohl jsem ve svém životě vidět Boží milosrdenství, protože on věděl, že ve svém stavu bych nemohl jít do církve. A tak poslal pastora Claudia Freidzona tam, kde jsem byl, a zachránil mě. Stále bydlím ve stejném bytě, ale je jako nový. Nikdo v něm není na drogách. Žiji se svou manželkou a dcerou Bělen, kterou nám Bůh dal. Jak mýjely roky, pochopil jsem, proč Bůh říkal, že je to moje poslední příležitost. V roce 1986 sotva kdo mluvil o AIDS, ale od té doby se to začalo hrozně rychle šířit. Všichni moji přátelé, se kterými jsem si píchal, jsou nositeli viru a mnozí zemřeli. Někteří jsou ve vězení. Nedostává se mi slov, abych Bohu poděkoval za zázrak, který v mém životě způsobil.

V současnosti je Sergio Marquet dalším pomocným pastorem a koordinátorem mých tažení. Bohu buď sláva!

Bůh zahanbuje nepřítele

Na tom náměstí jsem měl několik mocných zkušeností. Pamatuji, jak Pán dal najevo svou moc, když osvobodil ty, kdo byli trápeni d'áblem. U desítek mužů a žen byly známky posedlosti a museli jsme se jimi zabývat na odděleném místě. Při jedné příležitosti se naproti mě na náměstí posadila mladá buddhistka. Vytáhla jakýsi oltář a zapálila svíčku; když jsem pokáral démona, který ji podrobil své vůli, padla náhle dozadu se svíčkou a se vším! Bůh zahanbil moc jejích model.

Jednou večer se na náměstí sešla skupina psychologů, „aby studovali ten jev“. Pozorovali, co dělám, a pak se sešli v malém kruhu, aby se poradili. Jedna psycholožka přišla blízko mě a sledovala, jak se modlím za lidi, a pak řekla: „Naučte mě svou techniku.“ Na to jsem řekl: „Jakou techniku?“ Odpověděla: „Hypnotickou techniku. Já totiž používám francouzskou metodu. To je technika, kterou mě naučili na univerzitě; říkali mi, že člověk musí mít s danou osobou vizuální kontakt, ale vy se na

někdy ani nepodíváte. Jaká je to technika?" Řekl jsem: „Boží technika! A jen ti, kdo činí pokání ze svých hříchů a přijmou Ježíše jako Pána ji mohou mít."

V jedné z budov čelem k náměstí žila zubařka, která slyšela o svědectvích týkajících se zubů, které Pán zaplomboval a řekla: „Sejmu masku těm lhářům." Přišla jednou večer se svou dcerkou a byla připravena vyšetřit ústa všech, kdo svědčili o tom, že byli uzdraveni, přičemž doufala, že potom bude moci říct, že je to všechno podvod. A stala se úžasná věc. Zatímco jsme se modlili, její dcera začala křičet: „Mě to pálí, mě to pálí!" a ukazovala si do pusy. Když se jí matka podívala do úst, zjistila, že její zuby byly zaplombovány platinou. V nebeských místech se jasně ukázalo velké vítězství!

Nebylo vždy snadné pokračovat v kázání. Mnoho lidí přišlo s tím, že náměstí je veřejné místo a dělali potíže. Jiní nás uráželi a házeli po nás různé věci. Nicméně tyto duchovní zkušenosti byly tak silné, že jsem v noci nemohl spát. Sotva jsem mohl uvěřit, že prožíváme takové události! Moje manželka, která v té době čekala našeho syna Ezequiele, žasla. „Když sloužíš, to opravdu nejsi ty. Taková jistota a ta slova..." A ona mě velmi dobře znala!

Bůh na tom místě ve čtvrti Belgrano ukazoval svou slávu. Ve své nekonečné lásce mě poslal kázat dobrou zvěst těm, kdo byli ztraceni. Zkřížil mé cesty s Danielovými a Sergiovými a s cestami mnoha jiných, jejichž životy byly v troskách. Bůh je měl na paměti a dal mi svou vizi. Co by se stalo, kdybych neposlechl? Díky Bohu za to, že v nás „působí i chtění i činění podle své dobré vůle" (Filipským 2,13 NS).

To vítězství bylo obrovské. Za dvacet dnů odevzdalo své životy Ježíši tisíc lidí. Šel jsem na náměstí s hrstkou bratrů a Bůh mi jich dal tisíc.

Takto se ve čtvrti Belgrano zrodil sbor „Krále králů": na ulici, s pomazáním, s mocí a zázraky. Dnes máme přes čtyři tisíce členů a pokračujeme ve službě národům. Bůh je úžasný! On je Bůh příjemných překvapení a velkých vítězství. Křesťanský život je neustálý růst. Pán má pro vás víc. Ještě jste se všechno nenaučili. On má víc!

4. „Je to velmi silné!“

Musíme dál růst podle Božích plánů. Bůh má pro nás úžasné oblasti, ke kterým bychom se měli snažit dostat a objevit je. Bůh říká: „Volej ke mně a odpovím ti. Chci ti oznámit veliké a nedostupné věci, které neznáš.“ (Jeremjáš 33,3)

Když vstoupíme do Boží řeky, Pán nás vyzývá, abychom šli do hlubších vod a dosáhli nových cílů. Nicméně si možná někdy myslíme, že už jsme dosáhli hloubky. A přitom je nám voda sotva po kotníky. Bůh nás volá, abychom rostli v závislosti na něm a ve společenství s ním. Naše nové narození a křest v Duchu svatém jsou jen začátky. Duch říká: „Nebud' spokojený s tím, co jsi dostal. Já jsem řeka. Potápěj se do vody hlouběji a hlouběji.“

Kapitola 47 knihy Ezechiel vykresluje tento nádherný obraz. Ezechiel procházel vodou, které bylo po kotníky a pak po kolena. Šel dál a ponořil se „po bedra“ a nakonec „potok nebylo možno přebrodit; voda vystoupila a muselo se v ní plavat“ (Ezechiel 47,5). Požehnaná zkušenost! Když byl tento prorok v hluboké vodě, viděl věci, které dosud přehlížel: „Když jsem se tam vrátil, hle, na břehu potoka bylo po obou stranách velmi mnoho stromoví. I řekl mi: ‚Každý hemžící se živočich bude žít všude, kam se vlévá potok. A ryb bude velmi mnoho. Neboť kam se vlévají ony vody, tam se vody moře stávají zdravými a zůstane naživu všechno tam, kam se ten potok vlévá.‘“ (Ezechiel 47,7-9) To je jasné ponaučení. Když jsme uprostřed řeky a nejsme schopni dosáhnout na dno, proud Ducha svatého nás nese tam, kde nás Bůh chce mít. Tam objevíme život v hojnosti, růst a rozmnožení.

Nezůstávejme blízko říčního břehu. Jděme dál k novému vztahu s Bohem V důvěrném přátelství s Ježíšem Kristem budeme sklízet neobyčejnou žeň - hojnost ryb. Budeme dělníky v jeho království.

To byla moje zkušenost. Pán mě volal do hlubších vod, abych procházel novými oblastmi. Když jsem se s ním setkal, objevil jsem, že když budu „unášen jeho řekou“, může mě použít jako mocný nástroj k požehnání ostatním. Také vy to můžete zakusit!

Nové působení Ducha v Argentině

Rok 1992 představoval nové období v mé službě. Bůh mi na jazyk vysypal solničku. To vypůsobilo intenzivní duchovní žízeň, kterou jsem potřeboval uhasit - hlad po Duchu svatém! A Bůh nejen naplnil můj pohár Duchem svatým, ale také způsobil, že přetéká směrem k ostatním lidem.

To, co v mém srdci začalo jako osobní hledání, mělo vliv na zástupy, které přišly do našeho sboru, aby pily z Ducha svatého. Aniž bych rozšiřoval pozvání či používal nějakou propagaci, přicházelo množství lidí z celé naší země i z jiných zemí, aby přijali od Boha víc. Bylo to spontánní hnutí Ducha, které nás shromáždilo k nádherné oslavě. Byly to časy obnovení, a působení Boží přítomnosti bylo tak mocné, že mě

vedlo ke zvolání: „Je to velmi silné! Jeho přítomnost je velmi silná!" Nikdy jsem si nedokázal představit, že budu prožívat takové zkušenosti.

Pastor Donald Exley je dohlížitelem všech amerických misionářů Assemblies of God na jižní polokouli a každý ho uznává jako Božího muže. Tento bratr spolu s pastorem Bradem Waltzem napsal článek pro *Mountain Movers* (Hybatelé horami), časopis pro zahraniční misii Assemblies of God, ve kterém podává zprávu o tom, co se tehdy dělo. Nadpis článku zněl: „Nová vlna Ducha svatého." Zde je několik úryvků z jeho zprávy:

Když se Claudio vrátil do svého sboru, provázela ho při shromážděních neobvyklá přítomnost Ducha svatého. Když shromáždění začalo chválit Boha, vypadali někteří, „jako by byli opilí," a nemohli se udržet na nohou - nebo padali pod Boží mocí. Každé shromáždění trvalo šest nebo sedm hodin. Venku ve frontách až za roh čekaly stovky lidí, aby se dostali dovnitř.

Šířila se svědectví o zázračných projevech Ducha a pastoři z jiných denominací se přicházeli podívat, co se děje. Když se Claudio modlil za pastory, dostávali nové a čerstvé pomazání, které nesli s sebou do svých sborů. Nakonec ve snaze uspokojit zástupy Claudio pronajal na každý čtvrtěční večer poblíž sboru stadion, jehož kapacita k sezení byla šest tisíc lidí. Tam pořádal zvláštní setkání pro pastory a lidi přicházející z jiných denominací. Prosil je, aby nenavštěvovali jeho sbor, protože množství lidí zdaleka přesahovalo možnosti sboru.

Jednou z charakteristik toho probuzení je důraz na uctívání a chvály. Misionáři podávají zprávy, že na těchto setkáních zjevně spočívá Boží sláva. Někteří lidé během celého shromáždění pláčou, jiní jsou naplněni radostí. Pomazání přichází skrze uctívání a chválu. Claudio říká: „Boží přítomnost sestupuje, když se ponoříme do uctívání."

Toto probuzení přineslo nový hlad po Bohu, který je patrný ze slz pokání, které prolévají jak pastoři, tak laici. Důraz na osobní svatost přiměl mnoho lidí ke změně životního stylu. Méně času se tráví sledováním televize. Pastoři hovoří o hodinách strávených na modlitbách a o nové radosti v jejich službě.

V prosinci 1992 si Claudio pronajal největší sál v Buenos Aires s dvanácti tisíci sedadly, aby tam uspořádal shromáždění. Když byla budova plná a policie uzavřela vchody, čekalo venku stále dvacet pět tisíc lidí. Byly uzavřeny dvě hlavní třídy a lidé tam tři hodiny čekali na druhé shromáždění. Mezi těmi, kdo čekali venku dva bloky od sálu, byla bohatá žena, která nebyla spasená, cítila se velmi nešťastně a uvažovala o sebevraždě. Boží moc se jí dotkla a ona padla na zem. Obklopili ji věřící lidé a přivedli ji k Ježíši Kristu. O týden později vydávala svědectví o tom, co Bůh v jejím životě udělal.

I když probuzení začalo v Claudiově sboru, rozšířilo se nyní na stovky dalších pastorů a sborů.

Bůh posílal svému lidu svěží vítr! Období obnovy! Bratr Brad Waltz při této příležitosti také uveřejnil článek, ve kterém oslovuje Američany a ptá se:

CO SE MŮŽE AMERICKÁ CÍRKEV NAUČIT Z ARGENTINSKÉHO PROBUZENÍ?

Jak blízko jsou američtí letničtí svým kořenům?

Kdyby se opakovalo probuzení z Azusa Street, jak otevření bychom byli vůči duchovním projevům, které vedly k vytvoření našeho letničního hnutí?

Minulý rok při odjezdu z Argentiny skupina křesťanů, která přijela ze Spojených států, řekla: Argentinští věřící se za nás modlili přesně tak, jako američtí bratři a sestry, když nás před pěti lety vysílali do Argentiny. Modlili se, abychom mohli do Spojených států přinést část probuzení, které v Argentině nastalo. Může se americká církev z argentinského probuzení něco naučit? Věřím, že ano.

I Argentinské probuzení není ani puntičkářské ani úhledné. My však máme rádi všechno pěkně zorganizované a předvídané. Jsme ochotni nechat stranou vlastní program a nechat jednat Boha?

V 1. Královské 8,10-11 se vypráví o příležitosti, kdy Boží sláva naplnila chrám do takové míry, že knězi nemohli provádět své úkoly. Když Boží sláva sestupuje na sbory, přerušuje obvyklé aktivity. Jsme schopni dát stranou naši potřebu všechno předvídat?

2. Nemůžeme žít v minulosti. Dnešní generaci neuspokojí příběhy o tom, co se stalo na Azusa Street. Tato generace potřebuje zkušenost a Boží působení dnes.

3. Nemůžeme dovolit, aby nás tělesné projevy, kterým nerozumíme nebo se nám nelíbí, odváděly od toho, co Bůh koná. Někdy jsme překvapeni, protože zkušenosti, kterých jsme svědky, nezapadají do našich tradic. Naši letniční otcové byli nazýváni „svatí v pohybu“, protože nepořádali pasivní bohoslužebná shromáždění, která by byla tichá a spořádaná.

4. Bůh nás může učít prostřednictvím našich duchovních dětí. Někdy se my Američané díváme na vztahy s jinými národy brýlemi modelu otec-syn. Vidíme se jako vyvrážděnější a dokonce nadřazení, ale sbory v jiných zemích také dospěly. Potřebujeme vidět jejich nadmíru hojné zástupy a ptát se: Co dělají, aby rostli? Co se od nich můžeme naučit?

Jednou z věcí, kterou nás argentinská církev může naučit, je to, jak se stát nebojácnými letničtími a jak pravidelně zakoušet nadpřirozenou Boží moc. Oni mohou říct: „Děláme jednoduše to, co jste nás naučili. Umožňujeme Duchu svatému, aby byl důležitější než lidské schopnosti nebo moudrost.“

Na Západě potřebujeme nový Boží dotek, aby byl vdechnut život generaci, která nezažila svou Azusa Street.

Moje manželka poznamenala: „Když u oltáře hledám Boha společně s argentinskými věřícími, nejsem misionářka - někdo se zvláštním titulem. Jsem prostě člověk, který potřebuje Boží dotek jako kdokoliv jiný.“

My Američané nejsme žádným způsobem zvláštní. Jsme lidé v potřebě. Léta se americká církev modlila za Argentinu; nyní se argentinská církev modlí za nás.

Udržíme život v Duchu, který dal vzniknout našemu hnutí, nebo se přeměníme v organizaci, jejíž hlavním účelem je vlastní přežití?

Kéž Bůh vyslyší tyto argentinské modlitby a dopřeje této generaci duchovní probuzení!

Takto oni misionáři shrnuli nové duchovní probuzení, ze kterého se radujeme v Argentině a které vidíme vzkvétat i v jiných částech světa.

„Jaké dobro, jaké blaho!”

Mnoho lidí se mě ptalo: „Co je klíčem, který vám umožnil prožívat takovou zkušenost?” Obvykle odpovídám: „To, že jsem žádal o pomoc a věděl, že je třeba přijímat od druhých.” Víme, že máme mít dobrý vztah s Bohem, ale ne vždy doceníme užitek jednoty.

Žalm 133 nás učí, že Boží pomazání v našem životě do značné míry závisí na našem souladu s tělem Kristovým. Tato pravda měla po léta účinek na můj vlastní život a dovedla mne k mé současné službě. Rozeberme tento text. První obraz, který žalmista uvádí, je obraz církve jako domácnosti: „Jaké dobro, jaké blaho tam, kde bratři bydlí svorně!” (Žalm 133,1) Musíme dávat pozor, abychom zachovávali ducha jednoty a bratrské lásky. V našem sboru tento bod velmi zdůrazňujeme a prostřednictvím domácích skupinek a společných výletů povzbuzujeme rodinnou atmosféru lásky, která je pro zdravý růst nezbytná.

Ale je to důležité také na pastýřské úrovni. Když Bůh začal toto nové hnutí v Argentině, byl jsem presbyterem Assemblies of God ve městě Buenos Aires. S vděčností vzpomínám na dobré chvíle, ze kterých jsme se radovali na našich schůzkách starších. Modlívali jsme se a v Božím zájmu hledali dokonalost. Plánovali jsme aktivity a společná setkání mezi pastory, které jsme v naší čtvrti organizovali s mými vzácnými spolupracovníky a přáteli v naší práci pro Boha. Kromě toho, že jsme spolu mluvili o našich úkolech, často jsme se scházeli k pracovním snídaním, modlitebním setkáním a výletům na venkov s dobrým fotbalem, přičemž jsme spolu hovořili o svých bojích a učili se jeden od druhého. Jak dobré a jak utěšené je, když bratři žijí spolu v jednotě a váží si bratrů a sester, které jim Bůh dává!

„Jako výborný olej na hlavě, jenž kane na vous, na vous Aronovi, kane mu na výstřih roucha.” (Žalm 133,2) Existují **tři požadavky**, abychom toho docílili:

1. Máme být spojeni v lásce. (Efezským 4,1-3)

Holubice Ducha svatého spočívá na mužích a ženách, kteří jsou tiší a odpouštějí. Hořkost, křik jednoho na druhého, zášť a kritizování Ducha zarmucují. Když je jednota rozbita, nejsme s to účastnit se života Kristova těla. Budujeme zeď, která brání rozlévání božského oleje. Bůh nás chraň před takovým chováním!

2. Máme být na místě, které nám bylo určeno, a používat dar, který jsme přijali. (Římanům 12,3-4)

Boží pomazání k nám plyne, abychom konali službu, do které nás Bůh ustanovil. Pokud z místa, které nám bylo v těle dáno, odejdeme, pak se k nám „výborný olej“, který stéká z hlavy, nikdy nedostane.

Každý z dvanácti kmenů Izraele měl prapor a velmi zvláštní funkci, kterou jim Bůh svěřil (4. Mojžíšova 2,2). Levitům byla přidělena korouhev a služba: udržování stánku a péče o něj. Juda byl kmen, který šel v boji před ostatními... Každý kmen měl své odpovědnosti.

Pán je Bůh rozmanitosti. Mimo stánek měl každý kmen své vlastní funkce a své činnosti, ale okolo stánku byli jedno. A tak znám v těle Kristově také bratry a sestry, jejichž službou je zakládání škol, u jiných je to zakládání biblických seminářů, jiní pracují s narkomany, jiní slouží dětem a jiní hrají divadelní hry na ulicích a přitahují ztracené. Boží milost je rozmanitá. Pán chce, abychom si udrželi svou totožnost a současně abychom měli na mysli, proč nás Bůh na tuto zemi postavil. Byla nám určena nějaká úloha nebo služba a Bůh nám dává duchovní schopnost ji v jeho jménu vykonat. Důležité je, aby všichni služebníci byli aktivní, abychom společně mohli uskutečnit Boží duo.

Tyto pravdy mi pomohly v mém růstu. Brzy po svém obrácení mě Pán začal podněcovat, abych uvažoval o službě pro něho, a svému pastrovi jsem řekl o své touze kázat. Byl to moudrý muž, a proto mě poslal do chudé čtvrti v Buenos Aires - jmenovala se „La Cava“, byla postavená z chatrčí a velmi bídná. Byla to velmi nebezpečná oblast, kde náš sbor měl nedělní školu. Náš pastor mi řekl: „Tvým shromážděním budou děti a jejich rodiče. Pokud tě Bůh skutečně určil pro tuto službu, budeš mít stejnou vášeň pro děti jako pro dospělé.“ Připravil jsem si své kázání velmi pečlivě, ale když jsem se dostal na místo, setkal jsem s úplně jinou realitou. Děti byly špinavé a já jsem se musel naučit každému z nich čistit nosy; to byla moje první služba!

Nejsou úkoly, které by se daly považovat za důležitější než jiné. Všechny nám jsou stejně přiděleny

Bohem a všechny budou odpovídajícím způsobem odměněny. Ujistěte se, že sloužíte Bohu tam, kde vás postavil. To, co vám určil, má pro něho velkou hodnotu!

3. Máme poslouchat ty, kdo nad námi mají autoritu, a máme přijímat radu od bratrů. (Římanům 13,1; Efezským 5,21)

Když pamatujeme na to, že „vzácný olej“ teče shora dolů, je pro nás životně důležitý vztah s našimi autoritami.

Bůh nežehná vzpurným ani soběstačným. Učí nás, abychom byli povolný vůči radám pastrořů a starších bratrů. Jsme-li v poslušnosti poddání autoritě, Bůh nám propůjčuje autoritu pro naši službu (Matouš 8,9).

Pán mi požehnal prostřednictvím svých nástrojů uvnitř i vně mého vlastního společenství, kteří mi pomohli získat pohled na nové horizonty přede mnou.

Zakusil jsem lahodnost společenství a jeho pozitivní vliv na náš růst. Jak je napsáno v Efezským 4,16: „...z něho roste celé tělo, pevně spojené klouby navzájem se podpírajícími, a buduje se v lásce podle toho, jak je každé části dáno.“

Kolik času věnujete naslouchání Duchu svatému?

V roce 1987, když jsme se usadili ve čtvrti Belgrano, jsem jako pastor prožíval nové období. Tehdy jsme se společně s pastorem Osvaldem Carnivalem rozhodli vést evangelizační rozhlasový program. Jmenoval se „Svět uvnitř světa“ a vysílal se od čtyř do pěti hodin ráno. Bylo krásné vidět, jak se společný pastýřský úkol vyvinul v opravdové přátelství, které požehnalo našim rodinám.

Tato zkušenost s rozhlasem byla počátkem neustále rostoucí a angažované rozhlasové a televizní služby.

Na počátku roku 1992 jsem byl velmi zaneprázdněn. V ranních hodinách jsem vedl evangelizační rozhlasové pořady. Pak jsem trávil čas ve sborových kancelářích a staral se o všechno pastorální poradenství. Večer jsem vyučoval nebo kázal na shromážděních. Můj sbor „Rey de Reyes“ (Král králů) se stále rozšiřoval a měl přes dva tisíce řádných členů.

Míval jsem velmi aktivní dny - čtrnáct hodin denně, sedm dní v týdnu. Po mnoho let se má dovolená omezovala na pět dnů - od pondělí do pátku, protože jsem si nedovolil ve sboru přes víkend chybět. Pořád v jednom kole! Po těžkých letech ve službě jsem nakonec sklízel velké úspěchy. A přesto mi moje intuice říkala, že něco chybí. Cítil jsem potřebu, kterou jsem nebyl schopen přesně pojmenovat.

Odpověď přišla jako výsledek návštěvy drahého bratra, pastora Wenera Kniessela. Bratr Kniessel je pastorem největšího sboru ve Švýcarsku. Ten sbor je v Zürichu, ale Kniessel byl mnoho let misionářem v Argentině. Vlastně jsem ho potkal, když byl ředitelem seminářem, na kterém jsem studoval. Abych zaplatil své výlohy, pracoval jsme po večerech a po přednáškách jako Wernerův sekretář a velmi dobře jsme se poznali. Jeho moudré rady pro mě tehdy byla skutečným požehnáním, které přispělo k mému růstu.

Po několika letech jsme se znovu setkali, abychom si v restauraci dali dobré jídlo a pochutnali si si na výborném argentinském hovězím (Wernerovi se po něm hodně stýskalo). Nadšeně jsme si povídali. Tentýž večer se zúčastnil shromáždění v našem sboru a bylo to úžasné. Cítil jsem se šťastně, když jsem s ním mluvil o všem, co Bůh v poslední době v mém životě udělal. Začal jsem mu dopodrobna vyprávět o svých mnohých aktivitách, a abych byl upřímný, očekával jsem, že mi Werner bude gratulovat. Myslel jsem, že možná řekne: „Ach, Claudio, jak je dobré vidět to všechno, co ti Bůh dal!“ Jednoduše mi však položil jednu otázku. Jeho otázka otřásla celým mým životem. Řekl: „Claudio, kolik času věnuješ naslouchání Duchu svatému?“ Skoro jsem se zadusil soustem hovězího, které jsem měl v krku. Werner pokračoval: „Velmi jsi vyrostl a tvůj sbor je nádherný, ale je něco, co neděláš správně. Duch svatý s tebou chce mluvit a ty nemáš čas na to, abys ho poslouchal.“ Právě tehdy a tam jsem pochopil, jak se Mojžíš cítil, když mu jeho tchán Jetro v Božím jménu řekl: „Není to

dobrý způsob, jak to děláš." (2. Mojžíšova 18,17)

Je zajímavé si připomenout, že Mojžíš dříve, než viděl a cítil Boží slávu na hoře Sinaj, musel učinit několik důležitých rozhodnutí. Musel se naučit delegovat zodpovědnost a uspořádat svůj denní program. Jetro mu řekl: „To, co děláš, není dobré. Takhle to dělat nemůžeš. Jsi příliš přetížený." Mojžíš byl velmi tichý a moudrý muž. Byl vůdce, který znal Boha; a přesto dělal chyby a potřeboval usměrnit. Kdyby odmítl radu svého tchána a kdyby se nevzdal svých těžkých břemen, možná by neslyšel Boží hlas, který ho volal ke slavnému setkání na hoře Sinaj.

Když nějaký duchovní člověk přichází se slovem od Boha nebo když k nám sám Pán mluví z Písma, máme to přijmout. V mém případě jsem po vyslechnutí Wenera cítil naléhavou potřebu se zastavit a zvážit mnoho věcí. Nyní jsem chápal, co potřebuji.

Vždy jsem udržoval svůj modlitební život a pravidelně jsem se modlil a duchovně připravoval na každý úkol, který byl přede mnou. Ale existovala úroveň společenství s Duchem svatým, kterou jsem nikdy nezkoumal. Roky jsem učil teologii a tehdy jsem vyučoval na téma „Duch svatý, jeho jména a vlastnosti". A náhle Duch svatý přestal být „tématem" a přišel ke mně jako osoba, která chce se mnou mluvit a mít se mnou vztah. V mém srdci rostla nová žízeň po Bohu. Musel jsem si přivlastnit slova žalmisty: „Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žizním, po živém Bohu." (Žalm 42,2-3)

Spojil jsem se s pastorem Pedrem Ibarrou, který byl tehdy místopředsedou naší organizace a řekl jsem mu, jak se cítím. Bylo dobré, že jsem mu mohl důvěřovat. Je těžké najít bratry a sestry, se kterými můžete hovořit na opravdu duchovní úrovni. Musíme se obklopit lidmi, kteří chodí po cestách Ducha. Pokud kolem sebe shromáždíte ty kdo se cítí poraženi, a pesimisty. pak i vy skončíte ve zmatku a s bolením hlavy.

Pastor Ibarra je báječný Boží muž, který je velmi citlivý na věci Ducha. Ačkoli jsem ho nevidal velmi často, když jsme se setkali, mluvili jsme spolu o Božích požehnáních. Vždycky pro mě byl požehnáním. Při té příležitosti - poté, co jsem mu řekl o své touze zahájit nový vztah s Duchem svatým a mít s ním každodenní společenství - se na mě Pedro podíval a řekl: „Vlastně jsem právě dostal knihu, která se jmenuje *Dobré ráno, Duchu svatý*. Autorem je bratr Benny Hinn, který je pastorem sboru v Orlandu ve Spojených státech. On mluví o společenství, které hledáš." Bůh mi prostřednictvím této knihy požehnal. Později jsem se rozhodl cestovat do Spojených států, abych mohl prožít chvíle modliteb s pastorem Benny Hinnem.

Svědectví pastora Bennyho Hinna a jeho vztah s Duchem svatým bylo pro můj život velkou inspirací.

Rozhodl jsem se navštívit Spojené státy, abych mohl sdílet čas modliteb s bratrem Bennym. Betty a já jsme jeli do křesťanského střediska v Orlandu s velkým očekáváním. Atmosféra shromáždění byla nabitá

slávou a uctívání stoupalo k Bohu hlubokým a velkolepým způsobem. Nechtěl jsem, aby mi unikl ani nejmenší detail té chvíle. Toužil jsem jenom být s Pánem, setkat se s ním a poznat ho.

Když mě pastor Benny pozval, abych se s ním modlil na pódiu, užasl jsem. Osobně mě neznal, ale Duch svatý ho vedl, aby se za mne *zázračným* způsobem modlil. Bylo to součástí plánu shůry; Bůh měl nové období pro můj život a moji službu.

Po léta jsme s pastorem Benny Hinnem rozvíjeli krásné přátelství. Miluji ho a vážím si ho. Když se spolu sejdem, cítím spřízněnost v tom, že nás sjednocuje stejná vášeň: poznávat Ducha svatého víc a víc a nechat se jím vést.

Oprávněně bych také měl ocenit jednoho vzácného bratra, který je součástí týmu pastora Benny Hinna. Jmenuje se Kent Mattox. Byl citlivý vůči práci Ducha svatého v mém životě a Bůh ho použil jako spojovací článek pro první setkání s pastorem Benny Hinnem. Děkuji Bohu za jeho život!

Změny ve sboru

Pamatuji si na jeden večer, kdy jsem byl na cestě, která souvisela s mou službou. Když jsem vstoupil do hotelového pokoje, kde jsem přespával, cítil jsem, jako by do místnosti doslova „někdo“ vstoupil se mnou. Klekl jsem si, abych se modlil, a byl skutečně tam. Přítomnost Ducha svatého byla hmatatelnou skutečností. Bylo to prostě slavné!

V mé duši se rodilo nové a důvěrné společenství. *Žádný* člověk mi nemohl dát tento dar. Bylo to navštívení Ducha svatého. Od té chvíle jsem celé noci nespal, abych s ním měl obecenství. Objevil jsem modlitbu moci s hlubokým významem a duchovní „váhou“ - uctívat Krista, slyšet jeho hlas, být tiše před jeho majestátem a klanět se v přítomnosti jeho lásky.

V našem sboru se s mocí a překvapivým způsobem začala projevovat Boží přítomnost. Pamatuji na první shromáždění po těch svěžích zkušenostech s Bohem na modlitbě. Všechny ty, kdo přišli poprvé jsem vyzval, aby přišli dopředu. Začali přicházet - zlomení a plačící. Ptal jsem se sám sebe: Co na ně tak zapůsobilo? Neudělal jsem nic neobvyklého, a přesto všichni, usvědčení Duchem svatým, říkali: „Pane, odpusť mi moje hříchy,“ plakali a vyznávali je před Bohem. Pak jsem otočil hlavu, abych se podíval na jednoho svého asistenta a skupina lidí sedících v té části padla na zem a začali se modlit. Podíval jsem se jiným směrem a stalo se totéž! Sbor obklopila atmosféra moci. Měl nový život a já jsem byl naplněn úžasem.

Jednoho dne jsem přímo od Pána přijal slovo pro svůj život. Bůh mi říkal, že mě ustanovuje jako „dveře“ pro Argentinu. Co to znamenalo být ustanoven za „dveře“ pro svou zemi? Nebyl jsem to schopen plně pochopit.

Krátce poté - ne více než o dva měsíce později - se do mého sboru začaly hrnout zástupy z celé země. Každý týden nás navštěvovaly stovky pastorů. Z mnoha měst po celé zemi jsem dostával pozvání od rad pastorů, abych na velkých stadionech vedl tažení. Dokonce mě přijížděli zvat lidé z jiných zemí, aniž bych svou službu vůbec propagoval. Chválil jsem Boha za jeho velikost.

Porozuměl jsem, že si mě Pán ve své svrchovanosti a milosrdenství vyvolil jako dveře, abych přinesl obnovu jeho lidu tak, aby se mnozí vrátili ke své první lásce. Nastaly

časy slávy!

Pán se nedívá na věci, na které se dívá člověk

Nedokážu pochopit Boží vyvolení. Ani si nezasluhuji spasení, a přesto mne Bůh pověřil službou pro něho. Kdyby mi někdo před deseti lety řekl, že se mi tohle všechno má stát, odpověděl bych: „To není možné!“ Nikdy bych nepomyslel, že na mě Bůh tak upře oči, abych mu sloužil v takové míře. Neměl jsem žádné velké předpoklady, nebylo na mě nic přitažlivého, neměl jsem peníze; ale Pán nehledí na takové věci. Samuelovi řekl: „Nehleď na jeho vzhled ani na jeho vysokou postavu, neboť já jsem ho zamítl. Nejde o to, nač se dívá člověk. Člověk se dívá na to, co má před očima, Hospodin však hledí na srdce.“ (1. Samuelova 16,7)

Vzpomínám, jak jsme zakládali sbor ve čtvrti Belgrano. Mnozí se o to pokoušeli před námi. Tehdy pro tuto oblast hledali velkého Božího muže; někoho, kdo ví, jak jednat s podnikateli a lidmi odborných profesí, kteří v Belgranu žijí. Časem tam Bůh přivedl mě. Nikdy jsem nebyl v ničích plánech. Nefiguroval jsem na žádném seznamu kandidátů, ale pamatoval na mě Bůh.

Ztotožňuji se s Davidem. Byl u ovcí, venkovan, prostý rolník; neměl žádné důležité místo ve společnosti. Jeho odpovědností bylo být u ovcí, se stádem. A tam ho Bůh vyvolil, zpoza všeho, aby ho postavil na místo, které měl pro něho připraveno.

Mám zvláštní náklonnost vůči pastorům pracujícím ve vnitrozemí, kteří tiše slouží v malých městech a vesnicích. Rád s nimi trávím čas. I když se zdá, že jen málokdo uznává jejich úsilí, Bůh je velmi vroucně miluje.

Možná by o vás nikdo nepřemýšlel při sestavování svých plánů, ale dovolte mi něco vám říct: Bůh na nás nezapomíná. Má plán pro váš život, který vás časem udiví. Pán rozptýlí vaše představy a půjde až za vaše nejvyšší očekávání. Pokud hledáte trvalý vztah s Duchem svatým, pak vám Bůh dá milost i nadání.

Radujte se! Bůh si vás vyvolil!

5. Boží divy

Když se Duch svatý zjevuje v moci, dějí se velké zázraky. Ti, kdo byli svědky jeho působení, zakoušeli neobvyklé změny ve svém vztahu s Bohem a také ve svých životech. Tak vzácné je, co Bůh dělá! Mé srdce je naplněno radostí, když někdo řekne: „Můj život byl v troskách a Ježíš Kristus mě zachránil a proměnil. "Podobá se to zkušenosti slepého muže, kterého Ježíš uzdravil: „...jedno však vím, že jsem byl slepý a nyní vidím." (Jan 9,25) Proto nemohu přestat volat: Můj Bůh je skutečný! Stále působí zázraky!

V této kapitole vyprávím několik svědectví, která jsem shromáždil jako výsledek naší služby. Tato vyprávění jsme slyšeli během různých tažení a v našem sboru. Jsou zde také svědectví pastorů a bratrů a sester, kteří nám napsali o požehnání, kterého se jim dostalo. Jsou to svědectví, která podníti vaši víru uprostřed zkoušek a pomohou vám uvěřit v zázraky pro váš vlastní život. Připojte se k těm, kdo jako žalmista říkají: „Vypravujte mezi pronárody o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divech." (Žalm 96,3)

Pastor Pedro Ibarra

Několik dnů poté, co jsme prožili obnovu působením Ducha svatého, jsem měl výsadu přivítat v našem sboru všechny presbytery z naší země a také národní výkonný výbor na svém výročním organizačním setkání. Večer, když začínalo naše shromáždění, se presbyteři rozhodli zůstat a zúčastnit se. Jedním z přítomných byl pastor Pedro Ibarra, místopředseda Assemblies of God. Toto je jeho svědectví o tom, co se stalo.

Jaký úžasný den! Nikdy na něho nezapomenu! Vzpomínám na setkání s vedením jednoty Assemblies of God. Byl to den plný administrativní práce: papíry, situace v souvislosti s Božím působením v zemi a další záležitosti. To setkání jsme měli ve sboru „Krále králů" ve čtvrti Belgrano, kde je pastorem můj dobrý přítel reverend Claudio Freidzon.

Tehdy se hodně mluvilo o nádherných shromážděních s mocnými a neobvyklými projevy Ducha svatého. Z poznámek lidí, kteří tam byli, člověk vycítil jejich štěstí a nadšené očekávání. Z tohoto důvodu jsme se v průběhu dne spolu s ostatními přáteli pastory rozhodli, že navzdory nabitému programu zůstaneme na večerní shromáždění.

Slyšeli jsme toho tolik, že jsme se nemohli dočkat, až shromáždění začne. Říkal jsem si: Jsem zvědav, co se stane!? Měl jsem veliké očekávání!

Moje překvapení vzrostlo, když jsem viděl velké množství pastorů - kteří patřili nejen k naší organizaci, ale také k mnoha různým denominacím - a všechny svolal stejný Duch.

Člověk mohl vnímat atmosféru naplněnou pomazáním, které prostupovalo vším.

A najednou - najednou se objevil pastor Claudio. Všiml jsem si, že vypadá svěže, smál se a byl vyrovnaný. Myslel jsem si, že svého přítele uvidím ustaraného kvůli zodpovědnosti sloužit a uspokojit hlad po Bohu, který lidé vyjadřovali; ale bylo to jinak. Očividně měl pomazání. Vypadal dobře. A jaký pokoj! Jaké přirozené chování! Když pozdravil pastory a všechny je vřele přivítal, vzbuzoval důvěru.

Jak se shromáždění vyvíjelo, pomazaná atmosféra stoupala a vrchol (který dovršil můj úžas stejně jako zmatení) byl, když jsem sledoval pastora Claudia Freidzona sloužit. Bez rozdílu postavení nebo hierarchie byli všichni kazatelé zlomeni, vyjadřovali svůj hlad po Bohu a přijímali mocnou přítomnost Ducha svatého. Někteří plakali, někteří se třásli a jiní padali, jako by omdleli. Všichni to byli dobře známí a zkušené muži. To nebyla citovost! Byla to samotná přítomnost Boha, přítomnost, kterou můj přítel tak hledal a která byla tématem našich mnohých rozhovorů, když jsme cítili, že Bůh má pro nás víc. Tu jsem teď zažíval způsobem takřka neuvěřitelným!

Od toho dne vidím sbory a stadiony plné zástupů, které jsou přitahovány Bohem; a to všechno v naší zemi i v zahraničí. Služba pastorů, kteří se vrací z Argentiny, je úplně obnovena a prostřednictvím nich jsou obnoveny také jejich sbory.

Když bylo takto poslouženo i mně, procházel jsem hlubokým vědomím zlomenosti, která zahrnovala volání a slzy. Bůh sám se se mnou vypořádával a ukazoval mi věci, kterým mám zemřít, abych splatit cenu jeho úžasného pozhnání. Pochopil jsem, že to není pomazání, které by podpíralo můj život. Je to můj život, který je základem a oporou mého pomazání.

Ve své skromné zkušenosti věřím, že někteří služebníci zůstali na cestě, protože všechno, co našli, byl dotek. Ale Boží dotek je pouze začátkem. Pak přichází odevzdání se a kapitulace. Jak vysoká cena má být zaplacená!

Proto se modlím: Ó, Bože! Měj se mnou trpělivost, prosím! Zkoušej to znovu a znovu, dokud nedosáhneš svého.

Dnes po letech vidím, že toto pomazání je ve svém obsahu a intenzitě neporušené. Všechny součásti, se kterými se v našem středu rozhořelo, jsou stále přítomny. Rozdíl je, že šlo hlouběji a v důsledku většího poznání úžasné osoby Ducha svatého způsobilo radikální změny v našich životech. Novota forem už není důležitá. Co je zajímavější je osobní setkání a obecenství s Duchem svatým spolu s hlubokou a obnovenou láskou k Božímu slovu, což jsou aspekty, které se pak přenášejí do radostné služby a jásavých chval, které nás připravují na opravdové uctívání.

Co se týče forem, byly věci, které se musely usměrnit, ale nebylo to nic podstatného. Když působí Duch svatý, je vždy moudré, abychom byli opatrní a neuhasili Boží život, a spolupracovali tak, abychom hnutí udrželi ve správném směru.

Drahá Betty a Claudio, navždy - díky!

Ovoce obnoveného života

Když člověka naplňuje Duch svatý, děje se v jeho životě **pět hlubokých změn**.

1. Obnovená láska vůči Bohu

Sestra z Anglie na shromáždění svědčila:

Když Duch svatý novým způsobem vstoupil do mého života, řekl: „Chci tvé srdce, chci tvé nejvnitřnější nitro, chci vnímat tvou touhu.“ Uvědomila jsem si, že křičím. Dokonce jsem se chvěla v záchvatu lásky a touhy po Bohu. Velmi jednoduše řečeno - teď Ježíše miluji více a je mi velmi líto, že jsem ho takto nemilovala předtím! Více miluji lidi a nyní naléhavě chci, aby byli spaseni. Před dvěma lety mi někdo prorokoval, že z „prázdného místa poplyne něco sladkého“. Nyní vím, že je to Ježíšova láska, protože není nic sladšího.

Jiná sestra ze stejné skupiny lidí z Anglie, která vedla shromáždění, řekla:

Přišla jsem, protože jsem se dostala na hranici svých sil. V mé službě nebyla žádná moc, ztratila jsem všechnu naději a má láska k Ježíši byla stále slabší a slabší. Věděla jsem, že takto nemohu dál. Při své první návštěvě Argentiny jsem mezi vámi pozorovala něco, co jsem neznala: svobodně jste milovali Ježíše a byla tady velká štědrost. Potom, co jste se za mne modlili, byla moje naděje obnovena. Vrátila se mi víra.

2. Obnovené uctívání Boha

Jeden kanadský bratr přijel do Argentiny na seminář a tehdy jsme měli příležitost prožít spolu chvíli modliteb. Z Kanady mi napsal:

Na dvou ranních shromážděních jsem mluvil o všem, co jsem v Argentině viděl a zažil. Na večerním shromáždění nastalo vylití ducha radosti. Sbor byl plný lidí obklopených Božím Duchem. Některé naplňovala radost a byli také uzdraveni. Bylo to, jako by se otevřelo nebe a padal na nás déšť. Lidé s depresemi byli osvobozeni. Jiní, kteří trpěli nespavostí, byli schopni spát celou noc. Jedna žena nám řekla, že její manžel procházel v životě obdobím stresů a v neděli večer, poté co navštívil shromáždění, začal zpívat ze spaní. Z mnoha životů byl vyhnán strach. Také Bible se pro mnohé stala skutečností. Cítili jsme, jako by z nás někdo sundal pokrývku a radost Pána se stala naší silou. Lidé se cítili blíže Bohu a silně zasaženi jeho láskou. Když jsme zakoušeli toto vylití Ducha svatého, jak je popsáno v Joelovi 2 a Skutcích 2, vnímali jsme stejnou moc, která přináší radost a také s sebou nese zázraky. Ve svém srdci stále slyším, jak mi Duch říká: „To je jen začátek, ne ojedinělá zkušenost.“ Je to Božím Duchem seslaný nový déšť, kterého bude dále přibývat.

Jiný pastor z Texasu v USA mi po několika shromážděních, která jsme tam uspořádali, napsal:

Nevím, jak začít vyprávět o tom, co Pán za posledních několik týdnů udělal. Ale mohu to popsat jediným slovem: Úchvatné! Nové pomazání Ducha svatého zůstalo s námi - v mém životě a v životech dvou pastorů, kteří se mnou pracují. V neděli po shromážděních jsem se modlil a lidé začali padat. Na každém shromáždění jsou vždy pastoři, kteří přicházejí, aby přijali nové pomazání. V Houstonu začalo probuzení. A vím, že se bude šířit celou zemí. Včera v našem sboru „Naskále“ jsme promítali video z Rossaria. Pomazání sestoupilo s mocí, jakmile pastor Carlos vstal ke službě. Bůh prakticky zopakoval to, co dělal, když jste tady byl vy. A v jiném sboru, kde jsem měl večer kázat, byla uvolněna Boží moc a lidé pak leželi na podlaze, někteří plakali, jiní byli pod radostí Ducha a jiný vypadali užasle.

3. Obnovené křesťanské svědectví

Slyšel jsem o modlitebním řetězu, který po přijetí této obnovy začal sbor v Alejandro Korn, městečku v provincii Buenos Aires. Skupina bratrů se rozhodla, že se budou modlit v různých denních dobách. Jeden z bratrů se rozhodl modlit každý den v devět ráno v továrně, kde pracuje. Obětoval svou přestávku - asi patnáctiminutový odpočinek - aby se mohl ve sklepě modlit. Tam poklekal a hledal Boží tvář.

Jednoho dne se ho jiný dělník zeptal: „Co děláš?“ Odpověď zněla: „Hledám Boha.“ O několik dnů později ho tentýž spolupracovník požádal, aby se za něho ten bratr modlil, a šel s ním do sklepa, kde přijal Pána Ježíše jako svého Spasitele. O několik týdnů později byl tento nově narozený učedník naplněn Duchem svatým a v doprovodu svého nově nalezeného bratra se v tmavém koutě továrny radoval z duchovních hodů. Ale to nebylo všechno. Časem se patnáct dělníků té firmy, místo aby chodili na nějaké pití nebo čaj, scházelo v devět ráno, aby se modlili a hledali Boha!

Jeden skromný dělník měl takový vliv na své spolupracovníky proto, že jeho život byl naplněn Duchem. Jednou ho zavolal majitel továrny a zeptal se ho: „To jste vy, kdo je všechny nechává ve sklepě jako opilé?“ Bratr moudře odpověděl: „Já nedělám nikoho opilý. To na ně působí přítomnost Boží.“ A pak přečetl druhou kapitolu knihy Skutků. Šéf potom řekl: „Nevím, co všichni děláte, ale od té doby, co se modlíte, je tohle místo jiné. Věci se změnily k lepšímu.“

Kolik by se mohlo získat, kdybychom dávali místo Duchu svatému.

4. Obnovená svatost

Ovoce Ducha svatého je Boží prioritou a základním důkazem skutečné obnovy: „Po jejich ovoci je poznáte.“ (Matouš 7,16)

V Mar del Plata, krásném přímořském letovisku na břehu Atlantiku v provincii Buenos Aires, se v říjnu se lidé připravují na letní sezónu. Tehdy se také dělaly přípravy na jednu duchovní událost.

Jeden z jeho pěti set tisíc obyvatel, člen evangelikálního sboru, slyšel svého pastora oznamovat náš příjezd do města kvůli tomu, abychom tam uspořádali shromáždění

probuzení. Tento bratr, který je číšníkem na místě, kde se prodává rychlé občerstvení, rychle zjistil, jestli by ve středu, na kdy jsme chystali naše shromáždění, mohl dostat v práci volno. Slyšel, že Pán obnovuje svůj lid a měl velké naděje pro svůj život. Měl obrovskou radost, když zjistil, že skutečně je to jeho volný den. V modlitbě se připravil, aby přijal nové pomazání Ducha svatého.

Jen několik hodin před začátkem tažení zmařila jeho plány nepředvídaná okolnost. Jiný zaměstnanec z osobních důvodů nemohl jít ve středu do práce a náš bratr musel zaujmout jeho místo! Jaké zklamání! Rozhodl se však poslouchat Boha a splnit svou povinnost. Setkání v Mar del Plata bylo skutečně úžasné. Sbor naplnily přes dva tisíce lidí a Boží přítomnost nás navštívila takovým způsobem, že když byl konec shromáždění, začínalo skoro svítat. Po setkání nás pastoři z města pozvali na jídlo do dobré restaurace, ale žádná nebyla otevřená, kromě místa, kde prodávali rychlé občerstvení a kde pracoval náš bratr! Když nás viděl přicházet, zvolal: „Nemohu tomu uvěřit!“ Hluboce pohnut nám vyprávěl, co se mu stalo. Tehdy a tam jsme se za něho mocným způsobem modlili a měli jsme další pěkné shromáždění právě tam za svítání.

Bůh spolehlivě zajistil, aby byla odměněna víra toho bratra, protože jeho život svědčil o ovoci Ducha svatého.

Když se církev otevírá působení Ducha svatého

Při mnoha příležitostech jsem měl výsadu sloužit ve Španělsku. Po jednom tažení mi předseda španělské asociace pastorů napsal:

Včera jsme měli setkání všech pastorů, abychom vyhodnotili výsledky a projednali, co se stalo v našich shromážděních. Několika slovy vám chci říct, že to bylo opakování toho, co se stalo během tažení. Navíc Bůh dal porci i těm, kteří se shromáždění nemohli zúčastnit. Dovolte mi několik poznámek:

Jeden z pastorů řekl: „Cítili jsme Boha působit v něžném tichu Božího pomazání.“ Jiný pastor řekl: „Hmatatelným způsobem jsme prožili Boží lásku.“ Jiný řekl: „Zakusili jsme opravdové duchovní probuzení a obnovu zlomených životů.“ - „Byla patrná Boží přítomnost skrze Ducha.“ Nevěřící volali: „Pane, kde jsi? Chceme tě poznat.“ Bratři, kteří spolu léta nemluvili, prosili o odpuštění. Manželské páry s vážnými problémy ve svém vztahu padly pod Boží moc a plakaly a usilovaly o odpuštění. Vzpurní synové a dcery se rozhodli smířit se s rodiči a vrátit se ke Kristu. Jedním z výsledků byla obrovská zlomenost. Pastroři cítili silnou touhu trávit čas společně. Lidé padali pod mocí Ducha svatého a Kristus je proměňoval. To se dělo ve Španělsku.

To je slavné působení Ducha svatého a Boží vůle pro jeho církev!

Boží přítomnost prostřednictvím videa

Videokazety z naší služby se objevily po celém světě. Jsou sbory, které si na jejich promítání naplánovaly zvláštní shromáždění, a zatímco s námi tito bratři a sestry zpívali a modlili se, Bůh se jich slavným způsobem dotkl. Mnoho lidí nám píše, co se

stalo:

„Promítali jsme jedno vaše video, a když jsme se dívali, uslyšel jsem za sebou hluk... Pak jsem ho uslyšel znovu. Obrátil jsem se tedy na jednoho pomocného pastora, aby řekl bratrům a sestrám, aby byli prosím zticha, protože se díváme na úžasné video. Otočil jsem se a uviděl, že bratři a sestry všichni padli na zem. Přijali moc Ducha svatého! Bylo to tak úžasné, že ještě v jednu hodinu ráno se radovali v Duchu zasažení Bohem." (Od pastora v Rosariu v Argentíně.)

„Přijali jsme od Boha nové pomazání prostřednictvím videa. Dívali jsme se na něho ve sboru a museli jsme promítání zastavit, protože shromáždění ‚explodovalo‘. Výsledkem bylo velké požehnání. Bratři a sestry cítili, že mají v ruce oheň. Došlo k senzačním uzdravením. Video se promítalo ve všech sborech v Neuquén a byli bychom rádi, kdybyste nás navštívili." (Od manželky předsedy pastorů ve městě Neuquén v Argentíně.)

„Dostalo se mi do rukou jedno video. Jedná se o to, na kterém sloužíte na stadionu ‚Obras Sanitarias‘ (v Buenos Aires). Mohu vás ujistit, že jsme nikdy nic takového neviděli. 5. února 1993 v deset hodin a třicet minut večer jsem cítila ohromnou potřebu se modlit. Klesla jsem na kolena v sále, kde jsem byla. a začal mnou proudit velký pokoj, který mě naplňoval Pánovou radostí. Byla to taková láska, takové obnovení- můj život byl docela proměněn. Bylo pět třicet ráno a přítomnost Ducha svatého tam pořád byla. Když jsem se snažila vstát, prostě jsem nemohla. Jako bych byla opilá... Nikdy jsem podobnou zkušenost neměla. Jsem křesťanka deset let, ale žila jsem rutinním životem a Boha jsem nechválila. Nikomu jsem nesvědčila. Dnes chci na celý svět volat, že Kristus žije." (Tato sestra nám napsala z Austrálie.)

Uzdravení z rakoviny

Máme velkého Boha, který je schopen dělat nemožné věci. Radujme se v jeho vítězství!

Během našeho tažení ve městě San Martín vydávala jedna žena svědectví o uzdravení svého syna po dopravní nehodě. Pět tisíc lidí, kteří se této události zúčastnili, se radovalo, když vyprávěla, že se mladému muži daří dobře poté, co byl osm dní v bezvědomí. Na všechny zapůsobilo, když dodala:

„Ale je tady můj příbuzný, který trpí rakovinou v posledním stadiu." Ihned jsem své spolupracovnice požádal, aby ho přivedli na pódium. Byl to bratr v Kristu a jeho zdravotní stav byl očividně nesmírně vážný.

Tento muž měl být operován 9. října 1992 kvůli nádoru na tračniku. Ale chirurgové objevili, že nemoc je velmi rozšířená, a tak se rozhodli ránu zavřít a prohlásili ho za zcela nevyléčitelného. „Nemůžeme dělat nic," řekli jeho příbuzným. „Nebude žít déle než šest měsíců."

Před dvěma lety ztratil manželku následkem mozkového nádoru. V témže roce lékaři určili diagnózu jeho nemoci tlustého střeva. A v následujícím roce jeho čtrnáctiletý syn

zemřel při nehodě. Obklopen ze všech stran tolika utrpeními, tento muž odjel do Itálie, aby tam hledat odpočínání od svých zkoušek, ale tamní lékaři potvrdili, že rakovina napadla jeho pánev, močovou trubici a měchýř. Jedině *zázrak* mohl změnit jeho osud.

„Zbývalo mi jen šest měsíců," vzpomíná náš bratr, „když jsem slyšel, že se pastor Claudie chystá uspořádat důležité shromáždění v San Martinu. A tak jsem řekl: ‚Pane, to je moje příležitost.‘ Šel jsem na shromáždění několik dnů po operaci a moje rána pořád bolela. Bylo tam tolik lidí, že jsem se nemohl dostat blíže k pódiu."

„Nicméně ve svém srdci jsem cítil, že tam mám být uzdraven. Vzpomněl jsem si na ženu s krvácením, která řekla: ‚Dotknu-li se aspoň jeho šatu, budu zachráněna!‘ Taková byla moje víra - ne dotknout se člověka, ale Krista, který v mém životě způsobí zázrak."

Když byl tento muž na pódiu, požádal jsem přítomné bratry a sestry, aby pozvedli ruce a začali chválit Boha. Obkličovali j smě Jericho, j ehož pevné hradby musely padnout. Výsledkem bylo hluboké a velmi intenzivní volání. Zvedlo se pět tisíc hlasů a prohlašovaly vítězství pro našeho bratra. Byl to nanejvýš slavný okamžik.

„Právě tehdy jsem pocítil dva silné údery v břicho, a s úžasem jsem otevřel oči." Takto si ten bratr vzpomíná na chvíli, kdy byl uzdraven. Neptejte se mě, jak Bůh tyto věci dělá. Jen ho chvalte, protože je dělá!

Když odešel z pódia, byl ještě ten večer schopen konečně znovu normálně jíst. Bůh udělal zázrak.

Asi rok po tomto nezapomenutelném tažení tento Boží muž navštívil náš sbor. V ruce měl tomografické rozbory a krevní testy, které potvrzovaly, že se ze své nemoci úplně uzdravil. Vážil asi o dvacet kilogramů více, než když navštívil tažení, a jeho víra byla silná více než kdy jindy. Od té doby cestoval po zemích, jako je Itálie a Kanada, aby všem říkal, že jeho lékař,

počítačová tomografie a veškeré vědecké poznání, které má člověk k dispozici, potvrdili, že to byl Bůh zázraků, kdo ho uzdravil.

„Plesej, neplodná"

Slyšel jsem mnoho svědectví o uzdravení žen, které byly vědecky prohlášeny za neplodné. Pán mi dal zvláštní víru, abych se za ně modlil, a citlivé srdce, abych chápal jejich žal. Před lety, když jsme čekali syna Ezequiele a Betty byla kvůli těhotenství ve vážném nebezpečí, nám Bůh dal zaslíbení ve svém slovu: „Ve tvé zemi nebude ženy, která by potratila nebo která by byla neplodná." (2. Mojžíšova 23,26)

Pán byl věrný vůči mnoha manželským párům, kterým dal tolik vytoužené dítě. Svědky toho zázraku jsou i Ruben a Isabel.

Isabel byla mladá osmnáctiletá žena, když se v červnu 1975 vdávala za Rubena, známého fotbalistu. Prvních několik let jejich manželství bylo úžasných. Ruben byl na vrcholu své kariéry, hrál fotbal za fotbalové kluby v Kolumbii a Venezuele a tak si užívali jistého finančního postavení. Jejich manželství bylo pevné. Radovali se z dobré

komunikace a společenství. Avšak ne všechno šlo podle plánu: navzdory svému přání Isabel neotěhotněla.

„V roce 1976 jsem šla na první poradu k lékaři, ale nemyslela jsem si, že je to něco důležitého," vzpomíná Isabel. Příští rok si zopakovala vyšetření u nejlepšího specialisty v Kolumbii, lékaře, který získal svůj diplom ve Spojených státech. Nebyla schopna uniknout určité úzkosti, ale nedovolovala situaci, aby jí okradla o dobré chvíle, které měla.

Rozrušily ji však zprávy, které dostala z Argentiny: její matka, kterou velice milovala, podstoupila operaci rakoviny žaludku a byla propuštěna z nemocnice se zdrženlivou prognózou. Isabel zůstala pět měsíců v Buenos Aires u své matky, daleko od svého manžela.

Když se vrátila do Bogoty, začala další vyšetřování, aby se zjistilo, proč nemůže být těhotná. „V červnu 1979 objevili malformaci ve vejcovodu a také jeho úplnou neprůchodnost. V Buenos Aires tuto diagnózu potvrdili. Specialista na neplodnost mi doporučil proceduru, který měla vejcovod uvolnit. Zákrok byl prováděn bez znecitlivění, avšak bolest, kterou jsem podstoupila byla k ničemu. Nehledě na tento negativní výsledek jsem pořád hledala další možnosti."

Mezitím její matka v Buenos Aires zatoužila ukončit své dny na zemi s vnoučetem v náručí. „Chtěla vnouče. To byl další důvod pro moji úzkost a

muka. Chtěla jsem ji potěšit, než zemře, ale těhotenství nepřicházelo. Podařilo se mi akorát dostat chronickou gastritidu, která se musela léčit."

V listopadu roku 1980, přestože Ruben dostal dobrou nabídku od kolumbijského klubu „Deportivo Cali", se nadobro rozhodli vrátit se do Buenos Aires. Několik dní po jejich příjezdu ji matka zavolala, aby jí dala sbohem. Řekla jí, že by velmi ráda měla vnouče, ale že je vděčná za všechno úsilí, které kvůli ní vynaložili. A záhadně poradila Isabel, aby vždycky četla Bibli a nechala se jí vést. Následující den upadla do hlubokého bezvědomí a zemřela.

„Byl to nejsmutnější a nejzoufalejší den mého života. Nemohla jsem snést tak obrovský žal. Boha jsem nechala stranou a byla jsem ně něho rozhněvaná." Měsíce zle spala a trpěla hlubokou depresí. Zdálo se, že v jejím životě nemá nic smysl. Na rok a půl se vzdala jakékoliv léčby.

V červnu 1982 u Isabel mylně diagnostikovali těhotenství jako kdyby se jí někdo vysmíval. Měla se přísně držet v posteli a dostávat nitrosvalové injekce. Po třech měsících jí dělali ultrazvukové vyšetření a odborník nechodil kolem horké kaše. „Děloha je prázdná. Kdo vám řekl, že jste těhotná?"

„Jaké strašlivé zklamání! Tři měsíce jsem snášela každý den injekce, byla jsem zavřená, sama, a to všechno pro nic! Cítila jsem se zesměšněná. Když jsem přišla domů, odpojila jsem telefon a v úplné tmě jsem strávila celý den v pláči. Nechtěla jsem nikoho vidět."

Její srdce naplnila vzpoura a nepřátelství. Začala se odtahovat od svého manžela s pocitem, že jí nemůže rozumět. Ani jejich úspěch v jiných oblastech, jako například v

práci, nestačil na vyvážení jejího zklamání. V roce 1989 cestovala do Francie, kde podstoupila poslední lékařské vyšetření. Tam jí navrhli, aby se pokusila o oplodnění ve zkumavce, ale Isabel měla dost všeho zasahování do jejího těla a tuto myšlenku odmítla: „Dost. Ať je to tak, jak Bůh uzná za vhodné,“ zněla její poslední slova, i když byla pořád daleko od Boha. Před slavným setkáním s Ježíšem Kristem měla ještě čelit rozluce manželství a finančním těžkostem.

V červenci téhož roku dostali pozvání přijít do našeho sboru. Přišli, a přitom cítili zmatek ve svých myslích, protože ve stejné době usilovali o rozvod. Chvilí jsem se s nimi modlil a během osobního rozhovoru jsem je vyzval, aby uvěřili v Ježíše Krista.

„Rozhodla jsem se Boha poslouchat,“ vzpomíná Isabel. „Navštěvovala jsem všechna setkání sboru, protože jsem tam nacházela pokoj a štěstí a dostávala lásku. Cítila jsem se lépe a toužila žít. Koncem roku 1989 jsem napsala dopis, ve kterém jsem prosila Boha, aby mi během příštího roku dal potvrzení mého manželství. Měli jsme za sebou čtrnáct obtížných let.“

Začali jsme se za Isabel modlit. Ve svém zklamání nám řekla o negativních výsledcích léčení její neplodnosti. Někteří lékaři navrhovali, aby dítě adoptovali, ale Isabel měla pochybnosti.

Nadešla oslava dne matek: „Vzpomněla jsem si na matku a ve svém zklamání, že sama nemohu být matkou, jsem odešla a našla útočiště ve sboru. Když pastor oznámil, že se bude modlit za všechny matky, podívala jsem se k nebi a řekla: ‚Pane, i tady mě opouštíš?‘ Okamžitě, aniž by mi dovolil uronit jedinou slzu, pastor Freidzon dodal: ‚Je tady neplodná žena a Bůh mi říká, abych jí řekl: Připrav se, máš dítě ve svém lůně.‘ Zakusila jsem, jak mým tělem proběhl oheň Ducha svatého způsobem, který byl pro mě nový. O několik dnů později jsem měla sen, že jsem na večírku v nádherném sále a všichni přicházeli s úsměvem a gratulovali mi (o dvacet dnů později se tento sen uskutečnil do posledního detailu). Když jsem se probudila (bylo to v pátek 2. listopadu 1990), měla jsem nepopsatelný pokoj a ptala jsem se, co ten sen mohl znamenat. Potom mi slyšitelný hlas s tónem autority řekl, abych si nechala udělat rozbor moči. Vyšla jsem na ulici, podívala se na slunce a zvolala: ‚Jaký krásný den!‘ A znovu jsem uslyšela: ‚To bude největší den tvého života.‘ Když jsem o půl třetí odpoledne dostala výsledky rozboru, mé srdce překypovalo radostí. ‚Jaká dychtivá matka!‘ řekl lékař. ‚Devět měsíců nebude stačit na uklidnění vaší horlivosti!‘ A tak se také stalo, protože o osm měsíců později jsem v náruči držela Emmanuele, nejsladší svědectví o Boží přítomnosti.“

Po šestnácti letech Ježíš udělal zázrak, když znovu spojil Isabel a jejího manžela a dal jim dítě, po kterém tak velmi toužili. Dnes jsou Isabel a Ruben součástí Kristova těla spolu se čtyřletým Emmanuelem a s Antonellou, dalším Božím darem, kterému jsou dva roky. Každodenně potvrzují slova Izajáše 54,1: „Plesej, neplodná, která jsi nerodila, zvučně plesej a výskej, která ses v bolestech nesvůjela, protože synů osamělé bude více než synů provdané, praví Hospodin.“

Vysvobození z ulice

„Děti ulice“ jsou okrajovou skupinou naší společnosti. Tyto děti bez domova se potulují ulicemi a vlaky a mají své tajné kódy i tragédie.

José Luis žil na ulici od svých šesti do patnácti let. Jeho rodiče se rozvedli, když mu bylo sotva šest, a jeho matka pak žila s jiným mužem. Jejich domácnost byla jako peklo a všechno vedlo k hádkám. José Luis se rozhodl odejít.

Ve vlacích se scházel s dalšími dětmi ve stejné situaci. Pohybovali se ve skupinách nebo partách složených z dětí mezi sedmi a šestnácti lety. Tyto party vedli dočasní vůdcové, kteří se střídali podle toho, jestli vykazovali větší nebo menší nebojácnost nebo vychytralost.

„Ve skupině jsme museli být jako bratři a navzájem si pomáhat,“ vzpomíná José Luis. „Na ulici jsem se musel naučit milovat, nenávidět a stát se mužem od rány. Když dítě žijící na ulici dosáhne věku čtrnácti let, je z něho muž. Jeho mysl se neupíná na hraní s hračkami. Možná by si to přál, ale své dětství už ztratil. Je pryč.“

Život byl plný nebezpečí: chlad časných rán, chození v noci o samotě bez ochrany skupiny nebo - a to bylo nejhorší - vzpomínky. Samota a rodinné tragédie jsou rány příliš bolestné na to, aby se daly unést.

„Když jsem viděl chodit po náměstí rodiče s dětmi, které jezdily na kolech v pěkných šatech a botách, a když jsem viděl sebe, říkal jsem si: „Proč žiju?““

Tyto děti ztratily všechnu naději. Nic od života v budoucnu nečekají. Mohou zemřít následkem předávkování drogami, při nehodě nebo tím, že je někdo zabije. Každé takové dítě je potenciálním zločincem. Bez Boha jsou v pasti.

„Bral jsem drogy jako ostatní. Začal jsem lepidly, protože jsou levnější, pokračoval jsem marihuanou a nakonec jsem zkoušel kokain, i když jsem ho nepoužíval často kvůli jeho vysoké ceně.“

Jednou odpoledne přišel José Luis do našeho sboru s jedním druhem, který sdílel jeho neštěstí. Představili se jako dvojice „Poxi-Ran“, což byla značka lepidla, které fetovali tak, že ho vdechovali v malých polyetylenových sáčcích. Toho dne jsme je pozvali, aby se přidali k našemu „koutku přátel“, což je služba našeho sboru zaměřená zvláště na tyto děti. V tomto koutku se děti vykoupu, dostanou šaty, nají se a také s nimi mluvíme o Božím slovu.

Mnozí z nich přišli do našeho sboru a mysleli si, že z nich budou velcí zloději nebo něco podobného. Ale když přijali Boží slovo, jejich myšlení se změnilo. Zatoužili mít rodinu a vrátit se do svých domovů.

José Luis byl jedním z nich: „Viděl jsem, že kousek po kousku začínám přijímat to poselství a začal jsem se cítit jiný. Když jsem na ulici narazil na nějakou situaci, Bůh mi připomenul své slovo. Změnil se můj způsob myšlení, mluvení i oblékání.“

Po devíti letech na ulici José Luise zasáhla Boží láska. Jen velmi málo lidí by ho dnes poznalo. Je z něho Pánu oddaný mladý muž a aktivně evangelizuje. Když ho vidím zpívat v pěveckém sboru, je mé srdce plné vděčnosti Bohu. Dnes žije v krásné

křesťanské rodině, která je zapojena do této služby pomoci dětem ulice.

Když tyto děti přijímají evangelium, je změna jejich životů obrovská. Přicházejí s velkou nedůvěrou a dokonce odmítají říct své jméno nebo to, kde bydlí. Ale když si uvědomí, že o ně máme opravdu zájem, otevřou se a vyprávějí o svých životech.

José Luis má nyní osmnáct let a pochopil smysl svého života: „Mým snem je mít rodinu, vlastní dům a kázat evangelium všem dětem na ulici, aby mohli žít takový život, jako já dnes.“

Bůh stále mění životy!

6. Chceš to?

Lžička

Stalo se to na biblické škole (Institutio Bíblico Río de la Plata) jednoho rána, které bylo jako mnoho jiných rán v Buenos Aires. Děkan pilně pracoval ve své kanceláři pravidelně ohlušován zvoněním oznamujícím vyučování a zaplaven papíry, které se hromadily na jeho stole. V tom mu sekretářka řekla, že s ním chce někdo mluvit.

Ukázalo se, že je to bývalá studentka.

Jakmile ji děkan uviděl, velmi ho to potěšilo. Byla to dobrá příležitost odložit hromadu papírů a zavzpomínat na vzdálené, ale krásné studentské dny.

„Dobrý den! Co vás přivádí na tohle místo?“ zeptal se usměvavý děkan. Ale velice brzy se jeho úsměv proměnil ve zmatený výraz.

Mladá dáma natáhla ruku, ve které držela malou lžičku a s vzlykáním, které vyjadřovalo její zmatek mu řekla: „Pastore Edgardo, prožívala jsem velmi zvláštní dny. Hluboce jsem hledala Pána a rozjímalá nad jeho slovem. Během jednoho ze svých ztišení jsem zkoumala své srdce a mi Pán ukázal mnoho věcí. Mezi nimi mi Pán připomenul lžičku s iniciálkami biblické školy Río de la Plata. Řekl mi: ‚Vrať ji, protože ti nepatří.‘ Proto jsem tady.“

Nedlouho poté mi toto pozoruhodné svědectví o duchovní citlivosti děkan vyprávěl. Mladá dáma poslechla Boží požadavek, který se týkal maličkosti. Chtěla, aby do jejího života ještě více svítilo Pánovo světlo, a proto odstranila jednu z těch „malých lišek“, které kazí velké žně (Píseň 2,15).

Tato epizoda má mnoho společného se záměrem této knihy - svědčit o díle Ducha svatého v těchto dnech - a zvláště o důvodech tohoto působení. Ta mladá dáma, podobně jako mnoho jiných křesťanů, zakusila toto působení a stala se jeho účastníkem. Pán Ježíš ji prostřednictvím svého Ducha navštívil a vzbudil v ní silnou touhu uspokojit nebeského Otce i v nejmenší věcech.

Někteří lidé si mohou myslet, že příliš zdůrazňujeme maličkost, která se na povrchu zdá nedůležitá. A přesto zde vidím příklad základních účinků díla Ducha svatého: *oddanosti* a *svatosti*. Pokud toto ovoce Ducha chybí, pak všechny projevy Boží moci postrádají smysl.

Připodobnění obrazu

Shodou okolností jsem již v sedmdesátých letech právě v učebnách biblické školy Río de la Plata při čtení učebnice teologie, jejímž autorem byl Myer Pearlman, objevil tyto základní pravdy: „Duch svatý sestupuje, aby začal dílo budování těla Kristova. Konečným záměrem Utěšitele je dokonalost Kristova těla.“ Když Bůh vylévá Ducha svatého, má přitom na mysli svůj věčný záměr: touží mít mnoho synů připodobněných

Kristu (Římanům 8,29; Židům 2,10 -11). Bůh sesílá svého Ducha svatého, aby připravil církev k dílu služby a abychom byli všichni zralí a dokonalí „a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti" (Efezským 4,7 -13; Koloským 1,28-29).

Tento posvěcující záměr je vidět v každém opravdovém Božím působení a to je důvod, proč se Duch Páně projevuje v těchto dnech jako nikdy předtím. Věřím, že je to počátek něčeho ještě většího! Vedle postupu okultních věd a esoterických projevů, vedle šíření humanismu, hnutí New Age a všech druhů satanských kultů a náboženství Bůh zvedá svého Ducha v každém národě, v každém městě i městečku.

Nejsme sirotky. Utěšitel je s námi, aby nám pomohl v díle, které nám Bůh přikázal: abychom šli a činili učedníky ze všech národů (Matouš 28,19-20). Je to Bůh, kdo nás posvěcuje a vysílá kázat jeho slovo.

Proměnění větrem

Pán řekl Nikodémovi: „Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha." (Jan 3,8)

Jedním ze symbolů Ducha svatého je vítr. Myer Pearlman říká: „Vítr symbolizuje dílo znovuzrození a ukazuje tajemné, nezávislé, očišťující a životodárné působení Ducha." "

V posledních letech mi Pán dal výsadu nést slovo zástupům lidí v mnoha zemích. Všude, kam jsem šel, jsem mohl vnímat účinky mocného vanutí Ducha svatého, které proměňuje životy a pozvedá je v moci a svatosti. Opravdu, „všechny dálavy země spatřily spásu našeho Boha" (Žalm 98,3).

Když sloužím na stadionech nebo když jsem v mém vlastním sboru, je mým cílem poslouchat příkaz který mi Pán dal: vést duše do přítomnosti Krista v uctívání. Víte proč? Protože jistě vím, že osobní setkání se vzkříšeným Kristem, Kristem slávy, působí v těch, kdo ho uctívají, svatost a moc. A to by nebylo možné bez pomoci Ducha svatého, který přišel, aby Krista oslavil (Jan 16,14). On je Utěšitel, který pomáhá naší slabosti. Nikdy bychom to sami nedocílili.

Naše dnešní služba se skládá z vedení lidí k tomu, aby usilovali o setkání se svým Spasitelem prostřednictvím Ducha (Jan 3,1 -16). Pouze pokud jsme v přítomnosti oslaveného Krista, zakoušíme zlomenost a mění se naše životy.

Pokud skutečně hladovíte po Duchu svatém, pokud skutečně hladovíte po společenství s ním více než po čemkoliv jiném, chci, abyste přijali tyto klíče, tato tajemství, která mě Bůh za léta naučil, tak, abyste mohli dosáhnout hlubšího vztahu s ním.

Boží láska by nikdy neměla zestárnout nebo zchátrat. Když nás Pán naplňuje Duchem svatým, obnovuje se naše první láska a začínáme chodit jako synové světla. Budete-li žít v takových slavných dimenzích, budete také, jako ta mladá dáma na začátku této kapitoly, toužit po tom, abyste Boha ve všem uspokojili. Dokonce i kdyby šlo o malou lžičku.

Bible říká, že v posledních dnech „vychladne láska mnohých" (Matouš 24,12). Mám

upřímnou nadějí, že až přečtete tuto knihu, budete volat: „Pane, chci znovu najít svou první lásku. Toužím se s tebou setkat!“

Boží sláva nad školou

Když je Boží dítě naplněno Duchem svatým, dějí se úžasné věci. Pomazání Ducha svatého má vliv na lidi kolem a dokonce na ty nejvíce nevěřící.

V roce 1993 jsem byl pozván, abych vedl velké tažení v Santiagu, hlavním městě Chile. Přes dvanáct tisíc lidí se shromáždilo v jediný den, aby se setkali s Ježíšem Kristem a byli naplněni Duchem svatým. Pán slavně působil! Argentinskému kazateli se nikdy nepodařilo uspořádat v sousedním Chile setkání s takovým obecenstvím. Ale byl to Duch svatý, který toto shromáždění připravil.

Toto tažení navštívila se svou rodinou také jedna dívka. Pocházela ze santiagské čtvrti Peñaloen, a když seděla v hledišti, byla naplněna Duchem svatým. Na její život sestoupila Boží sláva a zcela ji obnovila. Vyzařovala z ní Kristova vůně.

Během týdne se vracela ke svým každodenním činnostem. Navštěvovala dívčí školu v sousedství a nikdy ji ani nenapadlo, že by se právě tam stalo něco úžasného! Když jsem se doslechl, co se přihodilo, rozhodl jsem se, že pastoru Italo Frígoliovi zavolám, abych se ujistil o věrohodnosti všech podrobností. Stalo se to tak:

Třída měla den zkoušení. V učebně byla vzrušená atmosféra, protože děvčata čekala na obávanou hodinu. Malé sevřené skupinky studentek se nervózně shlukovaly uvnitř a v okolí třídy, a zatímco čekaly na svou učitelku, procházely si, co se naučily.

V tomto ohledu se naše mladá sestra nelišila od ostatních. Ale zvolila jiný přístup: rozhodla se, že bude hledat Boha v modlitbě ve společnosti dalších dvou spolužaček, které také byly křesťanky. V tichosti utvořily malý kroužek v jednom z rohů místnosti a začaly se modlit k Bohu za svou zkoušku. Neměly jiný záměr, ale Boží sláva, která spočinula na jejich životech, se začala projevovat.

Změnila se celá atmosféra toho místa. Vzduch se „zelektrizoval“. Náhle se zbytek jejich spolužaček, které až do té chvíle pohlcovaly jejich vlastní záležitosti, začal trást pomazáním Ducha svatého. Nikdo nebyl s to vysvětlit, co se děje, ale jedna za druhou začaly pod Boží přítomností plakat a sténat.

Když se naše sestřičky, které se stále modlily, otočily, aby se podívaly, co se děje, všimly si, že několik jejich spolužaček spadlo na zem a přitom plakalo.

Pod tou třídou byla další místnost, kde se učila jiná skupina dívek. Vůbec nevěděly, co se v poschodí nad nimi děje. Ale stejný jev vyskytl i tam!

Bylo to zcela úžasné - na tu školu byla vylita Boží sláva!

O neobvyklé situaci, která vznikla uprostřed školní budovy, někdo informoval vedení školy. Na dvou různých podlažích plakali jak studenti, tak učitelé. Někteří nařikali a jiní se nemohli udržet na nohou. A ještě úžasnější bylo, že nikdo nebyl schopen vysvětlit, proč se to děje! Představitelé školy byli zmateni. Nebyli schopni najít rozumnou odpověď na objasnění tohoto jevu.

Lidsky řečeno, žádná neexistovala. Ale když je Boží dítě plné Ducha, dějí se působivé věci! Nadpřirozené projevy otřásají duchovní atmosférou a narušují *status quo* všedního života tak, že mnozí obrací pozornost k Bohu.

Živá poselství

Naše životy mají být „živými poselstvími“ Boha světu. Byl jím i život proroka Ezechiele ve vztahu k lidu Izraele. Tento Boží muž byl znamením pro lid svým poslušným jednáním ve všech věcech (Ezechiel 24,24).

Když začal svou službu, Pán ho učinil na chvíli němým. Dokážete si představit němého proroka? A přesto je to tak cenné: Ezechielovo mlčení bylo výtkou vzdorovitému lidu, který odmítal poslouchat Boží hlas (Ezechiel 3,22-27). Dokonce mlčení bylo poselstvím od Boha!

Pán ve svém slově prohlašuje, že jsme skutečným „dopisem Kristovým, který znají a čtou všichni lidé“ (2. Korintským 3,2 NS). Když nás lidé vidí a poznávají, meh by moci jasně číst: „Kristus žije! Je skutečný!“

Přijde den, kdy všichni křesťané budou mít vliv na svět samotnou svou přítomností. Naše svědectví bude tak mocné, že jako v případě apoštola Petra bude dokonce náš stín uzdravovat nemocné (Skutky 5,15). Cekám na až nadejde ten den! Celým svým srdcem tomu věřím.

Křesťan naplněný Duchem svatým nikdy neprojde nepovšimnut, ať jde kamkoliv. Vůně, která z něho vychází bude „Kristovou libou vůní Bohu mezi těmi, kteří jsou zachraňováni, i mezi těmi, kteří jdou do záhuby . Jedněm jsme vůni smrti ke smrti. Něco se nevahnutně musí stát!

Mluvíme o jednom ze základních záměrů, který má Bůh s vylitím svého Ducha svatého. „Dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky...“ (Skutky 1,8) Křesťan naplněný Duchem musí působit svým chováním a svými slovy (Žalm 45,2) a „řeky živé vody [které] poplynou z jeho nitra“, mocně zasáhnou druhé. Jsme-li naplněni Duchem, všichni kolem nás, ať už tak či onak, uvidí důkazy našeho nového narození.

Několik dnů se sto dvacet učedníků scházelo v horní místnosti, aby se modlili, a přesto si toho lidé ve městě vůbec nevšimli; ale když Duch svatý sestoupil a naplnil je, vznikl takový lomoz, že se u dveří shromáždily zástupy lidí. Toho jediného dne jich byly spaseny tři tisíce lidí (Skutky 2,1).

Prostřednictvím proroka Izajáše náš Pán říká: „Probud' se, probud', oděj se silou, Sijóne, oděj se svými skvostnými rouchy, Jeruzaléme, město svaté...“ (Izajáš 52,1)

Mezi mrtvým člověkem a „spícím“ křesťanem není velký rozdíl. Je pravda, že spící člověk má život, ale Bůh na něho ve svém díle nemůže spoléhat.

Máte být pracovníkem v Božím království!

Potřebujete být plni Ducha svatého a v každodenním společenství odevzdávat svůj život Kristu. A pokud tak činíte, ne-nechte se překvapit tím, co vás čeká!

Nejste stejní

Čtvrtá kapitola evangelia Lukáše nám pomáhá lépe pochopit účel Božího pomazání. V této pasáži náš Pán Ježíš Kristus, když přečetl svitek proroka Izajáše, ukazuje, že on (Boží Slovo seslané z nebe) je konkrétním naplněním toho proroctví, stejně jako je naplněním všech Božích věčných slov.

Proroctví prohlašuje: „Pánův Duch je na mně, protože mne pomazal, abych oznámil evangelium chudým; poslal mne [obvázat rány zkroušených srdcem,] vyhlásit zajatcům propuštění a slepým nabytí zraku, propustit zlomené na svobodu, vyhlásit vítaný Pánův rok.“ (Lukáš 4,18 -19 NS)

Tento text, který hovoří o Hospodinově služebníkovi, zdůrazňuje Boží záměry při pomazání života člověka Duchem svatým: „... protože mne pomazal, *abych...*“ Přítomnost Ducha svatého v našich životech, jeho plnost a jeho moc má své „*abych*“, svůj účel: „*abych přinesl chudým radostnou zvěst abych vyhlásil zajatcům propuštění...*“

Obnovující působení Ducha svatého

Na našich taženích jsme slyšeli ohromná svědectví o křesťanech, kteří se ve svých duchovních životech cítili zranění a porážení, ale kteří byli

obnoveni a uzdraveni, když otevřeli svá srdce plnosti Ducha svatého. A obnoveni byli nejen členové církvi; dopředu přicházelo i mnoho pastorů, aby přijali toto požehnání.

Naplňuje mne radostí, když objevuji, že pastoři a vůdcové sborů jsou otevření vzájemné službě jeden druhému. Je to výmluvné znamení pokory a zlomenosti. Je to krásný pohled, když se různí služebníci navštěvují a jeden druhém vzájemně říkají: „Rád bych, aby ses se mnou, podělil o to, co ti Bůh dal a co jsi od něho přijal. Rád bych, abys mne učil a posloužil mi.“ Tímto způsobem naplňujeme Písmo. „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti.“ (1. Petřův 4,10)

V Argentině i všude ve světě vedoucí, kteří touží po dokonalosti pro Boha, neváhají požádat o pomoc jiné. Je to skutečně nádherné! A jak my, vedoucí, nové požehnání od Pána potřebujeme!

S tímto postojem náš sbor navštívily a spojily se s naší službou více než čtyři tisíce pastorů. Na našich shromážděních byly doby, kdy tam bylo tolik pastorů, že se tam nedostali členové vlastního sboru. Tito spoluslužebníci přišli s hladem po Bohu a byli připraveni vidět a ověřit si působení Ducha. Slyšeli jsme svědectví o obnově - a ta pokračují dodnes.

Pamatuji si zvláště na vzácné působení Ducha svatého v jednom pastorovi. Byl léta mým přítelem a ve své službě byl obnoven spolu s manželkou. Mluvím o pastoru Ricardu Saavedrovi.

Ricardo slouží Pánu ve městě Mendoza v Argentině. Je to hlavní město stejnojmenné

provincie a leží v západní části naší země. Je to krásná oblast sousedící s Chile impozantním horským pásem And. V tomto pohoří se nachází Aconcagua - nejvyšší hora amerického kontinentu, která se zvedá do výšky téměř 7 000 metrů nad mořem. Tato provincie se může pochlubit krásnou podívanou, neobvyklým podnebím s množstvím slunce po celý rok a nanejvýš vlídnými a vřelými lidmi. Bratr Ricardo Saavedra a jeho rodina se tam přestěhovali, aby se ujali místa po jiném pastorevi, který odešel ze sboru, aby se vydal na cesty.

Ricardo sloužil Bohu v Argentině mnoho let a cítil, že ho Bůh vede, aby se přestěhoval do této nové oblasti služby. Celou svou silou toužil konat plodnou službu.

Přijel s velkým očekáváním, ale netrvalo dlouho a uvědomil si, že má před sebou velikou duchovní bitvu. Vypadalo to, že nepřítel má své pevnosti v různých částech města a mnoho pastorů a sborů vnímalo tento velký tlak.

Bratr Saavedra byl presbyterem Assemblies of God. Během řady návštěv ve sborech v Mendoze zjistil, že stejná situace je všude. V pohybu byla velká bitva a skutečně málo sborů rostlo s nějakou silou. Toto „duchovní prostředí“ ztěžovalo jeho práci pastora.

K situaci se začaly přidávat další faktory: přemíra aktivit (kromě toho, že byl pastorem a presbyterem, byl také předsedou organizace pastorů ve městě), vážná finanční situace, která ho trýznila, a nakonec nemoc a ztráta některých blízkých.

Tyto okolnosti vážně zasáhly i jeho rodinu. Ricardova manželka upadla do silné deprese. Už se s tak velkým tlakem nedokázala vyrovnat. Pastor Saavedra bydlel v budově sboru a marně se snažil svou manželku přesvědčit, aby šla dolů a zúčastnila se shromáždění. Chtěla zůstat jen o samotě. Měla sotva dost síly na to, aby se vypořádala se svými povinnostmi v domácnosti.

Velmi ho to odrazovalo a myslel si, že jeho služba skončila. Považoval za nemožné pokračovat s takovým problémem ve vlastní domácnosti, a tak se rozhodl, že nejlepší, co může udělat, je odejít ze sboru.

Odcestoval do Buenos Aires, aby se postaral o nějaké záležitosti, a mezitím přemítal o možnosti požádat o dovolenou od svého pastorátu. Nevěděl, že v Buenos Aires se začala vylévat Pánova sláva zaslíbená v knize Joel: „I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo.“ (Joel 2,28) V mnoha sborech jsme procházeli dobou duchovní obnovy. Nikdy předtím nebylo nic podobného. Bylo to prostě slavné.

Nějací dobří přátelé pastoru Saavedrovi v křesťanském knihkupectví řekli, co se děje, ale on se musel vrátit do Mendozy ještě téhož dne. Nicméně semínko v jeho srdci bylo zaseto.

Když Duch svatý začal skrze naši službu tak působit, byli jsme nuceni si každý čtvrtek pronajímat stadion pro šest tisíc lidí. Stadion patřící klubu Obras Sanitarias byl poblíž našeho sborového domu a umožňoval nám přijímat záplavu návštěvníků, kteří při každém shromáždění přeplňovali sál našeho sboru. Aby mohli navštívit naše shromáždění, museli lidé stát v řadě až dvě sta metrů dlouhé.

Tehdy se pastor Saavedra rozhodl vrátit se a zúčastnit se shromáždění, které jsme chystali uspořádat na stadionu. Když se loučil se svou manželkou, řekl: „To je

poslední věc, o kterou se pokouším." Ta cesta pro něho představovala poslední příležitost.

Jakmile toho večera dorazil na shromáždění a prošel branami stadionu, začal plakat. V Boží přítomnosti na něho náhle přišlo ohromné usvědčení z hříchu. Několik minut a dokonce hodin strávil v uctívání a chválách, ale nemohl přestat plakat.

Byl jsem tehdy na pódiu a sloužil Pánu obklopen slávou. Když jsem ho mezi zástupy poznal, požádal jsem ho, aby přišel dopředu, abychom se mohli modlit k Bohu za jeho život. A to, co se stalo, bylo jednoduše úžasné.

Bible učí, že kde je Duch Páně, tamje svoboda (2. Korintským3,17). Vpřítomnosti Boží slávy padají pouta a do životů lidí přichází svoboda a vítězství. Tu noc pastor Saavedra obdržel slovo od Boha. Jeho srdce naplnila svatá přítomnost. Cítil Boží slávu - stejnou slávu, která byla přítomna na hoře Sinaji, slávu, která se projevila v horní místnosti a vstoupila do srdcí učedníků o letnicích. Slávu, která otevřela brány vězení ve Filiprech, když Pavel a Síláš uctívali Pána, a slávu Božího Syna, která byla zjevena na ostrově Patmos - tatáž sláva začala naplňovat jeho život a obnovovat jej.

Když shromáždění skončilo, šel bratr Saavedra domů k jinému pastorovi, který byl jeho přítel, a tam zůstal na noc. Byl hluboce pohnut a zůstal ve stavu skutečné duchovního vytržení až do sedmi hodin následujícího večera. Když se vracel do své provincie, strávil tisíc kilometrů, které ho od Mendozy dělily, jako by byl v oblacích. Jakmile otevřel dveře svého domu, jeho žena si uvědomila, že se s ním něco stalo. „Ty nejsi stejný. Něco se s tebou stalo, něco se přihodilo," řekla.

Na druhý den byla neděle a měli mít hlavní shromáždění týdne. Když se pastor Saavedra postavil za kazatelnu, věděl, že do jeho sboru přišlo vítězství. Měli nádherné chválící shromáždění. Mezi bratry a sestry proniklo obnovení. Mnoho členů sboru za ním přišlo a řeklo: „Pastore, vy jste dnes úplně jiný." A byla to pravda.

Na tomto shromáždění „olej" Ducha svatého slavným způsobem uzdravil rány, které jeho manželka měla ve svém srdci. Uzdravení Ducha bylo tak silné, že se začala radovat vPánu, a to způsobem, jakým se neradovala dlouhé měsíce. Byl to zázrak! Tato zkušenost pokračovala přes šest hodin. Její deprese byla zcela přemožena.

Tu noc nemohla spát. Na rozdíl od mnoha lidí, kteří dnes nemohou spát kvůli tomu, že jejich mysl je rozrušena bolestí a problémy, nemohla spát kvůli

radosti, kterou cítila. Modlila se: „Duchu svatý, dál pracuj v hloubi mého srdce." Na druhý den to byla jiná žena. Změnila se ve všech ohledech. Skončilo období porážky a sbor naplnilo slavné působení Ducha svatého. Začalo být vidět zaslíbení z Nehemjáše 8,10: „Radost z Hospodina bude vaší záštitou."

Pastora Saavedru a jeho manželku dnes Pán v Mendoze úžasně používá. Sbor, který dlouhou dobu zdolávala krutá duchovní bitva, nyní dýchá ovzduší vítězství. Vzrostl počet jeho členů a založili i nové sbory.

Chválíme Boha za to, že vylil své pomazání, aby „obvázal rány zkroušených srdcem"! Jako výsledek tohoto vítězného období mě všichni pastoři v Mendoze - které obdivuji, protože tvoří úžasnou skupinu - pozvali uspořádat tažení. Bylo tam takové očekávání a

takový hlad po Pánu, že si sbory v Mendoze poprvé pronajaly fotbalový stadion, na kterém se v roce 1978 konalo mistrovství světa. Na tomto slavném stadionu oslavovalo pod širým nebem čtrnáct tisíc bratrů a sester Kristovo vítězství.

Byl to nezapomenutelný večer. Děly se zázraky a uzdravení, lidé znovu dostávali radost a převládal pocit vítězství. Ještě o půl druhé ráno pod velmi chladnou oblohou uctívaly Boha tisíce lidí. Protože jsme byli poblíž pohoří Kordillery, začal pršet mrznoucí déšť s mokrým sněhem, a přesto všichni zůstali na svých místech a chválili Boha.

Když se účastním takových úžasných shromáždění a vidím zástupy lidí, jak se obracejí ke Kristu, nemohu nemyslet s vděčností na všechny misionáře, kteří přišli do naší země. Dnes vidíme výsledky toho, co se slzami zasévali. Šíře Božího díla je neomezená. Moje služba, která dnes sahá ke všem národům je jedním z plodů bratrů a sester, kteří opustili své země a přišli zasévat do této tvrdé půdy.

Toužím po tom, aby přítomnost Ducha svatého působila v našich životech víc a víc a abychom byli svědky věcí, které jsme si nikdy nepředstavovali.

Jděte kupředu! Bůh vás chce pomazat, aby naplnil své záměry. Je mou touhou, aby váš život jevil známky ovoce Ducha svatého, svatosti a oddanosti Bohu. Kéž by váš život byl svědectvím o Pánově moci a obnovení.

Chcete to?

Jděte kupředu, protože toto je vaše chvíle! Je to vaše hodina!

7. Zvykli jste si na Boží slávu?

Jsou znaky, které charakterizují skutečné probuzení v obecné rovině, ale skutečné probuzení musí začít u *tebe*. To se nestane okamžitě. Je to proces, vztah s Bohem, a o tom se chci s vámi sdílet.

Ve Skutcích apoštolů se vypráví o zkušenostech hrstky mužů, kteří byli zcela proměněni Duchem svatým. Jedním z nich je Petr. Co se o tomto apoštolovi už neřeklo! Kazatelé se velmi snažili zdůrazňovat jeho ctnosti a nedostatky podle biblického hlediska. Avšak rád bych zdůraznil, co o něm řekl sám Pán Ježíš Kristus, když ho povolal, aby byl jeho učedníkem: „Ježíš na něj pohleděl a řekl: ‚Ty jsi Šimon, syn Janův; budeš se jmenovat Kéfas (což se překládá: Petr).‘ ” (Jan 1,42)

Hned od začátku biblická historie odráží prorocký charakter jmen mezi Izraelským lidem. Na rozdíl od našich kultur, ve kterých má jméno zřídka někdy nějaký význam, Židé používali jména, která byla každému naprosto jasná. Jméno Abraham (1. Mojžíšova 17,5) znamená doslova „otec množství“. Bůh mu toto jméno dal před narozením Izáka. Všichni, i když tomu nevěřili a dělali si z něho legraci, mu říkali „otec množství“, když ho nazývali jeho jménem „Abraham“.

V jiných případech jména poukazovala na okolnosti narození. Jaebes (1. Paralipomenon 4,9-10) dostal jméno, která znamená „trápení“. Dokážete si představit, že by vám každý říkal „trápení“. Jeho matka ho tak pojmenovala, protože řekla: „Porodila jsem ho s trápením.“ Nicméně Jaebes překonal protivensství obsažené v jeho jménu a Bible říká, že „byl váženější než jeho bratři“.

Náš Pán Ježíš Kristus dostal prorocky mesiášské jméno „Immanuel“ (Izajáš 7,14), které znamená „Bůh s námi“.

Povahou impulzivní a nestálý rybář Šimon měl dostat nové jméno: „Kéfas“ nebo „Petr“, což znamená „skála“. Tento muž v době, kdy ho Pán povolal, a také během několika prvních let své služby vypadal spíše jako třtina než skála. Jeho proměnlivý temperament a nestálá víra měly velmi málo společného s pevností a trvalostí kamene. A přesto Ježíš, očima víry, Petrovi řekl: „Už nebudeš třtina“ (něco slabého, snadno ohýbatelného, co se klátí podle toho, jak vítr zafouká). Budeš nazýván „skála“ (něco pevného a silného). Jak je nádherné, že nás Pán vidí takto! „Povolává to, co není, jako by bylo.“ (Římanům 4,17 NS)

Jak k tomuto procesu v našich životech dochází? Jak jsme my proměňováni z třtiny ve skálu? Chci to objasnit, protože je to velmi důležitý bod.

Mluvíme o procesu v každém životě, o osobním vztahu s Bohem. Nevěřím v náhlé proměny absolutním způsobem. Boží muže a ženy neproměňují ani násilné ani prudké změny. Je to *proces* proměny, proces vztahu.

Tento proces vidíme na jednom z příkladů, které Ježíš bral z každodenního života ve svých podobenstvích o království. Z podobenství o rozséváči (Matouš 13) je docela

zřejmé, že Boží zjevení je postupné. Semeno (Boží slovo) musí padnout do dobré země, která je řádně prokypřená a připravená, aby ho přijala. Pak semeno ve svém čase umírá, dále se otevře, později vyklíčí zárodek a nakonec se objeví plod. To není okamžitý proces.

Duchovní růst neprobíhá s rychlostí moderního života. Žijeme v čase rychlosti: instantní káva, rychlé jídlo... Všechno musí být rychle. Ale na Boží cestě řídí časy Bůh. Nejsou tam žádné zkratky. Protože duchovní růst, jako každý jiný růst, je proces dozrávání, V Božím království se nenarodíme jako dospělí, ale jako děti, a pak začínáme růst jako děti v péči nebeského Otce (Efezským 4,14 -16; 1. Korintským 3,1; Židům 5,13 -14; 1. Janův 1,12 -13). Tento proces vidíme znázorněn na obraze hlíny v rukou hrnčíře v Je-remjáši 18,1 - 6. Zde je nám řečeno, že mezi Bohem a jeho lidem je vztah, jímž Bůh postupně působí. Prostřednictvím Ducha svatého nás tvaruje podle vzoru, kterým je Ježíš Kristus. Ne, my nejsme jako laciná bižuterie, imitace dobrého šperku, jejíž výroba netrvá dlouho. Jsme jako diamanty, které pod zemí prochází dlouhým procesem.

V mém vlastním případě to byl pomalý proces. Někdo si myslí, že když navštíví nějaké shromáždění nebo když na něho vloží ruce pastor, tak se jeho život změní. V některých případech to může být. Není pochyb, že Bůh může použít jiné služebníky, aby dokončil dílo, které v našich srdcích koná. Ale v mém případě tomu tak nebylo. Musel jsem projít dlouhými obdobími Božího jednání, čekání, přípravy a pokoření, které mne uhnětlý k tomu období, které dnes prožívám.

Ať už v našem chození s Pánem procházíme jakýmkoliv údobím, je podstatný rozdíl mezi tím, když jsme naplněni Duchem svatým, a když Duchem svatým naplnění nejsme. Petr procházel obdobím klopýtání, porážky a nejistoty, ale Ježíš zaslíbil jemu i ostatním učedníkům, že až na ně sestoupí Duch svatý, přijmou moc a budou jeho svědky. Toto zaslíbení se v horní místnosti stalo skutečností. Byli právě tam, když byl Petr s ostatními naplněn Duchem svatým. Petr prožíval tu úžasnou zkušenost, když „náhle se strhl hukot z nebe, jako když se žene prudký víchř, a naplnil celý dům, kde byli. A ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, rozdělily se a na každém z nich spočinul jeden; všichni byli naplněni Duchem svatým" (Skutky 2,2 - 4). Tato zkušenost s Duchem svatým od té chvíle poznamenala jeho život.

Petr chodil s Ježíšem tři roky. Prožil s Pánem nejslavnější chvíle jeho služby. Byl svědkem toho, jak uzdravil slepého a utišil bouři. Když se však měl za Krista postavit, zapřel ho. Ale když v horní místnosti přijal zaslíbení, plnost Ducha mu umožnila stát se věrným svědkem.

Ponaučení je jasné. Neměníme se proto, že jsme byli svědky zázraků a divů, ani proto, že navštěvujeme úžasné shromáždění. Opravdu proměnit nás může jedině zkušenost horní místnosti - a tou je osobní zkušenost s Kristem, prostřednictvím jeho Ducha.

Máme jít tam, kde skutečně je Kristus. Máme jít k našemu Spasiteli a Pomocníkovi. To je skutečná touha, která vyvěrá z našeho srdce. To vyjadřuje Žalm 42: „Má duše dychtí po tobě, Bože!" Jsme na tomto světě, abychom hledali Krista. A ten, kdo nás přivádí do Pánovy přítomnosti - protože ho zná a je s námi, aby ho oslavil - je Duch Kristův.

Pán Ježíš, který byl kvůli Otcově lásce poslán na tento svět, na nás v současnosti vyhlásil tento zaslíbený pozdní déšť: „...v posledních dnech, praví Bůh, sešlu svého Ducha na všechny lidi." (Skutky 2,17) O tom chceme svědčit v této knize.

Zvykli jste si na Boží slávu?

Již v osmdesátých letech v Argentině Bůh pozvedl slavného a velkého evangelistu, o kterém jsem již psal - Carlose Annacondiu. Pán skrze jeho službu vykonal velké zázraky, které doprovázely kázání slova.

Ale časem začalo být zřejmé, že je před námi velké nebezpečí. Po tomto desetiletí mnoho bratrů a sester, kteří byli svědky nadpřirozených projevů v životě a službě pastora Annacondii, nyní reagovalo jiným způsobem. Poté, co plakali, když viděli obrácení a zázraky, po tom, co strávili celé noci, kdy nebyli schopni usnout a přemýšleli o zástupech, které přicházely ke Kristovým nohám, se zdálo, že ztratili zájem.

Sám bratr Annacondia mi řekl, že mnozí z těch, kdo kdysi podporovali jeho tažení, to už nedělají se stejným zájmem. Proč? Protože si navykli na nadpřirozené. Ke změnám nedochází jednoduše výsledkem toho, že je člověk svědkem zázraků a divů.

Nedošlo k nim v případě vojáků, kteří šli zatknout Ježíše. Když Pána našli a on řekl: „Já jsem to," padli na zem. Ale pak vstali a ukřižovali ho. To je velmi stará tendence.

Ke změnám nedošlo ani v případě Izraele. O bolestném okamžiku v historii Izraele hovoří 32. kapitola 2. Mojžíšovy. Vidíme, jak se Izraelci obrátili zády k Bohu a spáchali hrozný hřích modlářství, když si k uctívání vyrobili zlatého býčka. Jen tři měsíce uplynuly od chvíle, kdy opustili Egypt „mocnou rukou". Opustili zemi otroctví a viděli, jak se vody Rudého moře rozdělily, aby mohli projít po suché zemi. Den za dnem navíc viděli oblakový a ohnivý sloup, manu z nebe, která se objevovala každé ráno za jejich dveřmi, i vodu, která na Boží příkaz vytryskla ze skály. Byly to úžasné zázraky a projevy Boží moci. Lid žil na dotek s nadpřirozenem každý den.

Ve 2. Mojžíšově 19 vidíme, že Bůh se lidu zjevil na hoře Sinaji: „Když nadešel třetí den a nastalo jitro, hřmělo a blýskalo se, na hoře byl těžký oblak a zazněl velmi pronikavý zvuk polnice. Všechnen lid, který byl v táboře, se třásl." (2. Mojžíšova 19,16)

Později se strachem a třesením řekli: „Bůh ať s námi nemluví, abychom nezemřeli." (2. Mojžíšova 20,19) To se stalo jen padesát dní po tom, co opustili Egypt.

A pak došlo k něčemu neuvěřitelnému. Jen několik dnů - a lid si dělá zlatého býčka, aby se mu klaněl!

Jak je možné, že lid - jen tři měsíce po tom, co opustil Egypt a viděl tolik zázraků a divů - mohl opustit Boha a spáchat strašný hřích modlářství?

Už jste se nad tím někdy zamysleli? Rád bych na tuto otázku nabídl **tři odpovědi**.

1. Navykli si na nadpřirozené a na Boží slávu

Ve 2. Mojžíšově 19 lid prokázal uctívou bázeň v přítomnosti Boží slávy na hoře Sinaji. Byli tím zasaženi. Ale pak si na to začali zvykat a být lhostejní. Snad si řekli: „Tohle vidíme každý den.“ A dříve než Mojžíš sestoupil z hory, opustili svou víru.

2. Brali Boží slovo na lehkou váhu

Bůh jim řekl: „Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře anebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. (2. Mojžíšova 20,3-4) Oni však zhřešili, protože Boží slovo vazné.

3. Nerozvíjeli osobní vztah s Bohem

Podle důrazů, které Mojžíš položil v 5. Mojžíšově, vidíme, že Izraelci zklamali ve své lásce k Bohu (5. Mojžíšova 6,5; 7,9; 10,12; 11,1; 13,3; 30,16). Říkali Mojžíšovi: „Mluv s Bohem, řekni mu a požádej ho.“ Nesnažili se sami navázat osobní vztah s Bohem.

Odmítněme žít vypůjčenou vírou. Nespolehejme na ostatní. Je to náš osobní vztah s Bohem, naše láska a naše osobní hledání, které se nakonec počítají. Nyní je chvíle, kdy od nás Bůh žádá, abychom ho více hledali a abychom hladověli a žíznilo po jeho přítomnosti. V tomto chození s ním zakusíme úžasné změny.

Pokud hledáme Pána, naplní nás svým Duchem. Řekne nám, jako řekl Petrovi: „I kdybys mne zklamal, i kdyby ses cítil slabý já tě pozvednu a budeš jako skála!“

Dvě klíčové stránky

Probuzení musí začít ve vašem vlastním životě. Jsou však dvě věci, které za vás nikdo nemůže udělat: (1) mít víru a (2) hladovět po Bohu.. Tato jednoduchá vodítka nám umožňují zakoušet vítězný křesťanský život. Boží slovo nás učí, že to byly cesty, po kterých šli ti, kdo nás předcházeli, a tak dostali svou odměnu.

Mít víru znamená poslouchat Boha

Znamená to být naplněn jeho vírou a věřit jeho slovu, věřit všemu, co nám zaslubuje. Jak můžete vidět, lid Izraele neustále zapomínal na zaslíbení, která jim Bůh dal. V Žahnu 105 čteme o slavných divech, které mezi nimi Bůh učinil, a pak nám Žalm 106 říká, jaký postoj lidé zaujali: „Zapomněli na Boha, svou spásu, který v Egyptě konal tak velké věci, v zemi Chámově úžasné divy, bázeň vzbuzující činy u Rákosového moře.“ (Žalm 106,21 - 22)

Knihy Židům nám říká, že ztratili zemi „pro svou nevěru“ (Židům3,19). Víra je charakteristickým znakem každého Božího muže a ženy. „Bez víry není možné zalíbit se Bohu.“ (Židům 11,6) Když jsme vyjádřili naši víru v jeho dílo a ve spravedlnost, kterou pro nás získal na golgotském kříži, dostali jsme věčný život. Tak začal náš

křesťanský život a tak by měl pokračovat.

Když jsem se osobně setkal s Pánem, otevřel jsem mu své srdce a řekl: „Pane, pokud mě skutečně miluješ a staráš se o mne, přijď do mého srdce.“ A on do mého života vstoupil! Od toho prvního okamžiku jsem viděl svět v jiném světle. Díval jsem se na stromy i lidi jinýma očima. Narodil jsem se znovu... Ale toto nové narození mě vybízelo k dosažení nových cílů, k učinění nových kroků a k pokračování do nových období. V tomto úžasném životě víry mne Pán povolal, abych zdolal hory, které jsem si nikdy nepředstavoval, abych byl s ním.

Hladověť znamená toužit po naplnění Bohem

Aby člověk byl pomazaný křesťan plný požehnání, musí „hladověť a žíznit po spravedlnosti“ (Matouš 5,6). Ježíš řekl: „Blahoslavení ti, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti“, což znamená hladověť po Kristu, hladověť po životě, jakým žil on. To je možné, když se království stane skutečností v našem způsobu života, ve způsobu, jakým vychováváme děti, ve způsobu, jakým se chováme ve společnosti. Je to zviditelněná víra - ve velmi konkrétním smyslu.

Hlad a touha hledat Boží slávu ve větším měřítku mě přiměly, abych jeho tvář hledal celým svým srdcem. Právě tak jsem v roce 1992 zakusil mocný proud toho, který byl ve mně.

Mnoho lidí se domnívá, že když přijímají od Boha, přijímají zvenčí. Ale Ježíš jasně učil, že proudy živé vody jsou uvnitř nás (Jan 7,38). Kromě toho Ježíš řekl, že proudy živé vody poplynou „z [našeho] nitra“. Slovo nás učí, že ten, který je v nás, je větší než ten, který je ve světě (1 Janův 4,4).

Je v nás zřídlo, uzavřený život či řeka držená uvnitř. Aby z něho mohla vyvěrat voda, potřebujeme být zlomem, pokořeni a zcela spoléhat na Pána.

Bůh nás v těchto dobách volá, abychom byli nespokojeni právě tak, jako chudý člověk, který říká: „Pane, potřebuji tě. Nejsem spokojen s tím, co mám. Chci od tebe více, chci více tvé přítomnosti. Ještě nejsem spokojen, protože vím, že jsem přijal jen malý kousek velkého oceánu.“

Abyste pochopili tento bod, představte si na chvíli, že přijdete k oceánu, který je nejbliž vašemu domovu, a že hrníčkem naberete malé množství vody. Takový je rozdíl, který existuje mezi tím, co o Bohu víme, a tím, kdo on sám je. Malé množství ve velkém oceánu.

Nikdy nezapomeň na tyto dvě stránky: *vím* a *hlad po Bohu*, protože probuzení musí začít ve tvém vlastním srdci.

Na cestě k velkému probuzení

Na mnoha místech, která navštěvuji, se mne lidé ptají: „Je to probuzení? Jak vy sám rozumíte pojmu probuzení?“ Chtěl bych nabídnout určité vysvětlení této věci.

Během těchto velmi intenzivních tří let jsme pozorovali mnoho strhujících projevů

působení Ducha svatého. Ale nedávno Bůh zjevil mému srdci svou vůli pro církve v těchto dobách: Církev se musí vrátit „ke starým stezkám“. Jeremjáš 6,16 (KP) říká: „Takto říkával Hospodin: Zastavte se na cestách, a pohleďte, a vyptejte se na stezky staré, která jest cesta dobrá, i chodte po ní, a naleznete odpočnutí duši své.“ Máme se vrátit, „zastavit“ a prozkoumat naše cesty, „vyptat se“ a „chodit“. To znamená jít zpátky k základním principům Božího slova.

Pokud se obrátíme k prvním kapitolám Nového zákona, najdeme základní přikázání Pána Ježíše, principy, které podpíraly probuzení prožívané novozákonní církví a která zůstávají dodnes.

Tyto „stezky staré“, které bychom nikdy neměli ztratit ze zřetele, sestávají z kázání ryzího a upřímného pokání, které musí před Bohem vyjádřit každý křesťan. Mimo různých projevů Ducha svatého, kterých jsme byli svědky (lidé padající skrze Boží moc a hodiny zůstávající pod přítomností Ducha svatého; celé stadiony radující se z této zkušenosti; lidé tančící a jásající v přítomnosti Pána), musíme najít to, co nás skutečně vede k Bohu: skutečné setkání, které plodí pokání a vyznání hříchů. Ježíš volal lidi k pokání a pak k poslušnosti, která je ovocem pokání.

Prvním projevem této poslušnosti je křest ve vodě a pak přichází křest v Duchu svatém, který předvídal Jan Křtitel: „ten, který přichází za mnou, vás bude křtít Duchem svatým a ohněm.“ (Matouš 3,11) Jak můžeme vidět, Boží slovo používá oheň jako symbol pro Ducha svatého. Oheň, který očisťuje, stravuje a proměňuje.

Můžeme a nemusíme padat, můžeme a nemusíme se třást, můžeme a nemusíme se smát, ale nic z toho nás nezmění. Přijímáme tu skutečnost, že Bůh působí tímto způsobem, ale nesmíme na tyto projevy upnout naše zraky. To, co nás změní, je oheň, který byl v apoštolech, oheň, který se snesl o letnicích - tentýž oheň, který byl v životě učedníků.

Tento oheň a láska byly v Jeremjášovi, když řekl: „Ale jest v srdci mém jako oheň hořící, zavřený v kostech mých, jehož snažuje se zdržeti, však nemohu.“ (Jeremjáš 20,9 KP)

Tento hořící oheň nás vrací na dávné stezky, k první lásce, k pocitu úcty a bázně vůči svatým věcem.

Znamení Ducha svatého (Marek 16,17-18) nesmí přesahovat tento rámec a pokud tomu tak je, doporučoval bych je nezastavovat. I když nás některá udivují, vyskytovala se při téměř každém probuzení z Ducha svatého.

Nedávno jsem na toto téma četl výborné knihy. John White říká: „Ironií probuzení je, že po nich lidé touží v dobách neplodnosti,- ale velmi často jim kladou odpor a bojí se jich, když přijdou.“

Mnoho let jsme se modlili, aby nám Bůh seslal probuzení. Bylo by tedy moudré nechat jej konat svou práci svým způsobem.

Jsme uprostřed probuzení? Věřím, že jsme se dostali do úvodního stadia; že jsme ve stavu probuzení církve, kdy si uvědomujeme, že Pán je v nás mocnou a slavnou skutečností, která je nám zjevována, když ho uctíváme. V tomto smyslu se Boží sláva

projevuje hmatatelným způsobem ve všech částech světa.

Ke skutečnému probuzení však dochází, když si společnost začne uvědomovat, že Kristus žije. Z hlediska tohoto uvědomění pak dochází k rozhodnutím, která uznávají, že on je Pán pánů. Ovoce tohoto působení by nás vždy mělo vést k myšlení směrem ven k duším, které hynou. Nemělo by se omezovat jen na různé projevy, uzdravování, zázraky a divy. Naopak, mělo by v křesťanech způsobovat touhu modlit se za ztracené duše, aby se obrátily k Pánu Ježíši Kristu.

Zde je tedy klíč, konečný záměr Božího plánu pro tyto dny: aby každý jazyk, národ a kmen měl příležitost slyšet a vidět živou a mocnou církev, která hlásá evangelium.

Dobré studium různých období historie ukazuje, že probuzení přichází jako důsledek Božího milosrdenství. Přitahuje naši pozornost, abychom viděli Boží osobu. Pak si uvědomujeme, že Pán je více než naše náboženské rutiny a tradice.

Někteří lidé nemusí být ochotni přijmout skutečnost, že aniž bychom ztratili náš kristocentrický a biblický základ, musíme být otevření možnosti, že nás Bůh může svou proměňující mocí překvapit. Na prvním místě Bůh začíná u církve. Pamatujte, že Pán učedníky nejdříve připravil, dechl na ně a pak je nechal čekat v horní místnosti. Nakonec je poslal do nejzazších částí země s mocným evangeliem jeho slova. Přesně to se děje dnes. Pán připravuje svou církev, obnovuje ji v tom smyslu, že v ní působí pocit vášně a lásky pro Ježíše. Obnovuje některé základní body a zdůrazňuje skutečného ducha svatosti a pravdy.

V poslední době jsem viděl větší zájem o čtení a studium Písma a zájem o lepší pochopení a poznání Boha. Boží moc přinesla větší míru lásky k Bohu a ke ztracenému lidstvu.

Když se ohlédneme za velkými probuzeními v minulosti, jako bylo například probuzení, na kterém se podílel Jonathan Edwards, zjistíme, že kazatele přiměla hluboká vášně pro ztracené duše, aby prosili a plakali za celá města. Pak pořádali kampaně a tisíce a tisíce přicházely k Pánovým nohám. Když je na postupu probuzení z Ducha svatého, když existuje hlad po Božím Duchu, pak to působí obnovenou lásku k Bohu a ke ztraceným duším.

Dalším znamením Božího navštívení svého lidu je duchovní pravomoc, kterou je církev obdařena. Nikdy předtím jsem neviděl církev tak silnou a v takovém vítězném postavení. Už se nebojíme sil zla; začínáme vidět a chápat, že Ježíš Kristus je ten, který zvítězil a dal nám moc nad říší nepřítelů. Toto vylití svatého Ducha nás v oblasti duchovní autority posílilo a posiluje.

Probuzení, jak je zřejmé, je víc, než znamení, svědectví, rozmanité projevy a zázraky. Je něco mnohem podstatnějšího: je to hlad po hledání Boha, je to spasení zástupů.

V argentinské Patagonii v provincii Rio Negro je malé město čítající asi šest tisíc obyvatel, které se jmenuje Ingeniero Jacobazzi. V tomto městě nedaleko od San Carlos de Bariloche (nádherného místa obklopeného

horami, lesy a jezery) mnoho let sloužil pastor Pedro Sepúvela. Jeho služba je dobrým příkladem toho, jak by se mělo přenášet Boží pomazání, a úžasných věcí,

které dělal pro ztracené.

Pastor Sepúvelda byl jedním z mnoha pastorů, kteří cestovali do Buenos Aires, když nás Pán v roce 1992 navštívil tak slavným způsobem. 12. října 1992 dorazil na stadion klubu Obras Sanitarias. Byl to skutečně nesmírně překvapivý den. Pána přišlo hledat tolik lidí, že jsme museli uspořádat dvě setkání, a dokonce potom se někteří nemohli dostat dovnitř. Od časného rána přijížděly delegace z celé země. Jejich autobusy blokovaly ulice, a když čekali, aby se mohli zúčastnit shromáždění, vytvářeli až půl kilometrů dlouhé fronty. Takový byl hlad po Bohu!

Bratr Sepúvelda se zúčastnil setkání, radoval se z Boží slávy a pil z Ducha svatého, který s takovou svobodou působil. Pak odešel nasycen atmosférou vítězství a se zvednutým duchovním „stropem“.

Časně v neděli ráno se vrátil se do Ingeniero Jacobazzi. Toho dne bylo shromáždění skutečnou oslavou. Po čtyři intenzivní hodiny se radovali v Boží přítomnosti. Bylo to prostě úžasné! Z jeho nitra proudily řeky živé vody a celý sbor cítil, že je obnovován.

Během shromáždění vyzval všechny mladé lidi, aby přišli dopředu, aby se za každého z nich mohl modlit. V atmosféře slávy pak dvě dlouhé řady mladých lidí se zavřenýma očima čekaly na Pánovo požehnání. Úžasné bylo, že pastor se dostal jen k tomu, aby vložil ruce na prvního člověka v řadě - a tu celá řada padla pod Boží přítomností!

Mladí lidé z toho sboru byly naplněni Duchem. První láska se pro ně stala velmi skutečná: chtěli se modlit, číst slovo, kázat. Jen za pět měsíců se skupina mladých lidí ztrojnásobila!

Zdvojnásobení počtu členů sboru trvalo jen dva roky. Nárůst byl takový, že nyní je patnáct procent obyvatel obrácených ke Kristu a navštěvují tento sbor! Pastor Sepúvelda pořádal setkání na stadionech, kde bylo přítomno třicet procent obyvatel. Vliv sboru měl za následek to, že několik jeho členů zastává důležitá místa ve správě města. Ingeniero Jacobazzi bez pochyby ví, že Kristus žije! Bůh také použil onoho pastora, aby oživil ostatní sbory v oblasti a také v Chile.

Je čas se otevřít a nechat Pána seslat svůj jarní i podzimní déšť na naše životy. Je čas, jak říká Jan 14,12, kdy také my máme dělat věci, které dělal on, kdy se máme snažit následovat Ježíšovy plány a kdy máme žít v nádherně jednotě, za kterou se v 17. kapitole Janova evangelia Ježíš modlil k Otci.

8. Ke slavné dimenzi

Když jsem prožil taková slavná setkání s Bohem, jak o samotě tak ve společnosti tisíců bratrů a sester; když jsem byl svědkem jeho moci a objevil jsem, že mě může použít jako nádobu ke své cti, ptal jsem se Pána: „A teď, Pane, jaký je další krok?“ A Pán mne vedl ke svému slovu. Ukázal mi potřebu udržovat planoucí oheň Ducha svatého a potřebu řídit se při tom biblickými vodítky. Pak ve mně vyvolal obnovený hlad po vnímání jeho slávy a po zkušenosti, o které Ozeáš 6,3 říká: „Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat. Jako jitřenka, tak jistě on vyjde. Přijde k nám jako přívaly dešťů a jako jarní déšť, jenž svlažuje zemi.“

Vědci, kteří zkoumají vesmír, jsou překvapeni zjištěním, že - jak říká Bible - hvězdy jsou nesčetné. Pořád objevují nové! Kdykoliv prodlouží svůj dohled, zjišťují skutečnost, že jejich hledání neskončilo. A tak je to s námi tváří v tvář nesrovnatelné Boží velikosti; čím více se k němu přibližujeme, tím více nás jeho sláva překvapuje. Voláme: „Pane, stále tě potřebuji znát lépe! Hladovím po tobě!“

Boží sláva je plně zjevena v Ježíši Kristu, Božím Synu. „On je září jeho slávy a otiskem jeho podstaty.“ (Židům 1,3 NS) Ale Bůh se nám chce dnes zjevit více než včera. Prorok Abakuk oznámil, že „země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře“ (2,14). Toto poznání do velké závisí na našem osobní hledání.

Skloňme se před ním v uctívání, pátrejme po něm v jeho slovu, rozvíjejme naše přátelství, a jako důsledek přítomnosti Ducha svatého se jeho sláva stane skutečností v našich životech.

Potřeba vidět jeho slávu

Možná se domníváte, že touha žít v takové slavné dimenzi je utopickým ideálem, planým mysticismem nebo pouhým apelováním na city. Nemůže být nic vzdálenějšího od reality! *Je to největší potřeba našich životů!* Byli jsme zachráněni, když jsme slyšeli evangelium a přijali od Ducha svatého světlo, abychom na tváři Ježíše Krista viděli odraz Boží slávy.

Boží slovo ukazuje, že být ve spojení s jeho slávou znamená být ve spojení s Bohem samotným. „Neboť Bůh, který řekl ‚ze tmy ať zazáří světlo‘, osvětlil naše srdce, aby nám dal poznat světlo své slávy ve tváři Kristově.“ (2. Korintským 4,6)

Právě tehdy, když hledáme velmi úzký a důvěrný vztah s ním a když jsme vystaveni jeho slovu, nám Duch svatý ukazuje Boží tvář, jeho slávu a prožíváme proměnu. Jak říká 2. Korintským 3,18: „Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě to vše mocí Ducha Páně.“

Potřebujeme vidět a cítit Boží slávu! Setkání s Boží slávou nás mocně proměňuje. Proto žalmista volal:

*Bože, tys Bůh můj!
Hledám tě za úsvitu,
má duše po tobě žízní.
Mé tělo touhou po tobě hyne
ve vyschlé, prahnoucí, bezvodé zemi.
Proto tě vyhlížím ve svatyni, chci spatřit tvoji sílu a slávu;
tvé milosrdenství je lepší než život,
mé rty tě chválí zpěvem.
Proto ti žehnám po celý život,
v tvém jménu pozvedám dlaně.
(Žalm 63,1-4)*

Boží tvář

Jednoho dne Mojžíš otevřel své srdce před Bohem a z hlubin své touhy mu řekl: „Dovol mi spatřit tvou slávu!“ (2. Mojžíšova 33,18) Mojžíš se radoval s jedinečného vztahu se svým Stvořitelem. Žádný jiný příslušník lidu Izraele neznal takové obecenství. Na vrcholu hory Sinaj Mojžíš prožíval neobvyklá setkání s Bohem. Viděl zázraky a divy. Ale jeho srdce si přálo vidět samotného Boha. Toužil po plném poznání jeho slávy.

Hospodin odpověděl: „Nemůžeš spatřit mou tvář, neboť člověk mě nesmí spatřit, má-li zůstat naživu.“ Během důvěrného rozhovoru, ke kterému máme jako Boží děti všichni přístup, je vidět na jeho tváři slavná Boží plnost. Mojžíš se musel spokojit s pohledem „zezadu“ (2. Mojžíšova 3,23); bylo mu dáno jen částečné zjevení Boží slávy. Ještě nebyla obětována dokonalá oběť, která by umožňovala dokonalé a svobodné společenství s všemocným Bohem. A přesto toto vidění Mojžíše proměnilo. Jeho tvář zářila slávou. „Když pak Mojžíš sestupoval z hory Sinaje, měl při sestupu z hory desky svědectví v rukou. Mojžíš nevěděl, že mu *od rozhovoru s Hospodinem* září kůže na tváři.“ (2. Mojžíšova 34,29 kurzíva přidána)

Mojžíš se jen trochu dotkl Boží slávy a měl takový účinek na lidi, že ho ve strachu žádali, aby si tvář zakryl.

Když Petr a Jan s pomazáním Ducha hájili Kristovu věc před radou, způsobili u těch mužů velký údiv. Jaká odvaha! Jaká moudrost! Ale nejúžasnější bylo, že si lidé uvědomili, že „jsou to ti, kteří bývali s Ježíšem.“ (Skutky 4,13)

Nenastal čas, aby nás lidé viděli a říkali totéž? Jako Boží děti můžeme mít vliv na tento svět, budeme-li trávit čas v přítomnosti Boží slávy. Boží slávu je možné najít na tváři Ježíše Krista. Neměli bychom se ji snažit získat?

Bůh nad vámi chce rozjasnit svou tvář. To prohlašuje kněžské požehnání, které Bůh ustanovil pro svůj lid: „Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad

tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí ; k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem." (4. Mojžíšova 6,24 - 26)

Žalmista volal: „Pospěš, odpověz mi, Hospodine, můj duch dokonává, neukryvej přede mnou svou tvář, nebo se budu podobat těm, kdo sestupují v jámu." (Žalm 143,7) Když postrádáme jeho přítomnost, máme pocit, že už umíráme. Jak prázdné jsou naše životy, když v nich není společenství s Bohem. Ale když nad námi Bůh rozjasní svou tvář, přestávají být slova potřebná. V hlubokém tichu rozjímáme o jeho nádheře, jeho sláva nás obklopuje a ozařuje naše tváře a nacházíme se na svaté půdě. Není divu, že žalmista volal:

O jedno jsem prosil Hospodina

a jen o to budu usilovat:

abych v domě Hospodinově směl bydlet po všechny dny, co živ budu,

abych patřil na Hospodinovu vlídnost

a zpytoval jeho vůli v chrámu.

Mé srdce si opakuje tvoji výzvu: „Hledejte mou tvář." Hospodine, tvář tvou hledám. (Žalm 27,4.8)

Naše reakce na jeho slávu

Když se projevuje Boží sláva, *žádná* lidská bytost si toho nemůže nevšimnout. Celé naše křehké bytí reaguje na jeho přítomnost. Taková byla zkušenost Jana: „Když jsem ho spatřil, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý." (Zjevení 1,17)

Daniel o této zkušenosti vypovídá: „Zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, ale nezůstala ve mně síla. Velebnost mé tváře se změnila a byla zcela porušena; nezachoval jsem si sílu. Slyšel jsem zvuk jeho slov a jak jsem zvuk jeho slov uslyšel, přišly na mě mrákoty a padl jsem na tvář, totiž tváří na zem." (Daniel 10,8-9)

I Abakuk byl nesmírně pohnut - pohledem na Boží svatost: „Uslyšel jsem o tom a celý se třesu, chci se ozvat a rty se mi chvějí; jakoby kostižer zachvátil mé kosti, podlamují se pode mnou nohy." (Abakuk 3,16)

Když jsme tváří v tvář Boží slávě, mohou být naše reakce různé. Pastor Donald Exley při návštěvě našeho sboru kázal **o třech z těchto reakcí**, které se mohou dostavit:

1. Svatá a uctivá bázeň

Zjevení Boží svatosti nás vede k tomu, abychom se před ním pokořili. Jeho sláva působí, že si uvědomujeme hlubokou propast mezi charakterem jeho a naším. Když o tom přemítáme, jsme nuceni zvolat: „Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů." (Izajáš 6,5) Také Mojžíš řekl: „Třesu se hrůzou a děsem." (Židům 12,21)

Na jednom našem shromáždění se projevila samotná Pánova sláva. Jeho přítomnost

byla velmi silná. V tu chvíli bylo velmi těžké popsat, co se děje. (Jak může člověk vysvětlit slávu?) Pastor, který nás navštívil, se účastnil shromáždění se svou dcerou, mladou ženou, která se zasvětila Pánu. Od okamžiku, kdy přijeli, držela tato mladá žena svého otce za ruku a říkala mu:

„Tati, já se bojím. Mám strach.“ Její strach neměl nic společného s lidmi kolem ní ani se shromážděním. Uvědomovala si realitu Boží slávy a to na ni zapůsobilo.

Lid Izraele se třásl při pouhém pohledu na odraz Boží slávy na Mojžíšově tváři. A přece Mojžíš viděl Boha jen „zezadu“!

Když Mojžíš zasvěcoval stánek, sestoupil oblak Hospodinovy slávy a naplnil ho, a dovnitř nemohl kromě Mojžíše nikdo vejít (2. Mojžíšova 40,35). Stejná věc se stala, když byl zasvěcován Šalomounův chrám. Všichni knězi museli přerušit to, co dělali, protože ho celý naplnila Boží sláva. Nemohlo by to být tak, že nyní přišel čas, abychom se my všichni pastýři společně s lidmi vzdali svých aktivit, abychom se sklonili před Boží slávou?

Neberme tyto časy na lehkou váhu. Pokud se Bůh projevuje se svou slávou, mělo by to v nás nutně působit bázeň před Pánem a touhu ho neurazit.

2. Hluboká touha po svatosti

Má-li se v našich životech vyjadřovat Boží sláva, je posvěcení nezbytné a mělo by být přirozeným důsledkem slavného setkání.

Bylo také požadavkem v případě Izraelského lidu ve 2. Mojžíšově 19. Před viditelnými projevy Boží slávy na hoře Sinaj se měli Izraelci posvětit a připravit na přebývání v přítomnosti svatého Boha.

Před Bohem se nemůžeme ukázat s životy v nepořádku. To byla tragédie v případě kněžích Nádaba a Abihú. Zúčastnili se posvěcení knězi. Viděli na stan setkávání sestupovat Boží slávu (*šekina*) i oheň, který vyšel z Boží přítomnosti a pozřel oběť, která byla symbolem odevzdání se a posvěcení (3. Mojžíšova 9,22 - 24). Následující den se s životy, které byly v nepořádku, pokusili předložit Bohu kadidlo, přičemž k tomu použili nedovolený oheň, který Bůh neseslal. Pohltit je Boží hněv, protože nepoznali jeho slávu a svatost, kterou od svého lidu vyžaduje. Nebyli schopni rozlišit, co je svaté a co světské. Možná považovali Boha za prostředek naplnění svých ambicí (3. Mojžíšova 10,1-11).

Avšak to, co nás motivuje, abychom se snažili o posvěcení, by neměl být strach, že budeme potrestáni, ale hluboká láska. Poté, co zakusíme Boží slávu, vztah lásky, je naší touhou ho ve všem uspokojit. Nechceme ztratit

sladké obecenství s Duchem svatým, neboť on na nás přenáší slávu, která je v Kristu. Nechceme ho zarmucovat ani urážet. Poeticky tento vztah vyjadřuje Píseň písní 2,3-4 (KP): „V stínu jeho [mého milého] žádostivá jsem byla seděti, a sedímť; nebo ovoce jeho sladké jest ústům mým. Uvedl mne na hody, maje za korouhev lásku ke mně.“

Když jsme „pod oblakem slávy“ jsme chráněni, jsme vedeni podle Boží vůle a cítíme

se v jeho stínu občerstvení. Není žádné lepší místo! S velkou radostí žijeme naše životy tak, abychom neztratili radost z jeho obecenství.

3. Uctívání a radost

Boží sláva nás podněcuje, abychom ho uctívali. Bůh se nám nezjevuje jen proto, aby vypůsobil nějaký citový dojem, aby zklidnil naše nervy či z jiného podobného důvodu. Chce, abychom ho poznali a uctívali. Když se jeho sláva začne projevovat na našich shromážděních, zapomínáme na čas. Není zde žádný časový plán. Duch svatý nás přemáhá a my ho znovu a znovu uctíváme. Je to úžasná zkušenost. Jeho radost přetéká a zaplavuje nás.

Bůh je radost. Jeho přítomnost přináší radost. V takové dimenzi existuje uzdravení pro duši a tělo a tato radost nás zkrášluje víc, než jakýkoliv make up nebo léčba, které tento svět může nabídnout (Příslaví 17,2; 15,13). Hospodinova sláva nám dává krásu.

Sofonjáš nabízí krásný obraz Boha a jeho lidu: „Hospodin, tvůj Bůh, je uprostřed tebe, bohatýr, který zachraňuje, raduje se z tebe a veselí, láskou umlká a opět nad tebou jásá a plesá.”

To v současné době prožíváme: slavná a mocná shromáždění. Bůh se raduje kvůli nám. Míváme hody v přítomnosti jeho slávy! Jeho radost je naší silou! (2. Mojžíšova 5,1; Nehemjáš 8,10)

Slyšel jsem o studii, která odhalila, že děti se smějí čtyřikrát za den, zatímco dospělí pouze patnáctkrát. Přemýšlím, kde jsme ztratili těch tři sta osmdesát pět příležitostí ke smíchu. Nemohlo by to být tím, že v nás vzhledem k Bohu chybí něco dětského?

Chvála Pánu, který nám zjevuje svou slávu obnovením radosti a chvály!

Boží stánek

Stánek je vzácným obrazem, který nám Bůh zanechal. Je to model, který nám pomáhá pochopit skutečnost Ježíše Krista a jeho církve i způsob, kterým můžeme přistupovat k Bohu.

Stánek byl „stěhovavým“ chrámem Izraelců během jejich putování pouští. Byl to Boží příbytek uprostřed jeho lidu (2. Mojžgova 25,8). Bylo to rovněž místo, které Bůh ustanovil a kde měl být uctíván.

Když tyto pravdy aplikujeme ve světle Nového zákona, zjišťujeme, že Božím příbytkem a místem jeho uctívání je církev Ježíše Krista. Vy a já jsme „Boží příbytek v Duchu“ (Efezským 2,22). A máme odpovědnost za jeho uctívání tím, že mu přinášíme naše životy „jako živou, svatou, Bohu milou obět’; to ať je [naše] pravá bohoslužba“ (Římanům 12,1).

Pokud toužíme prohloubit naše společenství s Pánem ve slávě, pak nám stánek prostřednictvím svých obrazů ukazuje, jak na to. Skládá se ze dvou velkých oblastí.

Vnější nádvoří

Vnější nádvoří bylo obeháno stěnou vysokou 2,25 metru zhotovenou z bílého plátna. Pouze Levité a knězi směli vstoupit na vnější nádvoří prostřednictvím jediných dveří (9 metrů širokých), zatímco lid se musel spokojit se sledováním obřadů zvenčí. Na vnějším nádvoří byly dva posvátné předměty: „bronzový oltář" neboli oltář pro oběť zápalnou, a „nádrž" či umývadlo.

Stan (vlastní stánek)

Byl to obdélník 13,5 metrů dlouhý a 4,5 metrů široký. Uvnitř byly dvě síně, o nichž je řeč v Židům 9,1-5.

Větší část byla svatyně. Do svatyně směli vstoupit jen knězi, aby tam prováděli svou službu Bohu. Svatyně obsahovala tři kusy vybavení: stůl s posvěceným chlebem, svícen a kadidlový oltář obrácený k oponě oddělující svatyni od druhé místnosti - nejsvětější svatyně (verše 2-3).

Nejsvětější svatyně byla nejmenší a také nejposvátnější místnost ve stánku. Jednou za rok na den usmíření do ní směl vstoupit jedině velekněz. V nejsvětější svatyni byla schrána smlouvy se svým příkrovem (slitovnicí) a zlatem potažení cherubíni. Zde se viditelným způsobem zjevila Boží sláva: *šekina*. Boží přítomnost se stala viditelnou v podobě jasně zářícího oblaku, který se objevil nad krví, kterou byl pokropen příkrov (slitovnice) a cherubíni slávy.

List Židům o nejsvětější svatyni říká:

Když tedy, bratři, máme smělou důvěru, že smíme vstoupit do svatyně Ježíšovou krví, cestou novou a živou, kterou nám otevřel skrze oponu, to jest skrze své tělo, a když máme velikého kněze nad domem Božím, přistupujme s opravdovým srdcem v plnosti víry, se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou. (Židům 10,19-22 NS)

To je největší pozvání, na jaké můžeme pomyslet! Nejsvětější svatyně představuje samotné nebe: „Neboť Kristus nevešel do svatyně udělané lidskýma rukama, která je předobrazem té pravé, nýbrž do samého nebe, aby se nyní za nás ukázal před Boží tváří." (Židům 9,24 NS)

Totéž místo viděl Štěpán před svou mučednickou smrtí: „Ale on, plný Ducha svatého, pohleděl k nebi a uzřel Boží slávu i Ježíše, jak stojí po pravici Boží, a řekl: „Hle, vidím nebesa otevřená a Syna člověka, stojícího po pravici Boží." (Skutky 7,55-56)

Mám dobrou zprávu: Nebesa jsou stále otevřená! Boží sláva je ti tak blízko, jak daleko je slovo ve tvém srdci od tvých úst (Římanům 10,6-9). Prostě zavři oči a řekni: „*Ježíši.*“ Otevrou se ti nebesa.

Máme „plnou svobodu k vjití do svatyně skrze krev Ježíšovu". Když Pán „zlomil" své tělo na kříži, roztrhl duchovní oponu, která nás oddělovala od jeho přítomnosti. My, kdo nyní tvoříme údy jeho církve máme otevřenu „novou a živou cestu" ke slávě, která je v něm.

Chci vás pozvat, abyste šli po cestě, která vede k nejsvětější svatyni tak, jak to dělával nejvyšší kněz. (Nezapomeňte, že jste nyní v postavení, které vám to umožňuje!) Projdeme vnějším nádvořím a zastavíme se u každého hlavního předmětu ve stánku: u bronzového oltáře, umyvadla, stolu, svícnu, kadidlového oltáře a nakonec u schrány smlouvy a slávy.

Každý z těchto předmětů prostřednictvím své symboliky poskytuje hluboké naučení pro náš zbožný život. Tyto biblické principy, pokud je budete provádět, vás povedou dál ke slavné dimenzi společenství s Duchem svatým.

Obětní oltář

Bronzový oltář byl ve stánku to největší a první, s čím se měl člověk na cestě do nejsvětější svatyně setkat. Tam se zabíjela zvířata, která zákon určoval k různým obětem. Bylo to místo uctívání a smrti.

Tento oltář představuje Kristův kříž. Jsme zachráněni tím, že věříme v Krista, který zemřel a byl vzkříšen, a když jsme pokřtěni, prohlašujeme naše plné ztotožnění s jeho smrtí a vzkříšením. Ale poselství kříže nás povolává každý den: „Kdo chce jít za mnou, zapří sám sebe, nes každého dne svůj kříž a následuj mne.“ (Lukáš 9,23)

Co znamená zapří sám sebe? Znamená to, že musíme být připraveni říct „ne“ naší vůli, našemu intelektu a našim citům, jestliže stojí proti Boží vůli. Znamená to denně umírat. S Bohem nemůžeme smlouvat. Bůh od nás vždycky chce všechno. Bylo by marné snažit se udržovat nějakou část pod vlastní kontrolou, neboť pak bychom slávu ztratili.

Umírat bolí. Někdy to znamená vzdát se určitých věcí. Člověk nemusí rozumět důvodům, ale Bůh řekne: „To pro tebe není dobré. Nechci to ve tvém životě.“

Není zde žádná sláva bez kříže. Chceme slávu, ale sláva má svou cenu: náš život. Ježíš byl ochoten tuto vysokou cenu zaplatit, když si s radostí uvědomoval výsledky své ochoty položit život. Vyjadřuje to Židům 12,2 (NS): „Pro radost, která byla před ním, podstoupil kříž, pohrdnuv hanbou, a sedí po pravici Božího trůnu.“

Oltář je místo uctívání, a přesto je to místo smrti. Oběti na bronzovém oltáři tuto skutečnost denně dosvědčovaly.

Poprvé se slovo „uctívání“ v Bibli vyskytuje v 1. Mojžíšově 22,5, když byl Abraham na cestě do hor se záměrem obětovat svého jediného syna: „Řekl služebníkům: ‚Počkejte tu s oslem, já s chlapcem půjdeme dále, vzdáme poctu Bohu a pak se k vám vrátíme.‘“

To je jedinečná zkušenost. Nikdo, kromě Boha, plně neporozumí ceně naší kapitulace. A nikdo nemůže nést náš kříž za nás. Nicméně, když Bohu předáme to, co milujeme (naše plány, náš čas, naši rodinu, naši práci), pak uctíváme Boha v duchu a v pravdě! Skutečné uctívání spočívá v tom, že celý náš život položíme na oltář a řekneme: „Ne jak já chci, ale jak ty chceš.“ (Římanům 12,1 - 2; Matouš 26,39)

Tři náležitě vyzkoušená doporučení

Vytrvat v modlitbě

Mnoho křesťanů nezakouší ve svém modlitebním životě Boží slávu, protože ho nežijí se sebekázní. Nejsou připraveni zemřít svému pohodlí či vlastním plánům, aby mohli věnovat čas modlitbě. Čas od času se mě lidé ptají: „Proč jsou vaše shromáždění obvykle tak dlouhá?“ Moje odpověď je vždy stejná: „Obecenství s Duchem svatým obvykle vyžaduje čas.“ Proč je pro nás tak těžké pochopit něco tak jednoduchého? Boží muži, kteří měli vliv na svět, byli ve svém modlitebním životě všichni bez výjimky pevní a vytrvalí. Nespokojili se s několika rutinními okamžiky každodenní modlitby.

Jsme vždy připraveni dělat pro Boha mnoho věcí: kázat, číst knihu, pracovat... Ale když přijde na modlitební život, uvědomujeme si, že naše staré já před ní uhýbá, a my tento postoj přehlížíme! Avšak musíme tento sklon vroucí modlitbou překonat a utišíť všechny ty hlasy, které nás pokoušejí, abychom se vzdali našeho duchovního hledání. Potřebujeme modlitbě věnovat čas. První chvíle budou obvykle těžké (zvláště pokud jsme se v našem modlitebním životě vzdali pravidelnosti). Naše vůle bude odporovat tomu, abychom vzali kříž. Rádi bychom se zvedli a dělali jiné věci. Tajemství spočívá v tom, že zůstaneme na kolenou, ať už „cítíme“ požehnání či ne. Je nutné věřit, že Bůh odměňuje ty, kdo ho usilovně hledají (Židům 11,6).

Naše modlitební hledání se neřídí přísnými metodami, ale vyžaduje z naší strany velmi zvláštní rozpoložení. Je zapotřebí, abychom toužili setkat se na našem modlitebním místě se samotným Bohem. Dobrá křesťanská hudba nám může pomoci a inspirovat naše uctívání. Čtení slova (nahlas, mnohokrát) obvykle účinně přispívá a otevírá naše nitro působení Ducha svatého. Takto vypadají moje vlastní modlitby, když směle toužím slyšet ve svém srdci jeho hlas.

Oltář nás vyzývá, abychom všechno podřídili Bohu. Vytrvejme v hledání jeho tváře. Je velmi pravděpodobné, že po nějaké chvíli na modlitbě zakusíte pokoj z Ducha svatého. Vaše břemena a úzkosti budou předány Pánu (Filipským 4,6-7). Moje rada zní: Nepřestávejte! To je jen začátek. Vaše problémy konečně přestaly zaujímat přední místo ve vašem životě a vy můžete soustředit svou pozornost na samotného Boha a na vaše osobní společenství s ním. Tehdy se může zjevovat Boží sláva, tehdy může dojít k novému setkání, tehdy může Boží slovo promlouvat k našemu srdci a tehdy přichází nepopsatelná tichost.

Čekat v Boží přítomnosti

Jak je důležité se naučit v Boží přítomnosti čekat! Před letnicemi bylo učedníkům nařízeno, aby čekali: „Zůstaňte ve městě, dokud nebudete vyzbrojeni mocí z výsosti.“ (Lukáš 24,49) Dříve než Mojžíš uslyšel Boží hlas z oblaku slávy, musel čekat: „Vystup ke mně na horu a pobuď tam. Dám ti...“ (2. Mojžíšova 24,12) Očividně nemáme čekání rádi! Ale čekání přináší velký užitek. Za prvé: čekání ukazuje, že Bůh má přednost. Nemůžeme k Bohu přijít ve spěchu a očekávat, že stanovíme naše vlastní podmínky. Do jeho přítomnosti přicházíme s náležitou úctou. Já jsem podřízen jemu a ne on mně! Písmo říká: „Žádostivě očekával jsem na Hospodina, i naklonil se ke mně

a vyslyšel mé volání." (Žalm 40,2 KP)

Za druhé: čekání umožňuje Bohu působit a oslabit naši vůli tak, abychom se podvolili jeho vůli. To je součástí obětního oltáře. Stejně jako farmář připravuje zem dříve než zasévá (orá, obrací zeminu, odstraňuje kameny), tak i Bůh, když čekáme v jeho přítomnosti, jedná s naším tvrdým srdcem a připravuje ho na slyšení jeho hlasu.

A za třetí: čekání ukazuje vážnost naší prosby. Když něco skutečně chceme, pak vytrvale čekáme. Nezapomínáme na naše prosby snadno. Hledání Boha by nemělo být založeno na našich citech, ale na naší každodenní a neustálé vůli ho nalézt. Velmi snadno prohlašujeme: „Pane, toužím znát tvou slávu," ale pak naše chování neodpovídá naší touze. Rychle naše hledání vzdáváme. Jestliže skutečně toužíme spatřit Boží slávu, jsme připraveni čekat v Boží přítomnosti a trávit s ním čas. Představme si, že mladý muž, který je křesťan, vyzná svou lásku mladé ženě. Jako to obvykle bývá, odpoví mu: „Dej mi nějaký čas, abych se za tu věc modlila." Můžeme si být jisti, že ten mladý muž na ni bude čekat! Její odpověď ho velmi zajímá. A tak i my máme toužit po Boží slávě.

Jakou velkou hodnotu má čekání na kolenou!

Udržovat plamen

Jakmile Pán zapálil v našich srdcích plamen Ducha svatého, musíme ho držet při životě. 3. Mojžíšova 6,12 -13 říká, že „oheň na oltáři bude stále udržován, nesmí vyhasnout. Kněz jím bude každé ráno zapalovat dříví, narovná na něm zápalnou oběť a obrátí na něm tuk z pokojných obětí v obětní dým. Oheň na oltáři bude stále udržován, nesmí vyhasnout."

Ve stánku byl kněz, jehož každodenní povinností bylo starat se o oheň. Musel každé ráno odnést popel a přidat dřevo. Můžeme si představit jak časně ráno na poušti sháněl dřevo, nakládal si ho na ramena, přinášel k oltáři a zapaloval ho. Jeho služba nám poskytuje jasnou lekci: nemůžeme udržovat náš duchovní život bez úsilí a každodenní oddanosti.

Je to přírodní princip, že všechny ohně vyhasínají. Tuto prostou pravdu jsem zažil na jedné z mých prvních schůzek s Betty. Zrovna jsme formálně vyjádřili naši známost a já jsem ji pozval, abychom strávili den na venkově. Udělal jsem všechny nezbytné přípravy, abych ji pohostil dobrou argentinskou pečením na rožni, což je maso upečené na uhlí typickým národním způsobem. I když jsem v té věci měl málo zkušeností, doufal jsem, že na ni udělám dobrý dojem. Ale velmi brzy jsem zjistil, že mám problém... Nebylo tak snadné udržet dobrý oheň!

Také naše vztahy chátrají, když se o ně nestaráme. Manželský pár udržuje plamen lásky tím, že každodenně rozvíjí svůj vztah přátelství, věrnosti a společného života. Jinak se nám může stát to, co zažil jeden pár, když při jízdě autem řekla manželka manželovi: „Miláčku, pamatuješ, že na počátku, když jsme byli mladší, jsi řídil auto a přitom jsme se něžně objímali?" Manžel po chvíli ticha odpověděl: „Pokud jde o mě, drahá, pořád sedím na stejném místě."

A tak to bývá i v našem vztahu s Bohem. Pán je ti pořád velmi blízko. Záleží, jestli se k němu přiblížíš a budeš s ním udržovat společenství. Bůh nás nabádá: „Plamen Ducha nezhasněte.“ (1. Tesalonickým 5,19) Pokud mu nevěnujeme řádnou pozornost, oheň vyhasne. Potřebujeme si Boží přítomnosti v našem životě velmi vážít! Musíme odstranit všechny popel (hřích, světskost) a každý den dát náš oltář do pořádku. Bůh chce, abychom „byli vroucího ducha“ (Římanům 12,11)!

Jeremjáš byl jako prorok povolán, aby sloužil lidu vzdorovitých srdcí. Procházel velmi nepříznivými situacemi a pronásledováním. Ale když začal polevovat, posílil ho oheň v jeho srdci: „Řekl jsem: ‚Nebudu je připomínat, už nebudu v jeho jménu mluvit,‘ avšak je v mém srdci jak hořící oheň, je uzavřeno v mých kostech, jsem vyčerpán tím, co musím snášet, dál už nemohu.“ (Jeremjáš 20,9) Byl to oheň lásky a oddanosti. Oheň, který Bůh chce ve vašem zapálit a udržovat.

Prostřednictvím přítomnosti Ducha svatého můžete zakusit toto volání jít kupředu, bojovat dál a udržovat se čistý a svatý pro Boží dílo.

Na cestě Boží slávy musíme každý den procházet kolem obětního oltáře a tam umírat a udržovat hořící oheň.

9. Navždy ve slavné dimenzi

Nemůže být větší radost, než každý den chodit v obecenství s Duchem svatým. Je to slavná zkušenost! Ale je nezbytné být v hledání Pána pevní a stálí. „Zůstaňte ve mně, a já ve vás," říká Pán v Janovi 15,4. „Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstává-li v révě, tak ani vy, jestliže nebudete *zůstávat ve mně*." (NS) Sloveso „zůstávat" Pán v tomto úseku uvádí nejméně jedenáctkrát.

Naše „první láska" by měla být čerstvou skutečností, která je v našich životech vždy přítomna; naneštěstí tomu tak vždycky není. Nebylo to tak ani v případě křesťanů v Efezu. I když efezský sbor překypoval chvályhodnými činy, přestali „jednat jako dřív". Ztratili své výsadní postavení, o kterém se zmiňuje apoštol Pavel v Efezským 2,6 („Bůh nás spolu posadil na nebeských místech v Kristu Ježíši." NS). Pán byl nucen je varovat: „Rozpomeň se, odkud jsi spadl, učiň pokání a začni jednat jako dřív! Ne-li, přijdu k tobě brzy a pohnu tvým svícnem z jeho místa." (Zjevení 2,2.4 - 5 NS)

Když křesťan nezůstává ve své první lásce, slábne ve víře. Stává se při shromáždění „profesionálem". Ví, co se ve sboru děje, naučí se pár biblických veršů, zařadí do své řeči několik náboženských slovíček, slouží nějakým způsobem Bohu a pak říká: „Všechno to znám." Jak smutné! Ztratil první lásku. Ježíš už není jeho potěšením a on se ztratil ve své náboženské rutině. Potřebuje činit pokání.

Proč má oheň Ducha svatého sklon vyhasínat? Protože odkládáme jednoduché principy, kterými pohrdáme, abychom hledali jiné odpovědi. Čtení Bible, každodenní modlitba, strach, že si zašpiníme šat, vašeň pro ztracené, oddanost Pánu, to všechno jsou věci, které nikdy nemůžeme opustit, aniž bychom oheň uhasili.

Sláva není jen nadějí pro budoucnost. Dnes máme žít ve vítězství a dýchat atmosféru slávy na nebeských místech s Kristem. V našem každodenním životě v něm můžeme spočinout a pak mu sloužit celou svou silou ve středu jeho vůle. Je to tedy výzva pro tyto časy: udržujme plamen Ducha svatého a zůstávejme v těch věcech, které jsme dělali dříve - v naší první lásce.

Jděme proto dál s pevným odhodláním denně chodit k obětnímu oltáři a odevzdávat svůj život v modlitbě! Přistupujme k nejsvětější svatyni.

Očišťující voda

Dalším posvátným předmětem, který najdeme na cestě k nejsvětější svatyni je umývadlo. Na vnějším nádvoří, za dveřmi a bronzovým oltářem, máme před sebou nádrž s vodou - místo očišťování.

Každý den před službou u obětního oltáře a před vstupem do svatyně si knězi museli umýt ruce a nohy. Hospodin Mojžíšovi přikázal: „Zhotovíš také bronzovou nádrž k omývání s bronzovým podstavcem a umístíš ji mezi stanem setkávání a oltářem a naleješ tam vodu. Áron a jeho synové si jí budou omývat ruce a nohy. Když budou

přicházet ke stanu setkávání nebo když budou přistupovat k oltáři, aby konali službu a obraceli ohnivou oběť Hospodinu v obětní dým, budou se omývat vodou, aby nezemřeli. Budou si omývat ruce i nohy, aby nezemřeli. To je provždy platné nařízení pro něho i pro jeho potomstvo po všechna jejich pokolení." (2. Mojžíšova 30,18 - 21)

Nemůžeme mít společenství s Bohem, pokud nejsme připraveni nechat se umýt. Pán řekl Petrovi: „Jestliže tě neumyji, nebudeš mít se mnou podíl." (Jan 13,8) Židům 10,22 říká, že musíme přistupovat „se srdcem očištěným od zlého svědomí a s tělem obmytým čistou vodou".

Každý den nám, jako Božím kněžím, musí Duch svatý a Boží slovo dokazovat, že jsme vinni hříchem, a prostřednictvím pokání budeme s neustále rostoucí slávou proměňováni.

Umývadlo bylo zhotoveno ze zrcadel z leštěného bronzu, která darovaly Izraelské ženy. Byla v něm voda k očišťování. Navzdory přesným nebeským pokynům pro stavbu stánku, je velikost umývadla vynechána. To je nádherné svědectví o Božím charakteru: jeho láska a milost jsou nezměrné. Je připraven odpouštět a proměňovat každého, kdo ho hledá v upřímně kajícím

duchu. Jako David můžeme volat: „Jak vzácný skvost je tvé milosrdenství, Bože! Lidé se utíkají do stínu tvých křídel." (Žalm 36,8)

Čtení a rozjímání nad Božím slovem

Umývadlo je nádherný obraz, který k nám promlouvá o Božím slovu, které nás očišťuje a „občerstvuje duši" (Žalm 19,7 KP). List Efezským prohlašuje, že Pán se obětoval za církve, aby „ji posvětil, očištliv obmytím vody skrze slovo" (5,26 KP). Žalmista volal: „Svou jasnou tvář ukaž svému služebníku, vyučuj mě v tom, co nařizuješ." (Žalm 119,135)

Když člověk čte noviny a dívá se na zprávy v televizi, nenajde mnoho věcí, které jsou skutečně kladné. Vidí pouze zprávy o světě v krizi, o světě, který trpí. Ale existuje skutečný zdroj požehnání a očištění našich životů: Boží slovo. Pokud člověk nečte Bibli, zůstává mu jen to, co je lidské, a v důsledku toho má vždy nějaký důvod k úzkosti.

V Bibli objevujeme ohromné a pozoruhodné události, a máme o nich přemýšlet. Pán nás volá, abychom uvažovali nad jeho dobrou zprávou: „Tvoje velebnost je důstojná a slavná, chci přemýšlet o tvých divuplných dílech." (Žalm 145,5) Když cítíte úzkost, pamatujte, že tentýž Bůh, který otevřel Rudé moře, otevře i dveře na poušti vašeho života a přijde vás ve vaší nesnázi zachránit.

Bible nás učí, jak rozjímat nad Božím slovem celý den: „Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků, který nestojí na cestě hříšných, který nesesdává s posměvači, nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon, nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci." (Žalm 1,1-2) Musíme Boží slovo poznat, protože je zřídlem života. Bible velmi jasně říká: „Můj lid zajde, protože odmítá poznání." (Ozeáš 4,6)

Ježíš dobře, znal Písmo a poslal nám nejlepšího učitele: Ducha svatého. Můžeme se

modlit: „Duchu svatý, ty, jenž jsi inspiroval Boží muže a ženy v Písmu, promlouvej ke mně, uč mne, ukazuj mi pravdu.“ Zbožné čtení podléhající pod Božím pomazáním má proměňující účinek.

Umývadlo bylo vyrobeno ze zrcadel, které darovaly ženy. Tato skutečnost má důležitý význam. Zrcadlo ilustruje práci Božího slova, kterou v nás Bůh provádí. Když ráno vstaneme a podíváme se na sebe do zrcadla, odráží se v něm náš obraz. Jsou vidět všechny naše kazy: vousy, které potřebují oholit, vystouplé oči, malý vrídek... zkrátka odhaluje skutečnost našeho každodenního života. Ale zrcadlo nám kazy nejen ukazuje, ale pomáhá nám je také napravit. Když se do něho podíváme, můžeme se upravit, abychom vypadali dobře. Ženy (které jsou vždy vynalézavější) mají svůj každodenní ceremoniál a pečlivě se starají o svůj vzhled, dokud nevypadají nádherně. Takto působí Boží slovo. Když čteme Bibli nebo posloucháme pomazané kázání, Duch svatý ukazuje náš stav v Božích očích. Slovo nás soudí a zasahuje místa, kam se nedostane nikdo jiný, aby v našich vlastních očích obnažilo nás život: „Slovo Boží je živé, mocné a ostřejší než jakýkoli dvousečný meč; proniká až na rozhraní duše a ducha, kostí a morku, a rozsuzuje touhy i myšlenky srdce. Není tvora, který by se před ním mohl skrýt. Nahé a odhalené je všechno před očima toho, jemuž se budeme ze všeho odpovídat.“ (Židům 4,12-13)

Soud slova, který *začíná* u domu Božího (1. Petrova 4,17), není zamýšlen k tomu, aby odsoudil, nýbrž aby očistil. Umývadlo se svým bronzovým podstavcem odráželo špinavost knězi, ale poskytovalo jim hojnost vody k umytí. Stejně jako zrcadlo nám Boží slovo ukazuje, které postojem bychom měli změnit, a vede nás k pokání.

Když se nás Boží slovo dotýká, výsledek je víc než pouhá emoce. Skutečné pokání umožňuje Duchu svatému působit v našem životě. Bůh jediný může jít až za emoce, zasáhnout ducha člověka a dát mu nový život, který přesahuje, co je jen povrchní a průměrné, a stává se životem duchovním.

Ježíšova nesrovnatelná pravomoc spočívala v jeho absolutní poslušnosti Božímu slovu. S naprostou důvěrou vyzval své nepřátele: „Kdo z vás mě usvědčí z hříchu?“ (Jan 8,46) Písmo říká: „Když Ježíš dokončil tato slova [proslulé kázání na hoře v 5. až 7. kapitole evangelia Matouše], zástupy žasly nad jeho učením; neboť je učil jako ten, kdo má moc, a ne jako jejich zákoníci.“ (Matouš 7,28 - 29) Zástupy vnímaly na Ježíšovi velký rozdíl: žil to, co učil; ale s náboženskými učiteli té doby to bylo jinak. Bible říká, že Pán sešel z hory a vešel do Kafarnaum, a „když nastal večer, přinesli k němu mnoho posedlých; *i* vyhnal duchy svým slovem a všechny nemocné uzdravil“

(Matouš 8,16). Ježíš měl naprostou pravomoc, aby dával příkazy duchovnímu i fyzickému světu, protože žil v dokonalé poslušnosti Otce.

Chceme být pomazáni, abychom měli autoritu? Pak musíme rozjímat nad Božím Slovem! Poslouchejme ho a dovolme mu, aby proměnilo naše životy. Čtěme ho v pokoře: „Co mi Bůh dnes říká? Co ode mne očekává?“ Nezačněte čtení Genesis. Přečtěte si nejprve kázání na hoře. Rozjímejte nad ním. Podívejte se na sebe do zrcadla slova. Pán vás nepomaže, pokud se budete toulat z jednoho místa na druhé, jako kdybyste pořád přepínali programy na televizi. Vyleje na vás svou slávu, když budete

rozjímat nad jeho slovem a hledat jeho tvář.

Když čteme Bibli, Duch svatý nás může naučit Boží tajemství pro růst ve víře. Pavel nabádal Timotea slovy: „Než přijdu, ujmi se předčítání, kázání, vyučování.“ (1. Timoteovi 4,13) Když je nám Písmo osvětleno před očima, můžeme ho zvednout do výše, jako korouhev připravenou k boji. Ďábel neuteče před našimi zkušenostmi, nýbrž před slovy: „Psáno jest,“ která plynou ze rtů Božího dítěte žijícího svatým životem.

Modlitba

Modlitba je úžasný prostředek, který Bůh používá, aby nás posvětil. Modlit se znamená vést s Bohem rozhovor - setkat se s třikrát svatým Bohem - a prostřednictvím takové zkušenosti být očišťováni. Když se modlíme, otevíráme se působení Ducha svatého, který do našeho života vnáší Boží hlas, a znovu můžeme být očištěni vzácnou krví Beránka.

V Bibli, zvláště v Žalmech, můžeme najít vzácné, Bohem pomazané modlitby. Jsou to modlitby charakterizované tím, že jsou zcela inspirovány Bohem a jsou tudíž součástí Písma. Jejich prostřednictvím se můžeme hodně naučit o modlitbě a o srdci člověka, který ctí Boha. Objevujeme v nich například stránky Davidova srdce, které vedly Boha k tomu, aby řekl: „Nalezl jsem Davida, svého služebníka, pomazal jsem ho svým olejem svatým.“ (Žalm 89,21) A nalézáme modlitby podobné těmto:

Hospodine, zkoumej mě a podrob zkoušce, protřib moje ledví a mé srdce! (Žalm 26,2)

Bože, zkoumej mě, ty znáš mé srdce, zkoušej mě, ty znáš můj neklid, hled', zda jsem nesešel na cestu trápení, a po cestě věčnosti mě ved'! (Žalm 139,23 až 24)

Kdo může rozpoznat bludy? Zprost mě i vin, jež jsou mi skryty. (Žalm 19,12)

Modlitba není monolog, ale velkolepý rozhovor. Ve společenství s Duchem se otevíráme slyšení jeho tichého hlasu. Ale člověk se musí naučit Boží hlas poslouchat. Bůh nás nikdy nebude nutit rozhodovat se (Duch svatý je v každém ohledu džentlmen), nýbrž vlídným hlasem promlouvá k našemu srdci, nabádá nás, abychom činili Boží vůli, a přináší světlo do nejskrytějších zákoutí našeho já.

Protože je naše srdce úskočné (Jeremjáš 17,9), musí nás Bůh ve své přítomnosti zkoušet. Když nás Duch svatý zkouší, usvědčuje nás z hříchu, spravedlnosti a soudu (Jan 16,8) a náš sebeobraz se rozpadá na kousky. Co se ve Starém zákoně dělo s malomocenstvím, děje se dnes s hříchem. Mojžíšův zákon určoval, že když má někdo podezření na malomocenství, musí jít k nejvyššímu knězi, aby se tato skutečnost ověřila. Nezáleželo na jeho názoru, ani na názoru společnosti či dokonce přátel a příbuzných. Byla jen jedna osoba, která měla pravomoc takové případy rozsuzovat; byl jen jeden autoritativní hlas. A to se děje s našimi hříchy: jen Bůh, který je svatý, může určit, kdy v našem životě je nebo není hřích. Na nás záleží, zda přijdeme před Boha a řekneme: „Zkoušej mě, prozkoumej mě svým světlem.“

Když si někdo pozve domů dobře vychovaného člověka a řekne mu: „Posad' se do toho křesla,“ bude tam ten člověk sedět a čekat. Určitě nevstane a nebude se šourat po

všech místnostech v domě nebo otevírat ledničku; bude tam asi sedět, dokud někdo nepřijde a nebude se mu věnovat. Čím více pozornosti se návštěvníkovi dostane, tím větší je příležitost ke konverzaci a k jeho poznání. Pokud by ho někdo úplně přehlézl, mohl by host vstát a říct: „Proč jsi mě pozval?“ Stejně je to s Duchem svatým. Když na nás naléhají okolnosti, když se zdá, že všechno jde špatně, musíme hledat Boží přítomnost, abychom mohli Boha požádat o moudrost a světlo pro naši stezku. Jakmile jsme tam, měli bychom Bohu věnovat veškerou pozornost, kterou si zasluhuje. Duch svatý touží v našich životech hluboce působit.

Máme svobodu vstoupit do nejsvětější svatyně. Záleží na nás, zda tak učiníme, či ne. Bůh nám říká: „Navraťte se ke mně a já se navrátím k vám.“ (Malachiáš 3,7) Když Boží syn volá v modlitbě k Bohu, Otec nikdy neřekne svým andělům: „Řekněte mu, že tu nejsem.“ Vždy „zvedne telefon“; linka nebude nikdy obsazená. Pán s námi chce, v této sféře slávy, mluvit o velkých a skrytých věcech. Chce si s námi povídat nejen o úžasných plánech, které má pro náš život, ale také o našem srdci a o ovoci, které by rád viděl. Když vstupujeme do jeho svatyně, jsme schopni pochopit naše situaci (Žalm 73,17). Job obhajoval svou bezúhonnost před Bohem, dokud s ním neměl hluboké setkání, a právě tehdy zvolal: „Uznávám, že všechno můžeš a že žádný záměr tobě není neproveditelný... Ano, hlásal jsem, čemu jsem nerozuměl. Jsou to věci pro mě příliš divuplné, které neznám. Rač mě vyslyšet a nech mě mluvit; budu se tě ptát a poučíš mě. Jen z doslechu o tobě jsem slýchal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem. Proto odvolávám a lituji všeho v prachu a popelu.“ (Job 42,2)

Prorok Abakuk si v Boží přítomnosti velmi stěžoval, ale když k němu Hospodin promluvil, uvědomil si svou nehodnost a sepsal nádhernou píseň vítězství: „I kdyby fíkovník nevypučel, réva nedala výnos, selhala plodnost olivy, pole nevydala pokrm, z ohrady zmizel brav, ve chlévech dobytek nebyl, já budu jáсотem oslavovat Hospodina, jásat ke chvále Boha, který je má spása.“ (Abakuk 3,17-18)

Chodit v Duchu ponořeni do Boží řeky je imperativ. Když se potápíme do vody, do určité míry ztrácíme schopnost vidět a slyšet. Pod vodou řeky Ducha svatého přestáváme slyšet, co nám říká svět, jeho nedůležité poznámky a jeho klevety. Nic takového nás pak nezajímá. Jsme určeni k důvěrnému obecenství s Duchem svatým. Jakmile zvedneme hlavu nad hladinu duchovní řeky, slyšíme d'áblův lživý a odrazující hlas. Proto se máme modlit: „Pane, ponoř mne do své řeky. Drž mě tam. Chci záviset na tobě, chci slyšet tvůj hlas.“

Někdy je zapotřebí se modlit s pústem. Učedníci a prvotní církve se postila a modlila (Skutky 13,3). Ježíš mluvil o správném postoji, který by měl půst provázet (Matouš 6,16 -18). A sám Ježíš, náš největší vzor, se postil (Matouš 4,2).

Nemám půst zvlášt' rád jako rutinní praxi, ale často mě Bůh k pústu volá. V pústu je velká moc! V Bibli je půst znamením pokoření lidí, kteří padají před Pánem a uznávají, že Boha potřebují více než všechno lidské jídlo. Náš Pán pokáral d'ábla, když ho pokoušel na poušti, slovy: „Je psáno: ‚Ne jenom chlebem bude člověk živ, ale každým slovem, které vychází z Božích úst.‘“ (Matouš 4,4)

Půst není něco magického a není to ani metoda, jak přinutit Boha splnit naše přání.

Jeho úlohou není, abychom se chvástali, že jsme obzvlášť duchovní. Naopak jeho úkolem je pokořit naše tělo, ukáznit nás, abychom hledali Boha, a někdy nám i pomoci vrátit se na dno nebeské řeky. Nejlepší motivací k pústu je jednoduše toto: hledání Boží tváře a obnova našeho společenství s ním.

Dříve než Pán v roce 1992 vylil své nové a mocné pomazání, vedl mne, abych strávil celé týdny pústem. Cítil jsem hlad po Bohu! Toužil jsem po zkušenosti nového vztahu s ním a snažil jsem se k němu dospět. Dnes těmto chvílím připisuji velkou hodnotu a vím, že mají mnoho společného s mým dnešním postavením.

Děkujeme Bohu za nástroj modlitby, který nás - někdy ve spojení s pústem - proměňuje a očišťuje podle jeho vůle.

Vzájemné společenství

Společenství církve je důležitým faktorem v souvislosti s našim očištěním. Je nemožné v našem chození s Bohem růst zdravým způsobem, pokud zůstáváme izolováni od našich bratrů a sester. Mají totiž v sobě zřídlo živé vody, které při našem očišťování pomáhá.

Evangelium Jana nám říká o jednom z nejposvátnějších okamžiků Ježíšova života. Pán a Mistr, právě před svým ukřižováním, nám v prostředí, které zdůrazňovalo jeho blízkost svým učedníkům, zanechal jedno z nejpůvabnějších ponaučení: „Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všecko do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán." (Jan 13,3 - 5)

Čin umývání nohou jednoho druhému má hlubší smysl, než jen sloužit jeden druhému. Je úzce spjat s našim životem ve svatosti. V našem každodenním křesťanském životě si často umažeme nohy od hříchu. Naše vyznání před Bohem o samotě je více než dostatečné na to, abychom mohli prožít jeho odpuštění a přijmout vítězství nad zlým. Ale jsou chvíle, kdy naléhavě potřebujeme bratra, Božího služebníka, který by mohl pokleknout a umýt naše nohy. Pán řekl svým učedníkům: „Dal jsem vám příklad, abyste i vy jednali, jako jsem jednal já." (Jan 13,5)

Kazatel 4,9 -10 praví: „Lépe dvěma než jednomu... Upadne-li jeden, druh jej zvedne. Běda samotnému, který upadne; pak nemá nikoho, kdo by ho zvedl." I velcí Boží muži hrozivě padli proto, že zůstali sami, a proto, že ve správnou chvíli nepožádali o pomoc. Někdy v našem křesťanském životě procházíme situacemi, ve kterých se proti nám vede bitva. Hřích se pokouší zmocnit se našeho života a ovládnout ho; pokušení nás staví na okraj bezedné propasti. Mohou být chvíle, kdy se naše osobní modlitby a studium Bible zdají nedostatečné k tomu, aby nám pomohly pokušení překonat. Pokud prosíme Boha o východisko, nasměřuje nás na církev, k bratrům a sestrám, které nám dal. Máme chodit ve světle a vždy mít staršího bratra nebo sestru, na které bychom se mohli v případě nebezpečí obrátit. Nikdy bychom se tyto situace neměli pokoušet zvládnout sami. Je pravda, že uznat naše selhání může být pokořující. Nikdo neukazuje rád své „špinavé nohy" před ostatními, ale je to nezbytné!

Na této cestě ke svatosti Bůh pracuje v náš prospěch tím, že používá bratry a sestry, kteří nás podpoří modlitbou, kteří nás napomenou, když to potřebujeme, nebo nás jen v laskavé tichosti vyslechnou. Kain neměl pravdu, když se Bůh vyptával na jeho bratra a když odpověděl: „Cožpak jsem strážcem svého bratra?“ (1. Mojžíšova 4,9) Samozřejmě že jsme! Hřích nebo problém mého bratra má co do činění s mým životem. Jsme jedno tělo Kristovo. V našem vzájemném společenství nás Bůh posvěcuje. 1. Janův 1,7 říká: „Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu.“

Stůl Páně

Opusťme nádvoří s bronzovým oltářem a umývadlem a vejděme do svatyně, první místnosti ve stánku. Sem směli pouze knězi. Každý kus vybavení nás vyučuje o naší službě - službě církve. Stůl s chlebem předložený k nám promlouvá o službě směrem *dovnitř*, to znamená ve prospěch obecnosti sboru. Svícen, druhý prvek ve svatyni, se vztahuje k naší službě *navenek* směrem ke ztracenému světu. A kadidlový oltář zdůrazňuje naši službu *vzhůru* k samotnému Bohu.

Na stole vyrobeném z akáciového dřeva potaženého zlatem bylo dvanáct bochníků chleba: jeden za každý kmen Izraele. Před Hospodinem leželo na stole dvanáct chlebů, a to vyjadřovalo rozmanitost v dokonalé jednotě. Prostřednictvím jediné oběti Bohu byl na stole zastoupen všechen lid. Pokaždé, když se scházíme k Večeři Páně, oslavujeme tuto pravdu: „Protože je

jeden chléb, jsme my mnozí jedno tělo, neboť všichni máme podíl na jednom chlebu.“ (1. Korintským 10,17)

Poněvadž jsme jedno tělo, je jak nezbytné, tak biblické, abychom se jeden od druhého učili. Pán používá jiné služebníky jako příklady pro naše vlastní životy. Chceme-li růst v jeho slavných stezkách, musíme se obklopit pomazanými muži, služebníky, kteří milují Boha, kteří ho znají a kteří jsou věrní. Musíme se jim přiblížit a dívat se, jak žijí, jak se modlí a jak jednají. Apoštol Pavel řekl: „Jednejte podle mého příkladu, jako já jedním podle příkladu Kristova.“ (1. Korintským 11,1) Kdo by mohl zpochybnit pozitivní vliv, který měl Mojžíš na Jozua, Eliáš na Elíšu či Pavel na Timotea? Rosteme, když se učíme jeden od druhého podle toho, co každý od Boha přijal

(1. Petrova 4,10).

Elíša je pro nás dobrým příkladem. Jeho vytrvalost při následování Elijáše, jeho zřeknutí se všeho, aby byl věrný svému povolání, a jeho vnitřní touha po plnosti Ducha umožnily, aby mu byla dána pozoruhodná služba. Bůh nám chce dát více své moci, ale nikdy ji nedostaneme, pokud se budeme odtahovat od těla nebo pokud se budeme spolčovat s pomlouvači, kritiky a se vzpurnými lidmi. Máme se stýkat s lidmi, jejichž slova jsou „zdrojem života“ (Příslaví 10,11). Pomohou nám růst a budou nás inspirovat, abychom se ve větší míře učili milovat a sloužit Bohu.

Stůl a chleba Boží přítomnosti také symbolizují Boží zaopatření svého lidu. Za každý kmen tam byl jeden bochník. Bůh měl vyvolené místo pro každého! Jeho zaopatření

není pouze materiální, neboť mluvíme o samotném Kristu: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mně, nikdy nebude žíznit.“ (Jan 6,35) Neexistuje jiný pokrm, který by naši duši uspokojil. Ježíš Kristus je naše všechno, náš opravdový chléb. Čím více jsme prostřednictvím Ducha jeho účastníky, tím větší je náš

hlad!

Nikdy nepřestaňme tento chléb jíst! Pokud nevytrváme v jedení z Ducha, zeslábneme, upadneme do rutiny a budeme žít ubohou formu křesťanství bez chuti.

Máte účast na tomto chlebu? Mohu vás ujistit, že nejlahodnější jídlo na této zemi je k nalezení v modlitebním pokojíku. Pán na vás čeká: „Hle, stojím přede dveřmi a tluču; zaslechne-li kdo můj hlas a otevře mi, vejdu k němu a budu s ním večeřet a on se mnou.“ (Zjevení 3,20) Možná žijete jako marnotratný syn. Možná je nutné si říct: „Jak mnoho nádeníků u mého otce má chleba nazbyt, a já tu hynu hladem!“ (Lukáš 15,17)

Syrofeničanka prokázala velkou víru, když prohlásila, že pár drobků spadlých ze stolu stačí na vysvobození její dcery (Marek 7,28). O kolik více, jako synové Boží, vykonáme velkých činů, když sedíme u Králova stolu! Radujte se z těchto lahodných pokrmů!

Světlo světa

Zlatý svícen byl jediným osvětlením ve stánku. Knězi drželi noční hlídky, aby neustále svítil. Ve Zjevení 1,20 Pán Ježíš Kristus zjevuje, že „sedm svícňů je sedm církví“. Církev je světlo světa (Matouš 5,16). Naše *vnější* služba je nezbytná, aby Boží moc v našich životech rostla.

Boží pomazání v našich životech vzrůstá, když uskutečňujeme službu, kterou nám Bůh svěřil tím, že dáváme, co jsme přijali. Olej vdovy přestal téct, až když nebyly další nádoby, do kterých by ho nalila (2. Královská 4,6). Když přestaneme dávat, náš olej přestane téct. Možná si myslíme: „Nejsem k ničemu, nemám žádné dary, nejsem připraven.“ Nezmenšujme to, co nám Bůh dal. Církev oslabuje, když bratři a sestry pohrbí své dary, protože si myslí, že nemají co dát.

Je čas, aby se činiteli Božího díla stali všichni křesťané, ne jen pastoři. Štěpán byl diákonem v prvotní církvi a jeho úkolem bylo obsluhovat u stolů. Ale Štěpán neomezoval svou službu pouze na materiální věci; rozvíjel i svůj duchovní život. Byl oddaný konání Boží vůle až do bodu, kdy svůj život položil; nebyl to ani průměrný člověk ani konformista. Výsledek byl úžasný. Bůh ho povýšil a mocně použil. Skutky říkají, že „Štěpán byl obdařen Boží milostí a mocí a činil mezi lidem veliké divy a znamení“ (Skutky 6,8). Když stál před radou, byla jeho autorita, pokud jde o slovo, taková, že „nemohli odolat moudrosti a Duchu, v němž mluvil“ (Skutky 6,10 NS)

Abychom svítili v tomto světě, potřebujeme přijmout tuto vizi. Je mnoho míst, která potřebují slyšet slovo života. Pracovník se nenarodí, je utvořen. Nenarodili jsme se se zvláštním třpytem; Pán nás postupně opracovává. Stejně jako dvanáct učedníků - kteří z lidského hlediska nebyli ničím tak výjimečným, aby si zasloužili vyvolení - i nás ve víře Pán povolal k velkým věcem a připravuje nás, abychom je vykonali.

Naše služba musí mít svůj zdroj v Duchu svatém. Potřebujeme moc, abychom kázali a postavili se světu s pravomocí, kterou měl Ježíš. Lidé mají dost mrtvých slov. Nemůžeme se dotknout světa, pokud se nás nejprve nedotkne Bůh.

V jednom období mého života byla mojí prioritou práce. Časně jsem vstával a celý den jsem pobíhal. Čím více jsem udělal, tím jsem byl spokojenější. Ale během jednoho pastýřského rozhovoru s členem našeho sboru ke mně Bůh promluvil. Když jsem pozorně naslouchal problémům člověka, který plakal v mučivé úzkosti, Duch svatý na mě sestoupil s mocí. Ta zkušenost byla tak silná, že jsem byl nucen držet se židle. A pak ke mně promluvil: „Claudie, co tady děláš?“ Odpověděl jsem: „Pane, pracuji, dělám tvé dílo.“ Duch svatý mi mírně řekl: „Čekám na tebe ve tvém modlitebním pokoji.“ Bylo nezbytné, abych dělal svou pastýřskou povinnost a naslouchal stádu, ale Bůh mě učil, co je prvořadé! Bůh mě nechtěl vidět oddaného pastorské rutině, i kdyby byla plná dobrých úmyslů. Nejdůležitější věc je být ve styku s Bohem; až pak se máme účinně pustit do naší práce. Nejprve je nutné být v kontaktu s Bohem, protože on je naším zdrojem síly.

Abychom sloužili, potřebujeme duchovní uvedení do úřadu. Před několika dny jsem si to naplno uvědomil, když jsem autem projížděl jednou z hlavních ulic v centru Buenos Aires. Byla dopravní zácpa, protože lidé se vraceli domů z práce. Pro obyčejného člověka by za takových okolností bylo velmi riskantní přecházet přes cestu, ale jeden člověk stál uprostřed cesty a všechna auta, která jela kolem, se náhle zastavila. Víte proč? Protože byl oblečen do policejní uniformy. Byl to obyčejný člověk jako každý jiný, ale měl něco, co ho odlišovalo: byla mu udělena pravomoc. Bez své uniformy by byl nemilosrdně přejetí, ale jeho přítomnost vzbuzovala respekt.

Pomazání Ducha je pro věřící duchovním uvedením do úřadu. Když Pán pomazává, dává nám duchovní pravomoc, kterou každý uznává. Sám ďábel přijde proti nám, uvidí pravomoc a zastaví se. Řekne: „S ním nic nenadělám, stojí za ním Pán Ježíš.“ Boží ruka bude s námi. Jeho ruka nás posílí a rozdrtí naše nepřátele (Žalm 89,21 - 24)!

Olej pomazání způsobuje, že svítíme ve světě tmy. Nebyla nám dána moc, abychom křičeli: „Drž se ode mě, protože jsem pomazaný!“ Naopak. V Ježíši máme náš nejlepší příklad. Skutky 10,38 říkají, že Bůh pomazal Ježíše

Nazaretského Duchem svatým a mocí a že „procházel zemí, všem pomáhal a uzdravoval všechny, kteří byli v moci ďáblů, neboť Bůh byl s ním.“

Jsme Boží svícen a světlo světa. Pokud chceme postoupit ke slavné dimenzi, musíme jednat jako Boží služebníci. Božím záměrem je, abychom s mocí Ducha svatého dobyli národy pro Krista. Pokud budeme naše pomazání držet uvnitř církve, radovat se a tančit za zavřenými dveřmi, zatímco svět venku je ztracený; jestli nepřivedeme slavné působení Ducha svatého do evangelizace, pak nám ho Pán odebere a dá ho těm, kteří ho do evangelizace převedou. Každé dobrou zprávu tomuto nuznému světu a Bůh do vašeho života přidá více slávy! Prosme Boha o sílu. Pán nám říká: „Požádej, a národy ti předám do dědictví.“ (Žalm 2,8)

Kadidlo - modlitby svatých

Kadidlový oltář byl posledním předmětem ve svatyni. Byl umístěn před silnou oponou,

kteřá oddělovala svatyni od nejsvětější svatyně. Vůně kadidla prostupovala oponou do slavné Boží přítomnosti nad schránou smlouvy. Je zajímavé si povšimnout, že Jan říká ve Zjevení 5,8, že Pán uchopil knihu a „čtyři bytosti a čtyřiaadvacet starců padlo na kolena před Beránkem; každý měl loutnu a zlatou nádobu naplněnou vůní kadidla, což jsou modlitby Božího lidu“.

Kadidlo představuje to, co stoupá do Boží přítomnosti - v podstatě naše modlitby. „Jako kadidlo at' míří má modlitba k tobě, pozdvižení mých rukou jak večerní oběť,“ říká Žalm 141,2. Naše chvály, uctívání a naše dary jsou také „před Bohem“ (Skutky 10,31 NS).

Kadidlový oltář nás spojuje s první službou církve: s chválami a uctíváním, s obecenstvím s Bohem na modlitbách. To je naše služba *stoupající nahoru*. Dopis Efezským ukazuje, že jsme byli vyvoleni, abychom „chválili slávu jeho milosti“ (Efezským 1,6). Společenství s těmi, kdo jsou okolo nás, a naše svědectví světu je závislé na této kněžské službě. Prvotní církve se pohybovala v ovzduší hluboké modlitby a uctívání. Když učedníci sloužili Pánu, bylo jim dáno nezbytné vedení, aby mohli konat své dílo (Skutky 13,2 - 3). Na naši cestě k vítěznému křesťanskému životu nás kadidlový oltář přivádí do styku se slávou.

Modlitba víry, která vyznačila začátek našeho křesťanského života, když jsme přijali evangelium (Římanům 10,9 -10), je nadále nejúžasnějším prostředkem k poznání Boží slávy.

Ke slavné dimenzi

Nejsvětější svatyně je vstupním místem, kde dochází k osobnímu setkání mezi Bohem a jeho dětmi.

Schrána smlouvy je jediným vybavením nejsvětější svatyně. Mezi jinými obsahovala nádobu s manou, Áronovu hůl, která rozkvetla, a desky smlouvy (Židům 9,4). Příkrov (slitovnice) byl pokropen krví, která přikrývala hříchy lidu, a nad krví se projevovala samotná Boží sláva.

Opona, která se roztrhla na dvě části, když Ježíš zemřel, nás zve, abychom prostřednictvím modlitby svobodně vstupovali do nebeských míst. Nikomu tam není umožněn přístup jinak, než zásluhami Krista, našeho velekněze, který je symbolicky přítomen při schráně úmluvy. Náš život má přesahující smysl díky Pánu Ježíši Kristu, který nás pokropil svou krví a nyní v těchto hliněných nádobách zjevuje třpytivý poklad své přítomnosti.

Když přicházíme do nejsvětější svatyně, do tohoto společenství se svatým Bohem, žasneme, když odhalujeme, že Ježíš Kristus se za nás neustále přimlouvá a ukazuje svému Otci znamení na svých rukou, které byly probo-deny na kříži. Před jeho slávou jsme posíleni nebeskou manou, kterou nám nabízí. Ježíš do nás vlévá svůj vlastní život. V nejsvětější svatyni nalézáme pravomoc, kterou představuje Áronova rozkvetlá hůl. On je mocí vzkříšení, která nám dává vítězství nad smrtí a Satanem. U nohou našeho Mistra v jeho nebeském příbytku se také učíme jeho přikázání; dostáváme moc žít slovo, které je zapsáno na deskách našeho srdce.

Uvést společenství s Duchem svatým do praxe je rozhodnutí, které musíme brát velmi vážně. Na Boží cestě však rychlými řešeními neuděláme žádný pokrok směrem k vítěznému křesťanskému životu plnému Pánovy slávy, pokud nebudeme žít Boží slovo. Ale Ozeáš 6,3 nám radí: „Poznávejme Hospodina, usilujme ho poznat.“

10. Vášeň pro Boha!

Před lety za mnou po skončení shromáždění v našem sboru přicházeli bratři a říkali: „To shromáždění bylo ohromné." Ale já jsem si pomyslel: „Mám žízeň, jsem nespokojen." A běžel jsem zpátky domů, klekl si a modlil se: „Pane, chci víc a víc... Pane, chci tě poznat!" Bůh do mě vložil tuto žízeň. Když jsem vášnivě hledal, našel jsem, co jsem potřeboval.

Jednoho dne se mé oči otevřely a pochopil jsem, že osobní vztah s Duchem svatým je hlubší než pouhé oslovování Boha slovy. Byl jsem zásadně proměněn. Začal jsem žít novou fází svého života a své služby. Duch svatý mě naplnil a znovu jsem našel svou první lásku - stav, ve kterém není žádná náboženská rutina, žádná stereotypní shromáždění, ale ve kterém je všechno svěží a obnovené. Byla to tak silná zkušenost, že jsem v noci nespal, abych s ním měl obecenství. Dokonce dnes mne jeho přítomnost tolik přitahuje, že neustále střežím své oči a srdce, aby mne neopustila.

To se stalo apoštolu Pavlovi, který s Pánem zakusil úžasné věci. Jeho zázračné obrácení na cestě do Damašku ho postavilo tváří v tvář vzkříšenému Kristu. Jeho služba byla svědkem nadpřirozených věci prostřednictvím zjevení ve slovu (2. Korintským 12,1) a prostřednictvím znamení a zázraků vykonaných Duchem svatým, který jeho kázání doprovázel (Skutky 12,12). Vášeň, kterou v něm působila Boží láska, ho stravovala až do bodu, kdy byl ochoten vzdát se všeho! Jeho nejhlubší touha byla upřena na samotnou osobu svého Krále. Vroucně toužil ho poznat. Podle Filipským 3,7-8 bylo jeho cílem poznat Krista: „Ale cokoliv mi bylo ziskem, to jsem pro Krista odepsal jako ztrátu. A vůbec všechno pokládám za ztrátu, neboť to, že jsem poznal Ježíše, svého Pána, je mi nade všechno. Pro něho jsem všechno ostatní odepsal a pokládám to za nic, abych získal Krista."

Mnoho lidí v tomto světě, dokonce i když Boha neznají, se kvůli ideálu vzdává všeho. Mnoho obětují, aby dosáhli cíle, který představuje vášeň jejich životů. Atlet, který se připravuje na závody, žije tvrdý a náročný život. Každý den časně vstává, aby trénoval. Drží přísnou dietu. Dovolena ani období lenivosti pro něho nepřipadají v úvahu. Neváhá vyvinout úsilí nebo si odepřít veškerý luxus. Jeho srdce se řídí jeho vášní.

Tatáž vášeň by měla při hledání Boží tváře charakterizovat všechny křesťany. Měli bychom hořet stejným ohněm, který hořel v Pavlovi, Jerem-jášovi, Mojžíšovi - mužích, kteří se, pokud jde o duchovní život, nespokojili sami se sebou. Vždy chtěli více! Hladověli po Bohu a vášnivě ho chtěli poznat. Byli to zralí věřící.

Jaký je rozdíl mezi zralým a nezralým křesťanem? Zatímco nezralý křesťan hledá pouze Boží ruku (jeho dobrodiní, jeho činy), duchovní křesťan upírá své oči na Pánovu tvář, na jeho osobu. Nezralý křesťan chce pouze dobrodiní, „tu moc". Duchovní křesťan se snaží poznávat mocného Boha, jeho charakter a jeho vůli. Kolik křesťanů si šplouchá nohy v pěti centimetrech vody, když by mohli sestoupit do Božích hloubek!

Bojím se, že mnoho z nich ho skutečně nezná, protože ho nikdy vážně nehledali (viz Žalm 145,18).

To se stalo s lidem Izraele. Při svém putování pouští Boha nehledali, aby ho milovali a poslouchali. Měli zájem jen o dobrodiní, které jim mohl dát. V tomto ohledu Žalm 81,12 říká: „Neuposlechl mě lid můj, Izrael mi povolný být nechtěl." A Bůh smutně běduje: „Kdyby mě však můj lid uposlechl, kdyby Izrael mými cestami chodil, brzy bych pokořil jeho nepřátele, obrátil bych ruku proti jeho protivníkům." (Žalm 81,14 - 15)

Pán s námi chce mít společenství; touží po naší lásce a pozornosti. V takové věci nemůžeme být lhostejní. Pán nám tyto pravdy bude vždycky připomínat, i když si myslíme, že je známe (2. Petrův 1,12). Někteří lidé mi řekli: „Bible říká: ‚Neustále se modlete.‘ Nepotřebuji poklekat, protože v modlitbě strávím celý den." Je pravda, že máme udržovat náš vnitřní rozhovor s Duchem svatým čtyřicet hodin denně. Ale nenechte se oklamat: taková úroveň společenství nezbytně závisí na našich důvěrných každodenních setkáních s Pánem. Ježíš nám zanechal příklad života plného modlitby a učí nás: „Když se modlíš, vejdi do svého pokojíku, zavři za sebou dveře a modli se k svému Otci, který zůstává skryt." (Matouš 6,6) Náš rozhovor s Bohem vyžaduje zvláštní čas. Přemýšlejte o svých každodenních vztazích: jak komunikujete se svým sousedem? Často k nám domů nebo do dobré restaurace někoho pozveme, posedíme nad šálkem kávy a popovídáme si o našich aktivitách. Stejně je to s Bohem: potřebujeme najít čas, který bychom s ním trávili. Nebudte překvapeni, když vám Duch svatý tiše řekne: „Dneska jsi odešel bez modlitby!" Stalo se, že jste zapomněli na hlavního hosta ve svém životě. Nechali jste ho sedět u stolu a ve svém mlčení jste ho ani neoslovili. Bůh vám dá duchovní moc, pokud zapřete sami sebe a podrobíte svoje tělo, abyste ho hledali. V tomto smyslu musíte uspořádat své priority. Pokud můžete, choďte brzy spát a časně vstávejte k modlitbám. Věnujte první část svého dne Pánu. Moody, velký kazatel, řekl: „Křesťan, který více klečí, lépe stojí." Je to pravda! Pokud začnete svůj den na kolenou v obecenství s Pánem, budete pevně stát, abyste mohli odolat dni, který je před vámi. Budete mít duchovní život a budete schopni rozeznávat Boží vůli. Neodmítejte jeho společenství.

Na rozdíl od Izraelců, které potkala porážka, protože upírali svoje zraky na Boží skutky spíše než na Boha samotného, nám Mojžíš poskytuje úžasný příklad duchovního hledání. I když se také radoval ze zázraků, které Bůh na poušti učinil (mana, voda ze skály, oblak a ohnivý sloup), toužil důvěrně znát Boha. Lidé křičeli: „Chceme jídlo! Chceme vodu!" Ale Mojžíš se modlil: „Ukaž mi svou slávu, chci tě poznat, hladovím a žízním po spravedlnosti." Žalm 103,7 ohledně Božího zjevení říká: „Dal poznat své cesty Mojžíšovi, synům Izraele svoje skutky." Proč bylo toto poznání dáno Mojžíšovi a ne lidu? Z velmi prostého důvodu: Mojžíš o něho prosil: „Jestliže jsem tedy nyní u tebe našel milost, dej mi poznat svou cestu, abych poznal tebe." (2. Mojžíšova 33,13) A Bůh to udělal. Vždy odpovídá na upřímné modlitby svých dětí.

Král David byl také mužem modlitby a obrovsky Boha uctíval. Místo toho, aby ho nepříznivé situace deprimovaly, vyvolávaly v něm intenzivní duchovní žízeň. Jeho hledání zasahovalo jeho nejnaternější bytí a vedlo ho, aby hledal absolutní prioritu, což

pro něho znamenalo setkat se s Bohem:

„Jako laň dychtí po bystré vodě, tak dychtí duše má po tobě, Bože! Po Bohu žízním, po živém Bohu. Kdy se smím ukázat před Boží tváří?" (Žalm 42,2-3)

V Žalmu 3 nacházíme jedno z nepříznivých údobí v Davidově životě. Jeho vlastní syn Abšalóm povstal proti jeho trůnu a v této zradě se k němu přidalo mnoho dalších: „Hospodine, jak mnoho je těch, kteří mě souží, mnoho je těch, kdo proti mně povstávají!" (verš 1).

Takové volání je pro mnoho křesťanů rutinní záležitostí. Litují sami sebe kvůli své situaci a kvůli mnoha problémům. Zklamávají je jejich vlastní příbuzní a současně jejich mysl přepadá nepřítel s myšlenkami o nezdaru. „Ó Pane, jak mnoho mám protiventství!" volají neustále. Ale v Davidově zkušenosti bylo toto bědování pouze přechodnou fází, protože prožíval pokoj a důvěru, která přicházela shůry: „Ulehnu, usnu a probudím se, neboť Hospodin mě podepírá. Nebojím se davu desetitisíců, kteří kolem proti mně se kladou." (Žalm 3,6-7)

Ve verši čtyři nacházíme klíč pro přechod od nářku k vítězství: „Pozvedám hlas k Hospodinu, a on ze své svaté hory mi už odpovídá." Jaký je mezi 2. veršem a verši 6 a 7 rozdíl! Když David poklekl, volal a měl obecenství s Bohem, Pán mu ze své svaté hory odpověděl. Vliv člověka ve světě nezávisí na vzhledu nebo na jeho lidských schopnostech. Nic z toho mu nebude k užítku, pokud je uvnitř prázdný. Skutečnou sílu dostávají „ti, kdo skládají naději v Hospodina," (Izajáš 40,31) ti, kdo vnímají Boží slávu a mají Kristovu vůni ve svých srdcích.

Potřebujete tuto zkušenost. V celé této knize jsem se snažil zdůraznit tuto výsostnou pravdu: že Bůh chce, abyste ho hledali, chce, abyste hladověli po Duchu svatém. Pouze když toto budete činit, objevíte ve svém životě Boží slávu a skryté poklady, které připravil pro ty, kdo ho milují. Pán touží dát se vám poznat, avšak nezjeví se vám prostředky přirozenými, nýbrž duchovními. Nikdo nikdy nepozná skutečný charakter Pána prostřednictvím čehokoliv stvořeného, ale jen tím, že ho bude hledat „v duchu a v pravdě" (Jan 4,23). Když vstoupíte do takového druhu osobního vztahu s Duchem svatým, budete cítit radost z toho, že o znáte.

„Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý-v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch věcech libost mám, dí Hospodin." (Jeremjáš 9,23-24 KP) V jeho přítomnosti se učíme, že on je světlo (1. Janův 1,5). A v jeho světle chodíme jako synové světla (Efez-ským 5,8). Vidíme jeho svatost a toužíme ho napodobit (1. Petřův 1,16). Naše cesta svatosti je tak cenná!

To, že jsme svědky znamení a zázraků nás nemění, a nedělá to ani účast na úžasných shromážděních. Klíč je uvnitř nás: „Kdo věří ve mne, proud živé vody poplyne z jeho míra', jak praví Písmo." (Jan 7,38 kurzíva přidána) Pouze zlomenost a hledání Boha způsobí, že tyto řeky života poplynou.

Možná si myslíš, že nemáš žádné velké kvality, žádné charisma, ale Pán má záměr pro tvůj život a sleduje tvoje srdce. Má o tvůj život zájem. Duch svatý tě chce dnes pozvat,

abys učinil nejdůležitější rozhodnutí ve svém životě - rozhodnutí, které ti umožní radovat se ze slavné budoucnosti. Tímto rozhodnutím je odevzdání, smlouva lásky s Pánem, ve které budeš každodenně pozvedat své oči a hledat ho. Duch svatý si přeje uhasit tvou vnitřní žízeň a dovést tě dál ke slavné dimenzi, kde můžeš mluvit s Bohem jako to dělal Mojžíš: tváří v tvář. Netouží po ničem jiném, než aby slyšel jak vášnivě, upřímně a z hloubi svého milujícího srdce řekneš: *Duchu svatý, hladovím po tobě!*